

JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA • AUGUSTI 2010

Liahona

**Hitta dig själv i
Lehis dröm, s. 26**

**Tjusigt fotarbete och andra
gemensamma minnen, s. 32**

**En uppmaning att vara eniga för
alla åldrar, s. 14, 22, 40, 56, 60**

Med tillstånd av Church History Museum

För en tid som denna, av Elspeth Young

Ester hade uppfostrats av sin kusin Mordokaj. När kungen sökte efter en drottning var många jungfrur samlade. Ester fördes till kungens palats och till slut valde han henne som sin drottning.

Men Mordokaj, en jude, blev fiende till Haman, en prins. Haman planerade därför att döda alla judar i riket. Judarna sörjde och fastade på grund av det påbudet. Mordokaj skickade bud till Ester med ett meddelande som lød: "Om du tiger denna gång ... [kommer] du och din

fars hus ... att förgöras. Vem vet om du inte har nått kunglig värdighet just för en tid som denna?" (Ester 4:14).

Ester svarade: "Gå och samla alla judar ... och håll fasta för mig ... Därefter skall jag gå in till kungen, även om det är mot lagen. Skall jag gå förlorad, så må jag gå förlorad" (Ester 4:16). Hon avslöjade planerna för kungen och även att hon var jude. Till följd av Esters mod fick judarna lov att försvara sig.

Liahona, augusti 2010

BUDSKAP

- 4 Budskap från första presidentskapet: Templets välsignelser**
Dieter F. Uchtdorf
- 7 Besökslärares budskap: Vårt ansvar att vara värdiga att besöka templet**

PÅ OMSLAGET

Framsida: *Livets träd*, av Kazuto Uota.
Baksida: Illustration Robin Luch.

ARTIKLAR

- 22 Unika men eniga**
Adam C. Olson
En tragedi drabbade familjen Vasquez, men deras gemensamma ansträngningar höll dem starka.
- 26 Hitta dig själv i Lehis dröm**
Boyd K. Packer
Lehis dröm har en särskild betydelse för var och en av oss.
- 32 Veckoträffar som sätter spår**
Ledare i kyrkan återger minnesvärda veckoträffsaktiviteter från sin ungdom.

AVDELNINGAR

- 8 Små och enkla medel**
- 10 Tjänande i kyrkan: Hur man håller ett bra tal**
Marcus Sheridan
- 12 Vad vi tror på: Värdig att besöka templet**
- 14 Evangelieklassiker: Enighet**
Marion G. Romney
- 17 Vi talar om Kristus: Han vet vad jag heter**
Sherry Krull
- 18 Vårt hem, vår familj: Undervisa barnen ur skrifterna**
Cheryl C. Lant
- 36 Sista dagars heliga berättar**
- 72 Kyrkonytt**
- 80 Tills vi möts igen: Knyt en knut och håll fast i den**
Karen Paul

40

40 De talade till oss: De som är annorlunda

Marlin K. Jensen

43 Evangeliet i mitt liv: En i familjen

Rachel Neal

Se om du kan hitta Liahonan som är gömd i det här numret. Ledtråd: Familjen.

44 Frågor och svar

"Hur ska jag reagera när jag retas för att jag är medlem i kyrkan och för att jag försöker följa mina normer?"

46 Affisch: God morgon

47 Rad på rad: Läran och förbunden 1:38

48 Från missonsältet: Herren satte honom i vår väg

Joni Larsen Marshall

50 Seminariet eller idrotten?

Carolina Tenorio Picado

Jag hade inte tid med läxor, idrott och seminariet. Vad kunde jag sluta med?

52 För en och för alla

David A. Edwards

Ungdomar i Tyskland stärker varandras vittnesbörd under ungdomskonferenserna.

70

56 Vi är alla skor

Sarah Cutler och Ryan Johnson

Mina nya vänner och jag var mer lika än vi trodde.

58 En tioårig lärare

Barbie och George Miranda

Vi kan vara missionärer när vi berättar vad vi har lärt oss i Primär.

58 Frälsningsplanen

Skriftställen och figurer som hjälper till att undervisa om planen för andra.

60 Förenade hjärtan

Henry B. Eyring

Guds barn har mer gemensamt än vad som skiljer dem åt.

62 Samlingsstunden: Jesus Kristus är Guds Son, och han är en Gud som gör underverk

Sandra Tanner och Cristina Franco

64 Drottning Ester räddar Jehovas folk

Diane L. Mangum

Ester var kanske utvald för en tid som denna.

66 En kram till Jennifer

Jennifer Ricks

När jag hade bett kände jag inte för att gråta längre.

67 Vår sida

68 För små barn

Internationell officiell tidskrift för Jesu Kristi Kyrka av
Sista Dagars Heliga

Första presidentskapet: Thomas S Monson, Henry B Eyring,
Dieter F Uchtdorf

De tolv apostlarnas kvorum: Boyd K Packer, L Tom Perry,
Russell M Nelson, Dallin H Oaks, M Russell Ballard, Richard G
Scott, Robert D Hales, Jeffrey R Holland, David A Bednar,
Quentin L Cook, D Todd Christofferson, Neil L Andersen

Chefredaktör: Spencer J Condie

Rådgivande: Keith K Hilbig, Yoshihiko Kikuchi, Paul B Pieper

Verkställande direktör: David L Frischknecht

Planerings- och redigeringschef: Vincent A. Vaughn

Grafisk chef: Allan R Loyborg

Redaktionschef: R Val Johnson

Biträdande redaktionschefer: Jenifer L Greenwood,
Adam C Olson

Medredaktör: Ryan Carr

Biträdande redaktör: Susan Barrett

Redaktionspersonal: David A Edwards, Matthew D Flitton,
LaRene Porter Gaunt, Larry Hiller, Carrie Kasten, Jennifer Maddy,
Melissa Merrill, Michael R Morris, Sally J Odekirk, Joshua J Perkey,
Chad E Phares, Jan Pinborough, Richard M Romney, Don L Searle,
Janet Thomas, Paul VanDenBerghe, Julie Wardell

Chefssekreterare: Laurel Teuschler

Huvudansvarig för grafik: J. Scott Knudsen

Grafikansvarig: Scott Van Kampen

Produktionschef: Jane Ann Peters

Design- och produktionspersonal: Cali R Arroyo, Collette
Nebeker Aune, Howard G Brown, Julie Burdett, Thomas S Child,
Reginald J Christensen, Kim Fenstermaker, Kathleen Howard,
Eric P Johnsen, Denise Kirby, Scott M Mooy, Ginny J Nilson

Prepress: Jeff L Martin

Tryckerichef: Craig K Sedgwick

Distributionschef: Randy J Benson

Översättning:

Översättningstjänst

Mariatorget 1A

118 48 STOCKHOLM

Tfn 08-556 029 80, Fax 08-556 029 89

E-post: edlundcg@ldschurch.org

För prenumeration och priser utanför Förenta staterna och
Kanada, kontakta kyrkans lokala distributionscenter eller
församlings- eller grensledare.

Ansvarig utgivare för Liahona: Claes-Göran Edlund

Ansvarig för Kyrkonytt: Gösta Körlof

Redaktör: Eivor Hagman

Medusagatan 2A

533 38 Jönköping

Tfn/Fax 036-71 96 63

E-post: eivorhagman@hotmail.com

Prenumeration eller ändring av adress sker genom din
enhets tidskriftsombud eller direkt till distributionscentret.
Telefonnummer: 08-500 655 20. Priset för en
helårsprenumeration är SEK 80:00 (inkl moms och porto) och
betalas till pg 260353-8. Skriv "Liahona".

**Skicka manuskript och förfrågningar till Liahona,
Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT
84150-0024, USA; eller via e-post: liahona@ldschurch.org.**

Liahona (en term i Mormons bok som betyder "kompass"
eller "vägvisare") publiceras på albanska, armeniska, bislama,
bulgariska, cebuano, danska, engelska, estniska, fijiiska, finska,
franska, grekiska, hindi, holländska, isländska, indonesiska,
italienska, japanska, kambodjanska, kinesiska, kiribatiska, koreanska,
kroatiska, lettiska, litauiska, malagassiska, marshalliska,
mongoliska, norska, polska, portugisiska, rumänska, ryska,
samoanska, sinhala, slovenska, spanska, svenska, tagalog,
tahitiska, tamil, telugu, thailändska, tjekiska, tonganska, tyska,
ukrainska, ungerska, urdu och vietnamesiska. (Hur ofta den
utkommer varierar för olika språk.)

© 2010 Intellectual Reserve, Inc. Med ensamrätt. Printed in the
United States of America.

Text och visuellt material i *Liahona* får kopieras för tillfälligt, icke
kommersiellt bruk i kyrkan eller hemmet. Visuellt material får
inte kopieras om restriktioner för detta anges intill konstverket.
Copyrightfrågor bör ställas till Intellectual Property Office,
50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; e-post:
cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

August 2010 Vol. 134 No. 8. LIAHONA (USPS 311-480) Swedish
(ISSN 1522-9246) is published monthly by The Church of Jesus
Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City,
UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada,
\$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt
Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address.
Include address label from a recent issue; old and new address
must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt
Lake Distribution Center at address below. Subscription help line:
1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American
Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information:
Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution
Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT
84126-0368.

Mer information på Internet

Liahona.lds.org

FÖR VUXNA

Flera artiklar i det här numret handlar om
enighet (se sidorna 14, 22, 40, 56 och 60).

Läs mer om enighet på www.gospe topics.lds.org (på engelska).

FÖR UNGDOMAR

Artikeln "Unika men eniga" (sidan 22)
handlar om vad vi kan lära oss av inka-
ruinerna vid Sacsayhuamán. **Se fler foto-
grafier** av den platsen på www.liahona.lds.org.

FÖR BARN

Färglägg bilden av Ester och kungen på sidan
71. Sedan kan du **hitta fler färgläggnings-
sidor** på www.liahona.lds.org.

PÅ DITT SPRÅK

Liahona och annat material från
kyrkan finns på många språk på
www.languages.lds.org.

**President
Dieter F. Uchtdorf**
andre rådgivare i första
presidentskapet

Templets välsignelser

Jag minns fortfarande när mina föräldrar tog oss barn till det nybyggda templet i Schweiz, det första i Europa, för att bli en evig familj. Jag var 16 då och det yngsta av fyra barn. Vi knäböjde tillsammans vid altaret för att beseglas på jorden genom prästadörets kraft, och med ett underbart löfte om att vi kunde vara beseglade för evigheten. Jag ska aldrig glömma det underbara ögonblicket.

Som pojke var jag ganska imponerad över att vi åkte över gränsen till ett annat land för att beseglas som familj. För mig symboliserar det hur templet korsar världsliga gränser för att ge eviga välsignelser till jordens alla invånare. Templen i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga är sannerligen

byggda för hela världen, oavsett nationalitet, kultur eller politisk inriktning.

Templen är ett obevkligt bevis på att godheten kommer att segra. President George Q. Cannon (1827–1901), förste rådgivare i första presidentskapet, sade en gång: "Varje grundsten som läggs till ett tempel, och varje tempel som fullbordas ... minskar Satans makt på jorden och ökar Guds och gudaktighetens makt."¹

Varje tempel ökar rättfärdighetens inflytande på jorden, men de största välsignelserna kommer förstås till dem som faktiskt besöker templet. Där får vi ytterligare ljus och kunskap, och ingår högtidliga förbund som, om de följs, hjälper oss vandra längs lärjungeskapets väg. Kort sagt lär oss templet om livets heliga syfte och

hjälp oss veta vilka vi verkligen är, fysiskt och andligt.

Men vi besöker inte templet bara för vår egen skull. Varje gång vi kommer till denna heliga byggnad deltar vi i det helgade, återlösande frälsningsverk som gjorts tillgängligt för alla Guds barn tack vare Faderns enfödde Sons försoning. Det är ett osjälviskt och heligt tjänande som gör det möjligt för oss dödliga att delta i det härliga arbetet att bli frälsare på Sions berg.

Jag uppmanar er som inte kan komma till templet nu av någon anledning att göra allt ni kan för att få en giltig tempelrekommendation. Tempelrekommendationen är en symbol för vår trofasthet och beslutssamhet att tjäna Herren. Den är en

TILL VÄNSTER: FOTOGRAFER AV TEMPLET I BERN, CHRIS MILLS; TEMPLET I HONGKONG, CRAIG DIMOND; TEMPLET I KÖRNHAMN, CRAIG DIMOND OCH TEMPLET I ACCRA I GHANA, MATTHEW REER; TILL HÖGER: FOTOLLLUSTRATION J. SCOTT KNUDSEN, SAMVÄNSÄTTNING AV FOTOGRAFER, CRAIG DIMOND OCH CHARLES W. CARTER

symbol för vår kärlek till Herren, för som Jesus lärde: "Den som har mina bud och håller fast vid dem, han är den som älskar mig. Den som älskar mig skall bli älskad av min Fader, och jag skall älska honom och uppenbara mig för honom" (Joh 14:21).

Medan världens landskap fortsätter att förskönas av dessa vackra byggnader som helgats åt Herren är det min bön att vi gör vår del för att föra himlen närmare jorden genom att skaffa en tempelrekommendation och använda den. När vi gör det ökar rättfärdigheten sannerligen inte bara i vårt liv och hem utan också i vårt samhälle och i hela världen. ■

SLUTNOT

1. George Q. Cannon, i "The Logan Temple", *Millennial Star*, 12 nov. 1877, s. 743.

UNDERVISA FRÅN DET HÄR BUDSKAPET

De flesta människor lär sig bättre och minns längre när man presenterar tankar med hjälp av bilder i stället för att bara prata (se *Undervisning: Den högsta kallelsen* [2000], s. 182). Du kan visa en bild av ett tempel under lektionen. Samtala om varför templet är viktigt för president Uchtdorf när ni har läst artikeln. Be de små barnen i familjen att rita en bild av familjen vid templet.

I *Undervisning: Den högsta kallelsen* står det: "Uppmuntra dem du undervisar att sätta upp ett eller flera mål som kan hjälpa dem att leva efter principen du undervisar om" (180). Du kan läsa president Uchtdorfs budskap tillsammans med familjen och uppmana familjemedlemmarna att skriva ner ett personligt mål som hjälper dem förbli värdiga att ha och använda en tempelrekommendation.

UNGDOMAR

En upphöjd vy Mindy Raye Holmes

Som ung hade jag många tillfällen att utföra dop för de döda i templet i San Diego i Kalifornien. Det var alltid en bra upplevelse, men det är en resa som jag särskilt kommer ihåg.

Jag var 16 och min lillasyster hade just fyllt 12 och det var hennes första resa för att utföra dop för de döda. Eftersom det var första gången för henne bestämde vi oss för att promenera runt templet när vi var klara.

Tempelområdet har några utsiktsplatser på ena sidan så vi gick bort dit. Eftersom templet i San Diego ligger bredvid en starkt trafikerad motorväg så tittar man faktiskt ner på motorvägen när man står vid utsiktsplatsen.

När jag stod där på templets högt belägna plats den dagen fick jag ett nytt perspektiv på livet. Jag tittade ner på världen med dess förbirusande bilar, myllrande köpcentrer och grafittitäckta vägskyltar.

Plötsligt kom tanken: "Du vill inte vara en del av det där. Det är inte det livet handlar om." Jag hade alltid fått lära mig att ändamålet med livet är att jag ska återvända och bo hos vår himmelske Fader och bli lik honom. Jag insåg att jag inte behövde några världsliga saker för att uppnå det ändamålet.

Jag vände mig om och tittade på det vackra templet och var tacksam för kunskapen om evangeliet och för perspektivet det gav mig. Jag insåg att jag hade hittat en högre nivå att stå på mitt i den kaotiska och förrådiska världen.

Den dagen vid templet lovade jag min himmelske Fader att jag alltid skulle stå på hans sida och inte världens. Oavsett vad världen utsätter oss för kan vi övervinna det genom att hålla förbunden vi har ingått och genom att stå på heliga platser (se L&F 87:8).

BARN

Gör världen vackrare

President Uchtdorf sade att när ett tempel har byggts så ökar Guds kraft på jorden, och det gör världen till en vackrare plats. Färglägg bilden här nedanför. Grundstenarna under templet beskriver några av de underbara välsignelser som templet ger människorna. När du lever värdigt så att du kan komma till templet en dag kan var och en av välsignelserna bli dina!

En vacker plats där kärlek råder

Dop för personer som inte döptes medan de levde

Ett äktenskap som kan vara för evigt

Barn som beseglats till sina föräldrar för evigt

En plats där man får lära sig om vår himmelske Fader och Jesus Kristus

Ett värdigt, lydigt liv

Tro • Familj • Hjälp

Vårt ansvar att vara värdiga att besöka templet

Studera det här materialet och samtala om det med systrarna du besöker om så är lämpligt. Använd frågorna för att hjälpa dig stärka dina systrar och göra Hjälpföreningen till en aktiv del av ditt liv.

De förbund vi ingår i samband med varje förrättning i templet berättigar oss till inträde i Guds närhet. Dessa förbund höjer oss över vår egen krafts och vårt eget perspektivs begränsningar. Vi ingår förbund för att visa vår hängivenhet mot att bygga upp riket. Vi blir ett förbundsfolk när vi ingår förbund med Gud. Alla utlovade välsignelser blir våra när vi trofast håller dessa förbund ...

Vad kan kyrkans kvinnor göra för att få rätt till templets välsignelser?

Genom sina profeter har Herren bitt dem som ännu inte tagit emot templets välsignelser att göra allt de kan för att bli värdiga dem. Han inbjuder dem som redan har tagit emot välsignelserna att återvända så ofta som möjligt för att återigen njuta av upplevelsen, att öka sin insikt och kunskap om hans eviga plan.

Må vi vara värdiga att ha en giltig tempelrekommendation. Må vi gå till templet för att beseglas som en evig familj. Må vi återvända till templet så ofta vi kan. Må vi ge våra avlidna släktingar möjligheten att ta emot upphöjelsens förrättningar. Må vi njuta av den andliga styrka och uppenbarelse vi får när vi går till templet regelbundet. Må vi vara trofasta och ingå och hålla templets förbund så att vi kan få del av försoningens yttersta välsignelser.”¹

Silvia H. Allred, första rådgivare i Hjälpföreningens generalpresidentskap.

Vad kan jag göra?

1. Vad kan jag göra för att hjälpa mina systrar att förbereda sig för och komma till templet?
2. Hur kan jag exemplifiera arvet från de första systrarna som gjorde uppoffringar för att få templets välsignelser?
3. Hur kan jag göra anspråk på templets välsignelser?

För mer information, gå till www.reliefsociety.lds.org.

Från vår historia

President Gordon B. Hinckley (1910–2008) sade att Hjälpföreningen växte fram ur systrarnas önskan att komma till templet:

”Under byggnationen av templet i Kirtland kallades kvinnorna att krossa sitt porslin i småbitar, vilka skulle blandas med murbruket som användes till templets ytterväggar. De skulle fånga ljuset från solen och månen och reflektera det ljuset för att försköna byggnaden.

På den tiden, när det var mycket ont om pengar, fanns det en uppsjö av tro, och arbetarna gav av sin styrka och sina resurser för att bygga Herrens hus. Kvinnorna lagade mat till dem, den bästa de hade möjlighet att laga. Edward W. Tullidge rapporterade att medan kvinnorna sydde förlåterna till templet sade Joseph Smith, som iakttog dem: ’Systrar, ni finns alltid till hands. Systrarna är alltid de första och främsta i allt gott arbete. Maria var den första som kom efter Herrens uppståndelse. Och systrarna som lever nu är de första som arbetar med templets insida’...

Åter i Nauvoo, när templet höll på att byggas, samlades några kvinnor för att sy skjortor åt arbetarna. Det var under dessa omständigheter som tjugo av dem samlades torsdagen den 17 mars 1842 i övre rummet i profetens affär.”² ■

SLUTNOTER

1. Silvia H. Allred, ”Heliga tempel, heliga förbund”, *Liahona*, nov. 2008, s. 113, 114.
2. Gordon B. Hinckley, ”Ambitious to Do Good”, *Ensign*, mars 1992, s. 2.

Från skrifterna:

Jes 2:2–3; L&F 109:22–23;
110:8–10

Små och enkla medel

"Med små och enkla medel uträttas mycket stort" (Alma 37:6).

FRAMSTÅENDE PERSONER VI MINNS

President Marion G. Romney (1897–1988)

Marion G. Romney föddes i Colonia Juárez i Mexiko, ett av kyrkans samhällen. Där bodde han tills han var omkring 15 år gammal. En politisk revolution som började 1910 tvingade familjen Romney och andra att lämna allt bakom sig och fly till Förenta staterna. "Vi hade svårt att försörja oss", erinrade sig president Romney. "Vi fick klara oss så gott vi kunde."¹

Under de svåra åren, när de bodde i Oakley i Idaho, slog Marions far och farbror samman familjernas resurser. En månad hade de bara 80 dollar som skulle räcka till att ta hand om 17 personers behov i de båda familjerna. Skulle Herren förstå om de inte betalade tionde just då? De besvarade frågan genom att skicka iväg unge Marion en kall vinterdag för att lämna över tiondet till biskopen. Sedan, sade han, var det aldrig lika svårt att betala tionde igen.

Marion G. Romney vet vad både fattigdom och hårt arbete innebär. Han tog examen från high school 1918, gick på Ricks College i två år och verkade sedan som missionär i Australien.

Se president Romneys evangelieklassiker "Enighet" på sidan 14.

Efter missionen gifte han sig med Ida Jensen i Salt Lake-templet 1924. Medan han arbetade studerade han vid Brigham Young-universitetet och tog juridikexamen 1929 för att kunna arbeta som advokat.

Som biskop i Salt Lake City under den stora depressionen blev han mycket engagerad i utformningen av kyrkans välfärds-system. Senare, först som assistent till de tolv apostlarnas kvorum och sedan som apostel, fortsatte han att förfina och ha översyn över programmet.

Mellan 1972 och 1985 verkade han i första presidentskapet som rådgivare åt president Harold B. Lee och sedan åt president Spencer W. Kimball. President Romney var president för de tolv apostlarnas kvorum när han dog vid 90 års ålder.

SLUTNOT

1. Marion G. Romney, tal hållet vid Salt Lake Citys religionsinstitut den 18 oktober 1974.

FÖRSLAG PÅ BRA VECKOTRÄFFSAKTIVITETER

- Ha alltid en inledningsbön, oavsett vilken aktivitet ni ska ha.
- Hjälp ungdomarna i ledarpositioner att planera och genomföra aktiviteterna.
- Se till att alla som är närvarande deltar.
- Sträva efter att relatera evangelieprinciper till veckoträffsaktiviteterna.
- Be alla hjälpa till att städa efter aktiviteten.

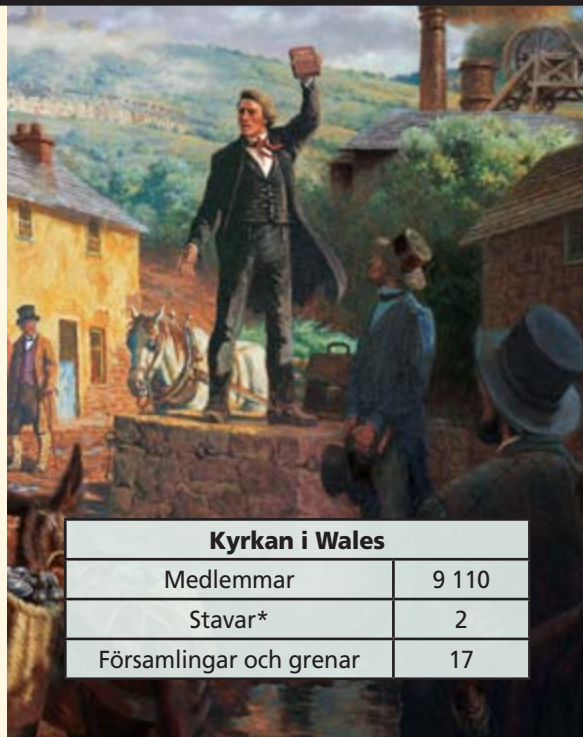
Wales

Missionärer kom till Wales 1840 första gången, och inom fyra månader hade de bildat en församling med 150 medlemmar i norra Wales. I södra Wales kämpade missionärerna i början med att hitta människor att undervisa, men inom loppet av 15 år var 80 procent av de nyomvända från södra Wales.

I januari 1845 återvände Dan Jones till Wales som missionär. Det var en walesare som blivit medlem i kyrkan i Förenta staterna. Han startade flera av kyrkans publikationer och hjälpte till att stärka kyrkan. År 1846 blev psalmboken på walesiska den första psalmboken som inte var på engelska. Det första möteshuset i Wales byggdes 1849. Just då fanns det drygt 3 600 omvända i Wales.

Många av de första walesiska nyomvända emigrerade till Utah. Bland dem fanns John Parry som bildade en kör som senare blev Tabernakelkören. Merthyr Tydfils stav, den första staven i Wales, bildades 1975.

**Chesters stav i England omfattar också fem församlingar och grenar i Wales.*

Kyrkan i Wales

Medlemmar	9 110
Stavar*	2
Församlingar och grenar	17

NYCKELN TILL GLÄDJE

”Tjänande är den verkliga nyckeln till glädje. När man utför tjänande för mänsklighetens uppbyggelse, när man arbetar utan pengar och för intet, utan förhoppningar om jordisk belöning, kommer verklig, äkta glädje in i det mänskliga hjärtat.”

President Heber J. Grant (1856–1945), *Kyrkans presidents lärdomar*: Heber J. Grant (2003), s. 83.

Lydnad ger välsignelser

När jag hade undersökt kyrkan i två månader undervisade missionärerna mig om tiondelagen och uppmanade mig att betala tionde efter det att jag hade blivit medlem i kyrkan. Det verkade omöjligt med min begränsade inkomst, men lektionen var över innan jag kunde tala om för dem vad jag kände.

Följande söndag i kyrkan hälsade grenspresidenten mig välkommen. Jag frågade honom om tiondet och han lovade att träffa mig enskilt efter mötesblocket.

När vi möttes sade jag: ”Missionärerna sade att jag måste betala en tiondel av min inkomst till kyrkan när jag blir medlem. Jag vet inte om jag kan göra det.”

När grenspresidenten hade lyssnat på mig slog han upp Tredje Nephi 24:10 i Mormons bok och läste: ”För alla tionden till förrådshuset ... och pröva mig nu härmed, säger Härskarornas Herre, och se om jag inte för er öppnar himlens fönster och utgjuter över er en sådan välsignelse att det inte finns plats nog att ta emot den.” Sedan sade han: ”Broder Ko, lyssna noga på vad Herren säger: ’Pröva mig nu härmed.’ Det är hans uppmaning till dig. Pröva honom genom att betala tionde det första du gör nästa månad och se om han inte välsignar dig.”

En kort tid därefter påbörjade jag mitt experiment med tiondet och blev medlem i kyrkan. Sedan dess har jag utvecklat ett nytt synsätt på hur man handskas med pengar. Framför allt har jag insett att Gud utgjuter en välsignelse, och att det inte finns plats nog att ta emot den. Jag har insett att vi måste hålla Guds bud innan vi kan förvänta oss att få hans välsignelser.

Te Kuang Ko, Taiwan

Hur man håller ett bra tal

Marcus Sheridan

Att vara medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga innebär mer än att sitta i kyrkan och lyssna när andra talar. Frälsaren har organiserat sin kyrka så att vi alla får möjlighet att växa andligt. En av dessa möjligheter är att få tala i kyrkan, vilket kan vara en spännande och andligt tillfredsställande upplevelse.

För att göra det bästa av sitt tal visar bra talare entusiasm, de återger berättelser och personliga upplevelser, använder citat och skriftställen och talar genom den Helige Andens kraft.

Visa entusiasm

Ju mer entusiastiska vi är när det gäller evangeliet, desto mer ser andra vår glöd och får en önskan att ha samma känslor. Å andra sidan, om våra

tal — särskilt i början — är fyllda av ursäkter eller negativa uttalanden kan andra tappa förtroendet för oss, budskapet försvagas och Anden kan såras. Tillitsfulla talare välsignar oss genom att vara glada och ivriga att förmedla sitt budskap — Herrens budskap.

Återge berättelser och personliga upplevelser

När vi återger en uppbyggande berättelse eller personlig upplevelse kan vårt budskap lämna ett bestående intryck hos våra åhörare. Människor älskar att höra berättelser. Det är därför många tittar upp och uppmärksamheten ökar när vi återger dem.

Vi har alla haft minnesvärda upplevelser. Det krävs bara kreativitet och energi för att göra en berättelse intressant. Om vi inte kan komma på en

lämplig personlig upplevelse kan vi alltid återge en berättelse från kyrkans tidningar.

Bra talare gör följande när de återger personliga upplevelser:

- Övar på att återge berättelserna i förväg så att de inte behöver läsa upp dem utan kan hålla ögonkontakt med de församlade.
- Håller berättelserna korta och intressanta.
- Varierar tonläget och förmedlar känslor.
- Återger beskrivande detaljer när så är lämpligt.
- Visar ibland ett sinne för humor men inser att inte alla tal behöver innehålla ett skämt.
- Understryker poängen i slutet av varje berättelse.

Visa entusiasm, håll ögonkontakt och le för att hålla ett bra tal.

Använd citat och skriftställen

Herrens och hans tjänares ord undervisar, inspirerar, vägleder och motiverar. Om vi kan få deras ord att komma till liv i våra tal kan vi påverka andra på ett positivt och djupgående sätt.

Bra talare gör följande när de återger skriftställen och citat:

- Berättar om skriftställets och citatens bakgrund och historia för att hjälpa åhörarna förstå betydelsen av dem.
- Fokuserar bara på några få skriftställen och citat.
- Betonar viktiga delar.

Tala genom den Helige Andens kraft

Att tala genom den Helige Andens kraft är det viktigaste sättet vi kan kommunicera på. Som Nephi sade: "När en människa talar genom den Helige Andens kraft överför den Helige Andens kraft ordet till människobarnens hjärtan" (2 Nephi 33:1).

Vi gör oss värdiga det inflytandet när vi fastar, ber och ihärdigt förbereder oss för vårt tal. Om vi är väl förberedda behöver vi inte vara rädda (se L&F 38:30).

Genom att kombinera den Helige Andens sällskap med entusiasm, berättelser, skriftställen och citat, och sedan bära vårt vittnesbörd om sanningarna vi delar med oss av, upplyfter och inspirerar vi andra. ■

PRESIDENT MONSONS EXEMPEL

President Thomas S. Monson är en kraftfull talare som berör oss. En granskning av hans talarstil och några av hans senaste generalkonferenstal avslöjar en bra talares förmågor.¹

President Monson betonar ofta att det är ett privilegium för honom att tala till kyrkans medlemmar, och han uttrycker tacksamhet för möjligheten. Dessutom visar han den tacksamheten genom att visa entusiasm i början av sina tal.

Efter sitt inledningsanförande citerar president Monson några skriftställen för att ge talet inriktning och berätta vad ämnet är. Han citerar också generalauktoriteter och andra för att sprida ytterligare ljus över ämnet.

President Monson är känd för att återge personliga upplevelser från sitt liv. Han vet att åhörarna intresserar sig för och kan relatera till personliga berättelser. Han vet också att ett av de bästa sätten att undervisa på är att berätta vad livet har lärt honom.

När president Monson återger berättelser använder han kraftfulla detaljer för att skapa intresse. Ofta använder han också dikter för att understryka sitt budskap.

Slutligen inser president Monson vikten av att bära vittnesbörd, vilket han gör ofta och kraftfullt.

SLUTNOT

1. Se till exempel Thomas S. Monson, "Var ditt bästa jag", *Liahona*, maj 2009, s. 67; "Var vid gott mod", *Liahona*, maj 2009, s. 89; "Mod, mina vänner!" *Liahona*, maj 2009, s. 123.

VÄRDIG ATT BESÖKA TEMPLET

Templen är bokstavligt talat Herrens hus. I templet ingår vi heliga förbund, eller löften, med Gud som är nödvändiga för att vi ska kunna vara med honom i den högsta graden av himmelsk härlighet (se L&F 131:1–4). Tempelförbunden leder till de stora välsignelserna som vi kan få tack vare Jesus Kristus.

Vi förväntas inte vara fullkomliga för att få komma till templet. I stället är syftet med det vi lär oss och förbunden vi ingår i templet att de ska bidra till att göra oss fullkomliga. Men vi måste vara värdiga att inträda där.

En tempelrekommendation visar att vi har funnits värdiga genom en intervju med en medlem i vårt biskopsråd eller vår grenspresident och även genom en intervju med en medlem av vårt stavs- eller missionspresident-skap. Tempelrekommendationsintervjuer ger oss tillfälle att

utvärdera vår värdighet. I var och en av intervjuerna ställer våra prästadömsledare frågor till oss om vårt uppträdande och vår tro. Prästadömsledarna håller intervjuerna privata och konfidentiella.

Om våra prästadömsledare finner att vi är värdiga att besöka templet får vi en tempelrekommendation. Vi undertecknar vår rekommendation för att bekräfta att vi är värdiga att komma in i templet. Våra prästadömsledare undertecknar också vår rekommendation som ett ytterligare vittne om vår värdighet. Rekommendationen tillåter oss att komma in i templet under de kommande två åren, förutsatt att vi förblir värdiga. ■

Se *Evangeliets principer* (2009), s. 220–221 och *Stå fast i din tro* (2004), ”Tempel”, s. 146–149.

Första presidentskapet har fastställt frågorna som ställs i tempelrekommendationsintervjun. Frågorna är samma för alla.

Herren har fastställt värdighetsnormerna för att man ska få komma in i templet, som psalmisten uttrycker det:

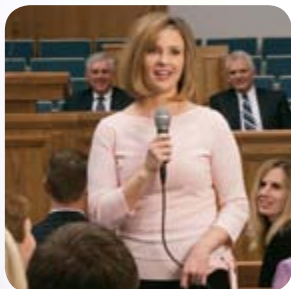
”Vem får gå upp på HERRENS berg? Vem får träda in i hans helgedom?

Den som har oskyldiga händer och rent hjärta” (Ps 24:3–4).

Här följer några av ämnena som din prästdömsledare ställer frågor till dig om:

1. Ditt vittnesbörd om vår himmelske Fader, Jesus Kristus och den Helige Anden.

2. Om du stödjer kyrkans president.

3. Om du följer kyskhetslagen, betalar tionde, är ärlig mot andra och håller Visdomsordet.

4. Om du strävar efter att komma till kyrkan, hålla förbunden du har ingått och leva i harmoni med evangeliets bud.

När du har fyllt 12 kan du komma till templet och utföra dop för de döda. (Unga män behöver ha prästadömet.) För att få en rekommendation bestämmer du tid för en intervju med din biskop eller grenspresident.

UNGDOMAR

Din tempelrekommendation

Rekommendationer för ungdomar kallas rekommendationer med begränsad användning, och det finns två sorter: Den ena är för grupper och den andra för enskilda. Ditt namn kan anges på en grupprekommendation om du besöker templet tillsammans med din församling eller gren. Den rekommendationen gäller bara för ett besök. Om du bor nära ett tempel och regelbundet kan utföra dop för de döda kan du fråga din biskop eller grenspresident om du kan få en personlig rekommendation. Den gäller i ett år, förutsatt att du håller dig värdig.

Enighet

President Marion G. Romney (1897–1988)

förste rådgivare i första presidentskapet

*Marion G. Romney
ordinerades till apostel
den 11 oktober 1951.*

*Han verkade som medlem
i första presidentskapet
från 1972 till 1985 och
blev president för de tolv
apostlarnas kvorum*

*den 10 november 1985. President Romney
dog den 20 maj 1988 vid 90 års ålder. Följ-
ande tal hölls under generalkonferensen i
april 1983.*

.....

Ett av Jesu Kristi evangeliums centrala teman är enighet. Skrifterna lär att jämlikhet och enighet bör råda bland kyrkans medlemmar.

Du minns att kvällen när den sista måltiden hölls, när Frälsaren träffade sina apostlar, bad han dem att vara ett med honom, som han var ett med Fadern. Han bad inte bara för dem "utan också för dem som genom deras ord kommer att tro på [honom].

Jag ber att de alla skall vara ett, och att såsom du, Fader, är i mig och jag i dig, också de skall vara i oss, för att världen skall tro att du har sänt mig" (Joh 17:20–21).

Målet har alltid varit enighet och jämlikhet för medlemmarna i Kristi kyrka. Som exempel vill jag rikta er uppmärksamhet på berättelsen om Enok, hur han och hans folk uppnådde ett tillstånd av enighet när resten av världen låg i krig.

"Och en förbannelse gick ut över alla människor som stred mot Gud.

Och alltifrån den stunden var det krig och blodsutgjutelse bland dem, men Herren kom och bodde tillsammans med sitt folk och de levde i rättfärdighet.

Herrens fruktan var över alla nationer, så stor var den Herrens härlighet som var över hans folk. Och Herren välsignade landet ...

Och Herren kallade sitt folk SION." Varför? "Eftersom de var av ett hjärta och ett sinne och levde i rättfärdighet, och det fanns inga fattiga bland dem" (Mose 7:15–18; kursivering tillagd).

Under sin jordiska verksamhet undervisade Jesus sina lärjungar om samma lära. Efter hans himmelfärd "uppfylldes alla av den helige Ande och predikade frimodigt Guds ord.

Skaran av dem som trodde var ett hjärta och en själ, och ingen enda kallade något av det han ägde för sitt, utan de hade allt gemensamt" (Apg 4:31–32).

”Och det hände sig i det trettio och sjätte året att allt folket blev omvänt till Herren i hela landet, både nephiter och lamaniter, och det fanns inga stridigheter eller ordstrider bland dem, och alla behandlade varandra rättvist.

Och de hade allting gemensamt ibland sig. Därför fanns det inga rika eller fattiga, bundna eller fria, utan de hade alla gjorts fria och var delaktiga i den himmelska gåvan” (4 Nephi 1:2–3; kursivering tillagd).

I dag är vi Kristi kyrka och Herren förväntar sig att vi uppnår samma enighet. Han har sagt till oss: ”Var ett, om ni inte är ett är ni inte mina” (L&F 38:27).

Vissa medlemmar tror att man kan vara i full samklang med evangeliets anda, njuta av full gemenskap i kyrkan och på samma gång stå i motsats till kyrkans ledare och de råd och den ledning de ger. En sådan hållning är helt

Det finns bara ett sätt vi kan vara eniga på, och det är genom att söka Herren och hans rättfärdighet. Enighet kommer av att följa ljuset från ovan.

inkonsekvent, eftersom denna kyrkas ledning inte endast kommer av det skrivna ordet utan också av fortlöpande uppenbarelse, och Herren ger den uppenbarelsen till kyrkan genom sin utvalda profet. Av detta följer att de som bekänner sig till evangeliet och som samtidigt kritiserar och vägrar följa profetens råd intar en oförsvarlig hållning. En sådan anda leder till avfall. Det är inget nytt. Det skedde under Jesu dagar och under profeten Joseph Smiths dagar.

Det är bra att minnas den stora lärdom Frälsaren gav nephiterna om ämnet när han påbörjade sin verksamhet bland dem. Han sade:

”Det skall inte förekomma några ordstrider ibland er som det hittills har gjort. Inte heller skall det finnas tvister ibland er om min lära så som hittills har varit fallet.

Ty sannerligen, sannerligen säger jag er: Den som har en stridslysten anda är inte av mig utan av djävulen, som är fader till stridigheter, och han hetsar människornas hjärtan till att strida i vrede, den ene med den andre” (3 Nephi 11:28–29).

Det finns bara ett sätt vi kan vara eniga på, och det är genom att söka Herren och hans rättfärdighet (se 3 Nephi 13:33). Enighet kommer av att följa ljuset från ovan. Den kommer inte av förvirringen nedan. Människor litat till sin egen visdom och går sina egna vägar, men utan Herrens vägledning kan de inte leva i enighet. Inte heller kan de komma till någon enighet genom att följa oinspirerade människor.

Vägen till enighet för oss är att lära oss Herrens vilja och sedan göra den. Det kommer inte att finnas någon enighet och frid på

jorden förrän denna grundläggande princip förstås och följs. Kyrkans makt att göra gott i världen beror på i vilken grad vi, dess medlemmar, följer denna princip.

Den största orsaken till världens bekymmer i dag är att människor inte söker efter att få veta Herrens vilja och sedan utföra den. I stället försöker de lösa sina problem med sin egen visdom och på sitt eget sätt. I första kapitlet av Läran och förbunden, vilken Herren uppenbarade som förordet till boken med hans befallningar, påpekade Herren detta och markerade att det var en av orsakerna till de katastrofer som han förutsåg skulle drabba jordens invånare. Lyssna på denna genljudande förkunnelse:

”De har avvikit från mina förordningar och har brutit mitt eviga förbund.

De söker inte Herren för att upprätta hans

**Vägen till enighet
för oss är att lära
oss Herrens vilja
och sedan göra
den ... Kyrkans
makt att göra
gott i världen
beror på i vilken
grad vi, dess medlemmar, följer
denna princip.**

rättfärdighet, utan var och en går sin egen väg” (L&F 1:15–16).

Bröder och systrar, förlita er inte på människors råd, inte heller på köttlig arm (se L&F 1:19), utan sök Herren för att upprätta hans rättfärdighet (se L&F 1:16).

Vi som tillhör denna kyrka kan komma till en enighet som ger oss styrka bortom något vi tidigare upplevt om vi får större kunskap om evangeliets principer och blir eniga i fråga om våra tolkningar av nuvarande tillstånd och trender i världen. Vi kan göra detta genom att andaktsfullt studera Herrens ord, inklusive det som getts oss genom den levande profeten.

Det är så vi kommer till enighet. Om vi studerar Herrens ord så som det kommer till oss genom standardverken och genom de levande profeternas instruktioner och inte förhärdat vårt hjärta utan ödmjukar oss och utvecklar en verklig önskan att förstå hur det ska tillämpas på oss i våra egna unika omständigheter, och sedan ber till Herren i tro, med tro på att vi ska få (se L&F 18:18), och hela tiden trofast håller Herrens bud, kommer säkerligen vägen vi ska följa att kungöras för oss, och vi kommer att kunna möta världen som en stark enhet.

Vi behöver sannerligen denna enighet och denna styrka i den tid vi lever i. Vi har en stor möjlighet, möjligheten att höja oss mot himlen, att åtnjuta evangeliets anda som aldrig förr. Vi kan göra det genom att utveckla den enighet bland oss som det celestiala rikets lagar kräver ...

Det är min övertygelse att vi, eftersom vi är engagerade i Herrens verk, kan åstadkomma allt han kräver av oss om vi bara är eniga. ■

Standardiserad interpunktion och användande av stor begynnelsebokstav.

Han vet vad jag heter

Sherry Krull

Ar 2007 blev jag inbjuden av Washington-universitetet till en bankett för kvinnliga idrottare. Jag hade spelat tennis vid universitetet 44 år tidigare och min tennispartner och jag hade vunnit Northwest-mästerskapet i dubbel. På banketten skulle jag uppmärksammas för min insats.

På vägen till middagen hämtade min make och jag upp Lynda, en vän från våra dagar som elever. Hon var också den som berättade om Jesu Kristi kyrka av Sista Dagars Heliga för mig när jag var 33 år. Vi gladdes båda åt att få se vårt tidigare universitetsområde och gamla vänner.

Men när jag hämtade ett paket och en namnbricka före banketten upptäckte jag besviket att de hade gett mig namnet "Sharon Krull", inte Sherry Krull. "Nåväl", tänkte jag och kryssade över *Sharon* och skrev *Sherry* i stället. Men misstaget upprepades under hela kvällen. Senare på kvällen när värden presenterade mig

som mottagare av en utmärkelse, kallade han mig "Sharon". På plaketten han överlämnade fanns också samma fel.

Det var inget stort problem. Jag var tacksam över att ha blivit inbjuden till banketten och de som var ansvariga för evenemanget lovade att ersätta plaketten med en som hade mitt rätta namn.

Nästa dag var det påsk-söndag. Min make och jag hade tillbringat långfredagen i templet och använt mycket av tiden under veckan till att begrunda Frälsarens sista dagar på jorden. Men den mäktigaste delen av påskan det året kom under sakramentsmötet när vår biskop sade följande: "Jag är så tacksam för att Herren vet vad jag heter."

Jag kände en stor glädje forsa igenom mig. Jag hade verkligen trevligt under den föregående kvällen, men lyckan jag kände över den här sanningen överträffade mer än väl det jag kände över att få ta emot "ära av människor".

Jag är tacksam över att Herren vet vad jag heter, men ännu viktigare är att jag är glad att jag fick veta vad han heter.

Jag är också tacksam för att Herren vet vad *jag* heter, men ännu viktigare är det att jag vid 33 års ålder fick veta vad *han* heter. Jag är evigt tacksam för att Lynda inte var rädd för att förolämpa mig utan gav två missionärer mitt namn när de frågade henne om hon kände någon de kunde besöka.

Jag fick veta att Frälsaren lever genom att läsa Mormons bok som vittnar om honom. Och när jag lärde känna Frälsaren och blev medlem i hans kyrka blev jag en ny person genom honom.

Mitt liv förändrades då, under mitt dop och min konfirmation, och det förändrades igen den härliga påskmorgonen när jag fick ett vittnesbörd om att vår himmelske Fader och Frälsaren verkligen vet vad vi heter. Jag kan inte helt uttrycka min glädje över att jag känner min himmelske Fader och Frälsaren — och vet att de känner mig. ■

Cheryl C. Lant

Verkade som Primärföreningens
generalpresident mellan
april 2005 och april 2010

GE SKRIFTBERÄTTELSENA OLIKA FÄRGER

När jag var Primärs president i min församling var jag bekymrad över att barnen inte visste vilken bok i skrifterna som berättelserna jag återgav kom från. De kunde till exempel ofta känna igen en bild av Noa men de visste inte att berättelsen om honom finns i Gamla testamentet. Så jag började sätta fast bilderna på färgad kartong. Jag använde gult för berättelser från Mormons bok och andra färger för de andra böckerna. Efter det kunde barnen lätt se vilken bok i skrifterna berättelsen kom från.

Linda Jardine, Utah, USA

UNDERVISA BARNEN UR SKRIFTERNA

*Barn har en fantastisk förmåga att
förstå evangeliets principer.*

Nyligen träffade jag en grupp människor av en annan tro som var mycket imponerade över kyrkans medlemmars villighet att dela med sig av sin tid och sina talanger för att hjälpa andra. De ville veta hur vi undervisar våra barn så att de blir sådana.

Jag förklarade att familjen är det centrala i vår himmelske Faders plan och att föräldrar har det huvudsakliga ansvaret för att undervisa sina barn. Ledare och lärare stöder helt enkelt föräldrarnas ansträngningar.

Målet med all vår undervisning, sade jag, är att göra det som profeten Joseph Smith sade att han gjorde när han blev tillfrågad hur han ledde kyrkan: "Jag lär dem rätta principer, sedan styr de sig själva."¹

"Och vilka principer är det?" frågade gruppen. "Var hittar man dem?"

"I Kristi ord", svarade jag.

Mätta sig med Kristi ord

Nephi uppmanar oss: "Mätta er med Kristi ord, ty se, Kristi ord skall tillkännage för er allt ni bör göra" (2 Nephi 32:3).

Guds ord finns i skrifterna. Om vi vill ge våra barn andlig styrka ska vi undervisa dem ur skrifterna och hjälpa dem lära sig att själva mätta sig med dessa heliga sidor.

Barn har en fantastisk förmåga att förstå evangeliets principer. De som läser skrifterna i unga år får vanligtvis en inre beslutsamhet att följa principerna som undervisas i dem. Det är därför barnen behöver ha sina egna skrifter. De behöver lära sig direkt ur skrifterna vad deras Fader i himlen vill att de ska veta och göra.

Undervisa barn ur skrifterna

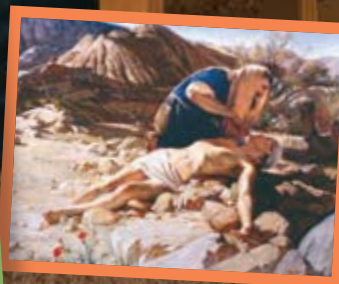
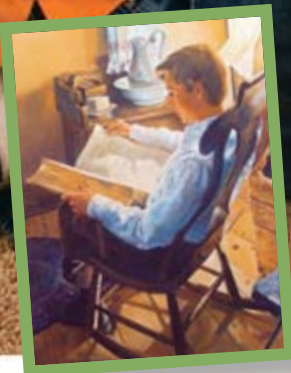
Det finns flera bra sätt att undervisa barnen ur skrifterna. Jag har märkt att

följande mönster
är särskilt effektivt
efter att ha läst ett
skriftställe:

1. Förklara läran tydligt.
2. Hjälp barnen förstå läran.
3. Hjälp dem tillämpa läran i sitt liv.
4. Uppmuntra dem att be för att få ett vittnesbörd från Anden om att det de lär sig är sant.

Låt oss använda Moroni 10:4 som ett exempel. Låt oss säga att en mor håller en hemaftonslektion. Hon börjar med att be familjemedlemmarna slå upp sin Mormons bok och läsa versen: "Och jag uppmanar er att ni, när ni får dessa uppteckningar, frågar Gud, den evige Fadern, i Kristi namn, om inte dessa

SKRIFTVÄGGEN

ABC- och 1-2-3-ramsor. Mina barn har tyckt om att lära sig saker sedan de var mycket små. Därför har jag alltid försökt underlätta deras utbildning hemma. Jag har satt upp affischer och kort med olika ord, läst en mängd böcker och letat efter tillfällen till att undervisa. Men en dag insåg jag att jag inte gav samma uppmärksamhet åt deras evangelieundervisning.

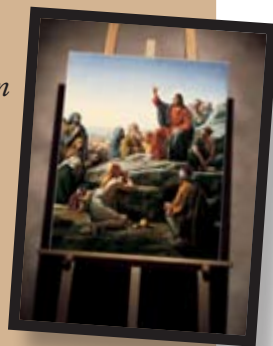
Eftersom väggarna i mitt hem redan användes för utbildning bestämde jag mig helt enkelt för att använda dem mer. En vägg i barnens lekrum var det perfekta stället att sätta upp evangeliebilder på — deras egna teckningar, eller bilder som kyrkan gett ut. Jag klistrade fast bilderna på färgat kartongpapper innan jag satte upp dem på väggen. Under varje bild satte jag en enkel, åldersanpassad sammanfattning av berättelsen. Vår "skriftvägg", som våra barn kallar den, blev snabbt en favoritplats i huset. Jag valde ut fjorton viktiga berättelser från Mormons bok och satte upp dem kronologiskt. Det har gjort det enklare för mina barn att få grepp om händelser och begrepp när de ställer frågor och när vi samtalar om vad som händer på bilderna. Jag insåg att vår skriftvägg hade gjort intryck när jag råkade höra min son helt korrekt förklara vad som hände på en av bilderna för en lekkamrat.

Som föräldrar ägnar vi mycket tid åt att lära våra barn vad de behöver veta för att lyckas i skolan. Men det är ännu viktigare att vi kommer ihåg att hjälpa dem lära sig om och växa i evangeliet.

Kathleen Parrish Smith, Utah, USA

För att använda den här idén kan du ta bort bilder från kyrkans tidningar eller skriva ut dem från www.lds.org.

Du kan också beställa den nya boken Evangeliebilder (artikelnr. 06048 090) som innehåller 137 bilder. Boken och andra evangeliebilder finns på kyrkans distributionsfilialer eller på Internet på www.lds.org. Invånare i USA och Kanada kan också ringa distributionstjänsten på 1-800-537-5971.

uppteckningar är sanna. Och om ni frågar med ett uppriktigt hjärta, med ärligt uppsåt och med tro på Kristus, skall han uppenbara sanningen om dem för er genom den Helige Andens kraft."

Sedan går hon igenom de fyra stegen som angavs ovan med familjen.

Förklara läran. Hon frågar: "Vad ber vår himmelske Fader oss att göra i den här versen? Och vilken välsignelse lovar han oss om vi gör det han ber oss om?" Familjen samtalar om frågan och beslutar att vår himmelske Fader vill att vi ska läsa skrifterna och sedan be i tro, med ett verkligt uppsåt för att få veta att det vi har läst är sant. Vår himmelske Fader lovar att besvara vår bön genom att ge oss ett vittnesbörd om sanningen genom den Helige Anden.

Förstå läran. Därefter återger mamman berättelsen om Joseph Smith, som när han hade läst i Bibeln att han kunde "be till Gud" (Jak 1:5), bad om vilken kyrka han skulle ansluta sig till. Han trodde på att hans bön skulle besvaras. Medan han bad uppenbarade sig Fadern och Sonen för honom. Hon påminner familjen om att vår himmelske Fader och Jesus Kristus naturligtvis inte uppenbarar sig för alla som ber,

men vår himmelske Fader besvarar uppriktiga böner på det sätt som han anser bäst.

Tillämpa läran. Ett barn frågar: "Betyder det att vår himmelske Fader besvarar mina böner?" Mamman svarar: "Ja. I Moroni 10:4 står det att vi kan få veta sanningen om allting genom att studera och be." Familjen bestämmer sig sedan för att pröva Moronis löfte.

Be om ett vittnesbörd. Mamman bär sitt vittnesbörd och berättar hur hon vet att det här skriftstället är sant. Hon avslutar lektionen med att försäkra familjen om att när de gör det som Moroni säger — studerar en evangelieprincip med en önskan att få veta om den är sann — så får de en ljuvlig försäkran om sanningen genom ett vittnesbörd från Anden.

Barn undervisade om Herren

När vi lär våra barn att älska skrifterna och lära av dem så lägger vi i deras hjärta och händer en underbar källa till styrka och vägledning för resten av deras liv. Vi upptäcker att löftet som ges i 3 Nephi 22:13 har uppfyllts: "Alla dina barn skall undervisas av Herren, och stor blir dina barns frid." ■

SLUTNOT

1. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith* (2007), s. 281.

DAGLIGA SKRIFTTANKAR MED FÖRSKOLEBARN

Som mamma till små barn började jag be varje dag för att få veta vad mina barn behövde lära sig. Svaren har ofta varit att det viktigaste jag kan undervisa dem om är de grundläggande evangeliesanningarna och förmågan att arbeta. Varje morgon delger min make och jag en andlig tanke och vårt vittnesbörd till våra små barn. Det tar oss omkring en halvtimme varje söndag att samla ihop material som räcker en hel vecka. Evangeliebilder, primärsånger, *Berättelser ur Gamla testamentet* och tankar från kyrkans tidningar är till särskilt stor hjälp.

- **Evangeliebilder.** Eftersom det är så effektivt att undervisa med bilder har jag tyckt det varit till hjälp att skriva ut kopior av dem från gospelart.lds.org. På så sätt kan vi ge en bild till våra barn och de kan titta på den och röra vid den medan vi pratar om vad vi ser.
- **Primärsånger.** Ibland försöker vi lära oss en ny primärsång tillsammans, särskilt rörelsesånger.
- **Berättelser ur Gamla testamentet.** Vi läser bara en sida varje dag. Innan vi börjar läsa har vi ofta ett visuellt hjälpmedel eller en åskådningsundervisning för att påminna om berättelser vi redan har pratat om. Jag hällde till exempel röd karamellfärg i lite vatten en dag och frågade om de kom ihåg en berättelse i skrifterna där Herren gjorde vattnet rött.
- **Kyrkans tidningar.** Ibland ger vi ett budskap genom att ha en evangelieinriktad aktivitet. En gång skrev vi till exempel ut några kopior av en bild av några barn som gav godsaker till äldre personer. Sedan pratade vi om hur viktigt det är att älska och tjäna mor- och farföräldrar. Vår ettåring gjorde några streck på bilden medan vårt förskolebarn letade efter gömda saker som fanns på den.

Det tar bara några minuter att delge en andlig tanke, men dess inverkan varar mycket längre. Vårt förskolebarn tog ibland tidningen och överraskade mig med en sammanfattning av några av berättelserna och evangelieprinciperna vi hade lärt oss om. Vi har fortsatt med våra frukostandakter medan barnen har vuxit upp. Till och med de morgnar när vi har mycket att göra ger vi ofta ett kort budskap medan de äter frukost.

Jag är tacksam för allt högkvalitativt material som kyrkan ger ut för att hjälpa oss hålla våra barn nära Anden. När vi förbereder oss varje vecka välkomnar vi de personliga uppenbarelser vi får om hur vi ska undervisa våra barn. Och vi kommer vår himmelske Fader närmare när vi söker efter de bästa sätten att föra våra barn närmare honom.

Alejandra Adams, Virginia, USA

Unika men **ENIGA**

Adam C. Olson

Kyrkans tidningar

*För att kunna
vara tillsam-
mans för evigt
måste vi vara
eniga nu.*

Diana Vasquez fick ingen chans att ta farväl av sin pappa. Hon visste inte att hon behövde göra det. När hon och hennes två bröder gick till skolan den 9 juni 2007 verkade han må bra. Men innan hon kom tillbaka hem hade han lagt sig ner för att vila och vaknade inte igen.

”Det var så oväntat”, säger Diana som var 16 år när det hände. ”Först kunde jag inte acceptera det.”

Också de som vet att familjen kan vara tillsammans för evigt tar ibland sin familj för given. Visst, syskon kan vara irriterande, föräldrar och barn kommer inte alltid överens och det kan ofta kännas roligare att vara med vännerna.

Men när en tragedi inträffar utan förvarning, som var fallet i Dianas familj, blir plötsligt det som verkligen betyder något — som familjen — viktigare.

Som väl var för Dianas familj så arbetade de redan på att vara eniga här och i livet efter detta. Det faktum att de höll ihop när den svåra tiden kunde ha splittrat dem har gett dem frid och glädje i det här livet och hopp om att de kan vara tillsammans i nästa.

Vad är enighet?

Diana och hennes familj bor i Cusco, en stad högt uppe i Anderna, i hjärtat av det gamla inkariket.

A woman with dark hair, wearing a pink long-sleeved shirt, a red quilted vest, and dark jeans, stands in a grassy field. Behind her are the massive, tiered stone walls of the Sacsayhuamán Inca fortress. The walls are constructed from large, irregularly shaped grey stones. The ground is covered in dry grass and some small plants. The sky is overcast.

Efter sin pappas död lärde sig Diana Vasquez något viktigt om enighet av stenmurarna vid Sacsayhuamán, ett femhundraårigt inkafort i Peru.

Åren innan Dianas pappa dog hade familjen en favoritplats för picknicker vid Sacsayhuamán, ruinerna av ett inkafort, inte så långt från deras hem. Murarna inkafolket byggde är så starka att de har stått kvar i över 500 år och motstått oräkneliga jordbävningar.

För Diana är familjen som en av de där murarna. De har skakats av svårigheter, men de har inte fallit.

Stenarna som Sacsayhuamáns murar är byggda av har olika storlek och form. Vissa är höga, andra är låga, vissa är fyrkantiga och några är helt enkelt enorma. Men stenarnas olika storlekar försvagar inte muren. När de placeras rätt håller de olika storlekarna ihop

SKAPA ENIGHET

”Enighetens gåva kommer genom lydnad mot lagarna och förordningarna i Jesu Kristi evangelium. Då vi håller våra förbund att ta på oss hans namn, att alltid minnas honom och att hålla alla hans bud, får vi hans Andes sällskap. Det uppmjukar våra hjärtan och enar oss.”

President Henry B. Eyring, förste rådgivare i första presidentskapet, ”På det vi må vara ett”, *Nordstjärnan*, juli 1998, s. 70.

muren. Stenarnas olikheter hjälper egentligen till att uppfylla deras gemensamma syfte.

Samma sak kan sägas om våra olikheter.

”Vi har alla olika gåvor och talanger”, säger Diana.

”Vi ska använda dem till att hjälpa andra” (se 1 Kor 12).

När Dianas pappa hade dött antog hon och hennes mamma och två bröder olika roller som passade

deras talanger och förmågor, men var och en hade ett gemensamt mål: att ta hand om varandra. När de gjorde det var deras ”hjärtan förenade i enighet och i kärlek till varandra” (Mosiah 18:21).

President Henry B. Eyring, förste rådgivare i första presidentskapet, har sagt: ”Vår himmelske Fader vill att våra hjärtan ska vara förenade. Denna enighet i kärlek är inte bara ett ideal. Det är en nödvändighet.”¹

Hur blir vi eniga?

Inkafolket använde inte murbruk till sitt bästa stenarbete. De fick stenarna att passa ihop så perfekt att det inte fanns plats att föra in ett pappersark mellan dem. Den utomordentliga precisionen var möjlig eftersom de här mästarebyggarna kunde se en plats för varje sten och hur den skulle formas för att passa in i den övergripande planen.

När vi låter Byggmästaren forma oss kan vi bli ett med varandra och med honom.² President Eyring säger att den här enigheten uppkommer när vi följer evangeliets förordningar och förbund.³

Dianas familj påverkades dramatiskt av att ta

emot evangeliets förrättningar och hålla förbunden. Diana och hennes lillebror Emmanuel var de första som blev medlemmar i kyrkan.

Innan dess, säger Diana, bråkade familjen en hel del. Hon visste att föräldrarna ville hennes och hennes bröders bästa, men de var strikta.

”Vi kände mer rädsla än kärlek för pappa”, säger hon.

Flera månader efter Dianas dop blev hennes pappa och storebror Richard medlemmar i kyrkan, och över ett år senare åtföljdes de av hennes mamma.

”Pappa förändrades”, säger Diana om sin pappas omvändelse. ”När vi gjorde något som var fel så pratade han med oss om det. Vi bråkade mindre. Det fanns större harmoni hemma.”

De kom Jesus Kristus och varandra närmare genom att ingå förbund om att följa honom.

De hade ett gemensamt mål: att bli en evig familj. Ett år efter det att Dianas mamma hade döpts beseglades familjen i templet.

”Det var en underbar upplevelse”, säger Diana. ”Jag kan inte förklara hur det kändes när vi kom in i beseglingsrummet och såg våra föräldrar där. Jag ville inte gå därifrån.”

Efter det hade familjen en ännu större önskan att hålla buden så att de kunde bli en

Till höger: Diana, hennes mamma Duvalie och hennes bröder Richard och Emmanuel (överst), har kommit varandra närmare när de har stöttat varandra i att hålla buden.

evig familj. Mindre än en vecka innan Dianas pappa dog höll han en hemaftonslektion om att de skulle vara eniga i att hålla sina förbund så att de kunde vara tillsammans för evigt. "Det finns ingen garanti för någon att morgondagen kommer", sade han. "Vi behöver vara förberedda så att vi fortfarande kan vara tillsammans om någon av oss dör."

Våra hjärtan förvandlas om vi håller förbunden

Diana har lärt sig att familjemedlemmarna kan komma varandra närmare av att arbeta tillsammans, och hon är tacksam för att hon lärde sig det innan det var för sent.

Det sista Dianas pappa sade till henne när hon gick till skolan dagen han dog var: "*Te quiero mucho, Dianita.*" (Jag älskar dig väldigt mycket, lilla Diana.)

Diana litar på Herrens löfte att hennes familj kan vara tillsammans igen om de fortsätter att hålla sina förbund.

"Jag har sett hur vår himmelske Fader har fört oss närmare varandra när vi har följt Frälsaren", säger hon. "Jag måste tro på att han också håller sitt löfte att vi kan vara tillsammans för evigt om vi håller buden."

Jag vet att vår familj verkligen kan vara evig tack vare den gudomliga planen.

Jag vet att vi kan förverkliga den eviga härlighet som vår himmelske Fader utlovar. Det är bara genom att härda ut till änden, vända vårt hjärta mot det som hör Gud till och hjälpa varandra som vi kan uppnå målet att bli en evig familj." ■

SLUTNOTER

1. Henry B. Eyring, "Var ett", *Liahona*, sep. 2008, s. 2.
2. Se Thomas S. Monson, "Himmelska hem — Eviga familjer", *Liahona*, juni 2006, s. 66.
3. Se Henry B. Eyring, "På det vi må vara ett", *Nordstjärnan*, juli 1998, s. 68.

ETT MÖNSTER FÖR ENIGHET

Det är inte alltid lätt att skapa enighet när alla omkring oss är olika. Men enighet är ett bud.

Diana Vasquez och Jhonathan Herrera Barra, en vän från en annan församling i Inti Raymi stav i Cusco, träffades för att samtala om en viktig princip som kan tjäna som ett mönster för hur man skapar enighet i alla relationer — bland vänner, familjemedlemmar, klasskamrater eller kvorummedlemmar.

Tänk dig två personer på var sin ände av en horisontell linje. Avståndet mellan dem representerar deras brist på enighet. För att bli eniga måste en eller båda förflytta sig dit där den andre är. Men även när de vet att de borde vara eniga kan många saker hindra dem från att komma samman. Kanske båda känner att de har rätt. Kanske hindras en av dem från att flytta på sig på grund av stolthet eller ilska. Missförstånd är ofta splittrande.

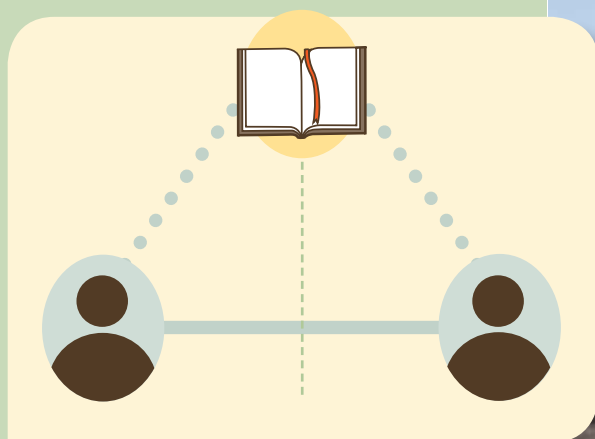
Att komma samman på den horisontella linjen kräver ofta kompromisser, vilka kan skapa ytterligare spänningar. Det kan vara svårt att mötas halvvägs om man inte kan enas om var halvvägs är.

Tänk er nu en tredje person som står ovanför de andra och skapar en triangel. Den här personen representerar Frälsaren.

När vi närmar oss honom upptäcker vi också så småningom att vi har minskat på avståndet mellan oss båda.

"Jesus Kristus är mittpunkten", säger Diana. "Om vi alla förflyttar oss dit han är så kommer vi närmare varandra."

Jhonathan säger att det kan hända när vi värdigt "tar del av sakramentet för att förnya våra förbund, tjänar, besöker templet och lämnar världen bakom oss. Vi kan inte vara hos honom och Anden kan inte vara hos oss om vi inte är rena."

**President
Boyd K. Packer**

president för de tolv
apostlarnas kvorum

Hitta dig själv I LEHIS DRÖM

*I Lehis dröm finns allt en sista dagars helig behöver för
att förstå den prövning som livet är.*

Jag bad kyrkans avdelning för medlems-
upppteckningar att berätta hur många
ungdomar i collegeåldern vi har i kyrkan.
De svarade: "1 974 001."

"Bra", tänkte jag. "Jag ska tala till *var och en*."

Mitt collegeliv började strax efter andra
världskrigets slut. De flesta männen i vår klass
hade nyligen återvänt från militärtjänsten. Vi
var i stort sett mognare än vad collegeelever
är i dag. Vi hade varit med om krig och bar
med oss många minnen. Några höll vi fast vid.
Andra var vi glada för att de bleknade. Vi var
mer seriösa och ägnade oss inte lika mycket åt
lek och skoj som elever gör i dag. Vi ville gå
vidare med vårt liv och förstod att utbildning
var nyckeln.

Hela vårt livs inriktning i det militära var att
förstöra. Det är det som krig handlar om. Vi
inspirerades av patriotismens ädla dygd. Att
hänge sig åt förstörelse utan att själv förstöras
andligt eller moraliskt var livets stora prövning.

Du lever också i en tid när krig rasar, det
andliga kriget som aldrig tar slut. Krig är det
som dominerar människans affärer. Vår värld
i krig har förlorat sin oskuldssfullhet. Det finns
inget, hur rätt och ovärdigt det än är, som inte
anses acceptabelt för film, teater, musik eller
samtal. Världen verkar ha vänts upp-och-ner.
(Se 2 Petr 2.)

Etikett, värdighet, upphöjdhet och respekt
för myndigheter hånas. Anständighet och
renlighet ger vika för slapphet och sjaskighet
i fråga om klädsel och utseende. Regler för
ärlighet och redbarhet och grundläggande
moral ignoreras nu. Samtal spetsas med svor-
domar. Man ser det i konst och litteratur, i
skådespel och underhållning. I stället för att
vara förfinade har de blivit råa. (Se 1 Tim
4:1-3; 2 Tim 3:1-9.)

Nästan dagligen ställs du inför beslut om
huruvida du ska följa de här trenderna. Du har
många prövningar framför dig.

LEHIS DRÖM, AV GREG OLSEN, KÖPERING FÖRBUDEN; FOTOILLUSTRATION JOHN LUKE

Håll fast vid ledstången

Läs om Lehis dröm i Första Nephi 8. Han sade till sin familj: "Se, jag har drömt en dröm, eller med andra ord, jag har sett en syn" (1 Nephi 8:2).

Du kanske tror att Lehis dröm eller syn inte har någon särskild betydelse för dig, men det har den. Du finns med i den. Vi finns alla med i den.

Nephi sade: "All helig skrift [kan tillämpas] på oss för att det [skall] kunna vara oss till nytta och lärdom" (1 Nephi 19:23).

Lehis dröm eller syn om ledstången av järn inbegriper allt som en ung sista dagars helig behöver för att förstå livets prövning.

Lehi såg:

- En stor och rymlig byggnad (se 1 Nephi 11:35–36; 12:18).
- En stig som gick längs en flod (se 1 Nephi 8:20–22).

Om du håller fast vid ledstången kan du känna dig fram med hjälp av den Helige Andens gåva. Ta tag i ledstången och släpp inte taget.

- En mörkrets dimma (se 1 Nephi 12:17).
- En ledstång av järn som sträckte sig igenom mörkrets dimma (se 1 Nephi 11:24–25).
- Livets träd, "vars frukt var begärlig eftersom den gjorde människan lycklig" (1 Nephi 8:10; se också 1 Nephi 11:8–9, 21–24).

Läs drömmen eller synen noga, och läs den sedan igen.

Om du håller fast vid ledstången kan du *känna* dig fram med hjälp av den Helige Andens gåva som förlänades dig när du konfirmerades som medlem i kyrkan. Den Helige Anden tröstar dig. Du kan känna änglars inflytande, som Nephi gjorde, och känna dig fram på livets väg.

Mormons bok har varit min ledstång av järn.

Lehi såg otaliga människor som "trängde sig fram" mot trädet (1 Nephi 8:21).

Den stora och rymliga byggnaden "var fylld med människor, både gamla och unga, både män och kvinnor, och deras sätt att klä sig var utsökt. Och de föreföll håna och peka finger åt dem som hade kommit fram och som åt av frukten" (1 Nephi 8:27).

Det finns ett ord i den här drömmen eller synen som borde ha särskild betydelse för unga sista dagars heliga. Ordet är *sedan*. Det var *sedan* människor hade hittat trädet som de skämdes, och på grund av världens hån föll de ifrån.

"Och *sedan* de hade smakat på frukten skämdes de på grund av dem som drev gäck med dem, och de avföll och kom in på förbjudna stigar och gick förlorade ...

Och stor var skaran som gick

in i den främmande byggnaden. Och *sedan* de kommit in i byggnaden pekade de håfullt finger åt mig och även åt dem som åt av frukten.” Det var prövningen. Sedan sade Lehi: ”Men vi gav inte akt på dem” (1 Nephi 8:28, 33; kursivering tillagd). Och det var svaret.

Lehis son Nephi skrev:

”Jag, Nephi, [önskade] att även jag skulle få se och höra och veta allt detta genom den Helige Andens kraft, vilken är Guds gåva till alla dem som flitigt söker honom ...

Ty den som flitigt söker skall finna, och Guds hemligheter skall avslöjas för dem genom den Helige Andens kraft såväl i vår tid som i forna tider, och såväl i forna tider som i kommande tider. Således är Herrens väg ett evigt kretslopp” (1 Nephi 10:17, 19).

All symbolik i Lehis dröm förklarades för hans son Nephi, och Nephi skrev om den.

Vid ditt dop och din konfirmation fattade du tag om ledstången av järn. Men du kan aldrig vara säker. Det är *sedan* du har ätit av frukten som prövningen kommer.

Jag tänker då och då på en av mina klasskamrater — mycket skärpt, stilig, trofast i kyrkan, och med en uppsjö av talanger och förmågor. Han gifte sig med en bra kvinna och blev snabbt en framstående person. Han började kompromissa för att vara världen och människor omkring sig till lags. De smickrade honom till att följa deras sätt, som var världens sätt.

Ibland är det något så enkelt som hur du ser ut och vad du har på dig, som när en ung kvinna tuperar håret i all oändlighet för att ge intryck av att det inte har kamrats, eller när en ung man klär sig slafsigt för att vara moderiktig.

Någonstans bland de här småsakerna lossade min klasskamrat greppet lite om ledstången av järn. Hans hustru höll fast vid järnstången med ena handen och vid honom med den andra. Slutligen slingrade han sig ur hennes hand och släppte taget om järnstången. Precis som Lehis dröm eller syn förutsade kom han in på förbjudna stigar och gick förlorad.

I själva verket befinner vi oss inne i den rymliga byggnaden i stället för att bara titta in i den, och det är till stor

del på grund av teven. Det är ditt öde i den här generationen. Du lever i den stora och rymliga byggnaden.

Vem skrev den här otroliga synen? Det finns inget liknande i Bibeln. Hittade Joseph Smith på den? Skrev han Mormons bok? Det är svårare att tro än berättelsen om änglar och guldplåtar. Joseph Smith var bara 24 år när Mormons bok publicerades.

Du kan känna dig säker om du ser ut som, och klär dig som och gör som en vanlig sista dagars helig: Ha passande klädsel, gå på dina möten, betala tionde, ta sakramentet, hedra prästadömet, hedra dina föräldrar, följ dina ledare, läs skrifterna, studera Mormons bok och be — be alltid. En osynlig kraft håller dig i handen medan du håller fast vid ledstången av järn.

Löser det alla dina problem? Naturligtvis inte! Det skulle vara tvärt emot ändamålet med att du kom till jorden. Det ger dig dock en fast grund som du kan bygga ditt liv på (se Helaman 5:12).

Den mörka dimman ligger ibland så tät över dig att du inte kan se vägen framför dig, inte ens en liten bit. Du kan inte se klart. Men med den Helige Andens gåva kan du *känna* dig fram på din väg genom livet. Ta tag i ledstången och släpp inte taget. (Se 3 Nephi 18:25; L&F 9:8.)

Ett andligt krig

Du lever i en tid när krig rasar, det andliga krig som aldrig tar slut. Moroni sade att de hemliga sammansvärjningar som började med Gadianton ”finns bland alla folk ...

Därför, o ni icke-judar [och ordet *icke-judar* på den här platsen i Mormons bok syftar på oss i vår generation], är det enligt Guds visdom att dessa ting visas för er, så att ni därigenom kan omvända er från era synder och inte låta dessa mordiska sammansvärjningar ... få övertaget över er ...

Därför befaller Herren er att ni, när ni ser sådant uppkomma ibland er, skall vakna till medvetande om ert hemska tillstånd som följd av den hemliga sammansvärjning som skall finnas bland er” (Ether 8:20, 23–24).

Ateister och agnostiker gör otro till sin religion och

organiserar sig i dag på aldrig förut skådade sätt för att gå till angrepp mot tro och trosuppfattningar. De är nu organiserade och strävar efter politisk makt. Du hör mycket om dem och från dem. En stor del av deras angrepp är indirekta när de hånar trofasta och religion.

Personer liknande Sherem, Nehor och Korihor finns bland oss i dag (se Jakob 7:1–21; Alma 1:1–15; 30:6–60). Deras argument är inte helt olika dem som kommer från de här personerna i Mormons bok.

Du som är ung kommer att få se mycket som prövar ditt mod och din tro. Allt hån kommer inte från personer utanför kyrkan. Låt mig upprepa detta: Allt hån kommer inte från personer utanför kyrkan. Var försiktig så att du inte börjar håna själv.

Herren lovade: "Om ni är redo skall ni inte frukta" (L&F 38:30).

Också Moroni ställdes inför samma utmaning. På grund av sin svaghet i att skriva sade han:

"Jag är rädd för att icke-judarna skall håna våra ord.

[Och Herren sade till honom:] Dårar hånar, men de skall sörja. Och min nåd är tillräcklig för de ödmjuka, så att de inte skall dra fördel av er svaghet.

Och om människorna kommer till mig skall jag visa dem deras svaghet. Jag ger människorna svaghet för att de skall kunna bli ödmjuka, och min nåd är tillräcklig för alla människor som ödmjukar sig inför mig. Ty om de ödmjukar sig inför mig och har tro på mig, då skall jag göra så att det svaga blir starkt för dem" (Ether 12:25–27).

Vi gläder oss i Kristus

Inbäddad i drömmen eller visionen finns "en mycket dyrbar pärla" (Matt 13:46).

Lehi och Nephi såg:

- En jungfru som bar ett barn i sina armar (se 1 Nephi 11:15–20).
- En som skulle bereda vägen — Johannes Döparen (se 1 Nephi 11:27).
- Guds Sons verksamhet (se 1 Nephi 11:28).
- Tolv andra som följde Messias (se 1 Nephi 11:29).

- Himlarna öppna sig och änglar som betjänade människobarnen (se 1 Nephi 11:30).
- Skaror av människor som välsignades och helades (se 1 Nephi 11:31).
- Kristi korsfästelse (se 1 Nephi 11:32–33).
- Världens vishet och högmod bekämpa hans verk (se 1 Nephi 11:34–36; se också 1 Nephi 1:9–14).

Allt det här såg de i en dröm eller syn. Och det är det vi ställs inför nu.

Jag talar till dig personligen, som en bland två miljoner andra. Precis som profeterna och apostlarna i forna tider kan vi säga att "vi talar om Kristus, vi gläds i Kristus, vi predikar om Kristus, vi profeterar om Kristus ... så att våra barn skall kunna veta till vilken källa de kan se för att få förlåtelse för sina synder" (2 Nephi 25:26).

"Änglar talar genom den Helige Andens kraft. Därför talar de Kristi ord. Därför sade jag till er: Mätta er med Kristi ord, ty se, Kristi ord skall tillkännage för er allt vad ni bör göra" (2 Nephi 32:3).

Och sedan tillade Nephi:

"Och om ni nu sedan jag talat dessa ord inte kan förstå dem, så är det för att ni inte ber, och inte heller bultar ni. Därför förs ni inte in i ljuset, utan måste förgås i mörkret.

Ty se, återigen säger jag till er att om ni går in på den vägen och tar emot den Helige Anden så visar han er allt vad ni bör göra" (2 Nephi 32:4–5).

Den Helige Andens maningar

Du befinner dig i en intressant generation när prövningarna är konstanta i ditt liv. Lär dig att följa den Helige Andens maningar. Den ska vara en sköld och ett skydd och en lärare för dig. Skäms aldrig för och känn dig aldrig generad på grund av evangeliets lärdomar eller normerna som vi undervisar om i kyrkan. Du kommer alltid, om du är trofast i kyrkan, att vara mycket annorlunda än världen i stort.

Du har fördelen att vara försäkrad om att du kan få inspiration när du ska fatta alla dina beslut. Du har många

beslut framför dig — beslut som gäller hur du ska utbilda dig, hitta en livskamrat, hitta ett yrke, bosätta dig, fostra barn i en värld som är upp-och-nervänd. Dina barn kommer att utsättas för mycket mer än vi utsattes för i vår generation.

Vi märker, när vi reser runt i kyrkan, att våra ungdomar är starkare än vad ungdomarna var förr i tiden. När jag hör dem tala under konferenser och på sakramentsmöten hör jag dem citera skrifterna, och jag hör dem försvara sina normer. Jag hör inga av de cyniska hånen som är typiska för dem som inte är trofasta eller verkligt omvända.

Vi presiderar över en kyrka med över 13 miljoner medlemmar och som fortsätter att växa. Kyrkan finns ute i världen. Den är till stor del internationell nu. Många av kyrkans medlemmar har inte möjlighet att gå på college, men de lever efter

evangeliet. Och det är underbart och mäktigt att se dem och vara bland dem.

När vi tänker på er unga sista dagars heliga och tänker på Mormons bok och tänker på drömmen eller synen som Lehi hade, ser vi att det finns profetior där som kan tillämpas på just ert liv. Läs den igen. Börja med 1 Nephi 8 och läs vidare om råden som ges. I Mormons bok talas det om livet efter döden: vad som händer med anden (se Alma 40:11–12) och vad som händer i andevärlden (se 2 Nephi 2:29; 9:10–13). Allt som du behöver veta finns där. Läs den, och gör den till en del av livet. Då bekymrar du dig inte över världens kritik eller hånen, hånet mot kyrkans medlemmar, liksom vi inte bekymrar oss över det (se 1 Nephi 8:33). Vi fortsätter bara framåt och gör det som vi har kallats att göra och vet att Herren vägleder oss.

Du kanske tror att Lehis dröm eller syn inte har någon särskild betydelse för dig, men det har den. Du finns med i den. Vi finns alla med i den.

Jag nedkallar Herrens välsignelser över dig i ditt arbete. Jag nedkallar Herrens välsignelser över dig i ditt liv medan du strävar framåt från ditt livs morgon, där du är nu, till ditt livs sena kväll, där jag är nu, att du må veta att Jesu Kristi evangelium är sant. Du kommer att ställas inför många stora och omtumlande och svåra saker i livet, och du kommer att få stor inspiration och glädje i livet.

Ni är bättre än vad vi var. Jag är övertygad om att med tanke på det som säkerligen kommer och profetior som gavs, har Herren sparat speciella andar för den här tiden, för att se till att hans kyrka och rike skyddas och sprids i världen. Som en Herrens tjänare nedkallar jag hans välsignelser över er och vittnar för er om att evangeliet är sant. ■

Från ett tal under ett andligt möte den 16 januari 2007 vid Brigham Young-universitetet. För hela texten på engelska, gå till <http://speeches.byu.edu>.

Vad ska vi göra den här veckan?" kan vara en fråga som ledare ofta hör — och kanske också fruktar — när vi försöker hjälpa ungdomarna planera och genomföra bra veckoträffsaktiviteter. Och ofta vet vi kanske svaret på den frågan, men en svårare fråga kan vara: "Vad åstadkommer vi genom det vi gör den här veckan?"

När president Thomas S. Monson nyligen talade till ungdomsledare

När ledare och ungdomar planerar och genomför aktiviteter kan de skapa minnen — och vittnesbörd — som förs vidare in i evigheten.

sade han: "Det grundläggande ansvaret att hjälpa ungdomar välja det rätta när de ställs inför ett val är en regel som är lika viktig i dag som någonsin."

"Ge dem minnen som de kan ta med sig in i evigheten", sade han, "så

kommer ni att kallas välsignade av Herren." Han sade återigen, som han ofta gör, att Herren inspirerar dem han kallar.¹

Liahona inbjöd några av kyrkans ledare att tänka på en speciell veckoträffsaktivitet eller annan

Veckoträffar som sätter spår

ungdomsaktivitet och berätta vad den gjorde för dem. Dagens ledare kan få tröst av de här upplevelserna och inse att deras hängivna ansträngningar hjälper till att skapa viktiga minnen — och eviga vittnesbörd.

En del av något utomordentligt

Äldste Neil L. Andersen

i de tolv apostlarnas kворum

På senvåren 1967 blev vår församling ombedd att välja ut 16 ungdomar som skulle dansa i kyrkans dansfestival. För vårt lilla jordbrukssamhälle i Idaho var det ett äventyr. Festivalen skulle hållas på den enorma stadion vid Utah-universitetet och ha tusentals åskådare. Jag var ingen dansare och deltog motvilligt i våra första övningar, men snart började jag tycka om att vara tillsammans med de fina unga män

och kvinnor som förberedde sig för dansfestivalen. Tanken på att få åka till den stora staden Salt Lake City och bo på ett hotell med swimmingpool motiverade oss.

Vi kom till Salt Lake City dagen då festivalen skulle hållas och började klä oss för vårt framträdande. Plötsligt insåg jag att jag inte hade de svarta byxor jag skulle ha på mig under dansuppvisningen. Jag hade glömt dem hemma. Vi tänkte inte ens tanken att åka till en affär för att köpa ett nytt par byxor för det skulle ha varit för dyrt. Jag visste inte vad jag skulle göra.

Lösningen kom när min ledare för Unga män, broder Lowe, erbjöd sig att låta mig ha hans mörka byxor. När jag tog på mig byxorna var jag glad att de hade rätt längd. Men jag insåg snabbt att jag hade ett annat problem: Byxorna var flera centimeter för stora i midjan. "Vad ska jag göra?" tänkte jag. Jag var tacksam för broder Lowes vänlighet men kände mig mycket generad över att ha på mig de stora byxorna. Broder Lowe och mina vänner försäkrade mig om att ingen skulle veta något eftersom jackan skulle täcka det mesta och att jag kunde hålla dem uppe med ett bälte.

Jag kommer fortfarande ihåg när jag kom till stadion och såg hundratal unga män och kvinnor från hela landet som delade min tro och min övertygelse. Det var ett stort ögonblick för mig att inse hur viktig kyrkan var för så många.

När det var vår tur gick vi ut på planen. När dansen började kände jag till min fasa hur de stora byxorna började kana ner. Det fanns ingen tid till att åtgärda situationen. Musiken hade börjat. Dilemmat krävde att jag

lade till några nya steg till dansen. Jag var inte bara tvungen att komma ihåg allt vi hade lärt oss, utan jag var också tvungen att uppfinna några nya rörelser för att hålla byxorna på plats. Ibland irriterade de här stegen min begåvade danspartner, men de räddade mig från en bekymmersam avslutning.

Jag har aldrig glömt min korta vacklande karriär som sällskapsdansare. Men det som var ännu viktigare var att jag aldrig har glömt känslan av att vi alla var en del av något utomordentligt — inte bara en dansfestival — utan den återställda kyrkan och Jesu Kristi evangelium.

Ett vittnesbörd vid soluppgången

Äldste Paul B. Pieper

i de sjuttios kvorum

Jag växte upp som medlem i kyrkan. Jag undervisades om evangeliets principer av mina föräldrar och döptes och konfirmerades och fick prästadömet av min värdige far. Jag kände Andens inflytande i mitt liv men fick inte något vittnesbörd om försoningen förrän en påsk under mina tonår.

Flera hundra seminarieelever hade samlats för ett vittnesbörds-möte före gryningen. Jag antar att jag bar mitt vittnesbörd den morgonen, men jag är inte säker. Det jag vet är att under mötet, medan solen steg mot en ny påsk, kom

Anden in i mitt hjärta och vittnade om Jesus Kristus, hans liv, hans lärdomar, hans försoning och hans uppståndelse. Jag har känt det vittnesbördet bekräftas många gånger under de över 30 åren som jag har vittnat om Jesus Kristus som missionär, far, vän och ledare i kyrkan. Men mitt ankare har varit vittnesbördet jag fick av Anden den där påskmorgonen.

En framtida missionärförmas

Äldste Keith K. Hilbig

i de sjuttios kvorum

Som medlem i Milwaukee församling i Wisconsin vägledades jag av hängivna ledare. Våra aktiviteter var en

underbar källa till att utveckla sociala färdigheter, och de hjälpte oss övervinna tonårens tafatthet. Men det var speciellt en veckoträff som bestämde kursen i mitt unga liv. Den inträffade 1956, för 54 år sedan! Men jag minns den tydligt än i dag.

Vi unga män arbetade tillsammans under veckoträffen varje onsdag för att bygga en detaljerad meterhög modell av det vackra Salt Lake-templet. Vi gjorde också en stor affisch som förklarade Mormons boks syfte och historia.

Vår församlings scoutgrupp hade fått ett framträdande bås i stadens årliga scoututställning. Hundratals besökare gick förbi vårt bås och såg vad vi hade ställt ut. Många

stannade till. De frågade unga pojkar med aronska prästadömet i scoutuniformer om syftet med templet. Många frågade sedan om Mormons bok. Vi unga bärare av aronska prästadömet förklarade så gott vi kunde och gav dem sedan en Mormons bok.

En kär scoutvän och jag (vi var i samma lärarkvorum) kände oss som tjugoföråriga missionärer! Vi bestämde oss båda tyst för att vara värdiga och verka som heltidsmissionärer. Så småningom gjorde vi just det — delvis tack vare veckoträffarna och hängivna ungdomsledare.

Jag tror verkligen

att aktiviteter, i stor eller liten skala, utgör nyckeln till att inte bara stärka kyrkans ungdomar utan också till att stärka familjer. Under de här aktiviteterna undervisas evangeliet på ett informellt sätt och ungdomarna ser hur det efterlevs av dem som har kallats att leda.

När vi tänker på aktiviteter bör vi tänka på trettonde trosartikeln, med en liten ändring: Finns det något som är dygdigt, älskligt eller hedrande eller berömvärt, så *tillhandahåller* vi detta.

Elaine S. Dalton, Unga kvinnors generalpresident.

Med små och enkla medel

Elaine S. Dalton

Unga kvinnors generalpresident

När jag tänker på mina ungdomsupplevelser tänker jag på ansamlingen av alla små och enkla medel som stärkte

mitt vittnesbörd (se Alma 37:6–7).

Församlingen jag tillhörde när jag var ung var som en stor familj. När vi hade församlingsmiddag kom alla. När Hjälpföreningen hade en basar eller Primär hade en parad så kom alla. Vår församling utgjorde vårt sociala liv.

När jag tänker tillbaka på min första talangafton i församlingen kommer jag tydligt ihåg övningarna under tidiga morgnar, bönerna, samtalen medan vi väntade på att få spela vår roll, och kamratskapet vi kände medan vi målade kulisser, övade och lärde tillsammans. Under den tiden fick jag se hur evangeliet fungerade i verkliga livet, för verkliga personer. Jag såg hur mina rådgivande hanterade problem, hur ledare reagerade under press, hur makar relaterade till varandra, och jag fattade tyst beslut om att följa de principer som jag fått undervisning om på söndagarna. Jag kände Anden när vi bad om underverk, till exempel att vi skulle komma ihåg vad vi skulle säga i vår roll, eller om någon av våra ungdomars hälsa.

Jag kommer inte ihåg mina repliker från talangaftonen, inte heller kommer jag ihåg alla andra detaljer. Men jag kommer ihåg hur det kändes när vi framträdde och när

VAD ÄR VECKOTRÄFFEN?

Unga män och unga kvinnor bör ha regelbundet planerade aktiviteter som kallas veckoträffar. Veckoträffarna bör ge upplevelser som får ungdomarna att känna respekt för och hjälpa varandra. Veckoträffarna bör också ge ungdomarna olika möjligheter att tjäna andra och att utvecklas andligt, socialt, fysiskt och intellektuellt.

Veckoträffen hålls en annan dag eller kväll än söndag eller måndag. Den hålls vanligtvis en gång i veckan men kan hållas mer sällan om prästadömsledarna bedömer att resor, resurser eller andra omständigheter förhindrar att aktiviteten hålls varje vecka.

Unga mäns och Unga kvinnors presidentskap i församlingar och grenar har översyn över veckoträffen, under ledning av biskopsrådet eller grenspresidentskapet.

För mer information, gå till LDS.org och klicka på "Serving in the Church."

jag tittade församlingsmedlemmarna i ögonen och såg deras godkännande och kände deras kärlek.

Jag tackade ja till inbjudan

David L. Beck

Unga mäns generalpresident

En av de mest minnesvärda aktiviteterna jag deltog i som ungdom var en stor dansfestival. Jag är ganska säker på att jag aldrig frivilligt skulle ha anmält mig till en sådan aktivitet. Men med lite övertalning tackade jag ja till inbjudan att delta, fastän jag först inte var så förtjust över idén.

Vi övade mycket och det tog lång tid att lära sig danserna. Jag är tacksam för hängivna lärare, för en tålmodig danspartner och för min mor som sydde min kostym och uppmunttrade mig att göra mitt bästa.

Festivalen hölls på ett fotbollsstadion. Jag hade aldrig övat på ett så

stort område. Var och en av grupperna underhöll publiken när vi skulle framföra koreograferade danser i färgglada kostymer. Sedan fylldes fotbollsplanen bokstavligen talat av dansare när vi framförde ett avslutande nummer tillsammans. Det var en imponerande show.

Jag tyckte mycket mer om dansfestivalen än vad jag trodde att jag skulle göra. Den gav mig möjlighet att se kyrkan på ett annorlunda sätt. Jag såg ett stort antal ungdomar ha roligt tillsammans. Jag fick nya vänner, utvecklade nya färdigheter och var en liten del av en stor produktion som underhöll tusentals personer.

Tack vare att jag tackade ja till att dansa på festivalen — och till andra inbjudningar som jag har fått i kyrkan — har mitt liv välsignats, och jag har haft möjlighet att välsigna andra. Jag känner mig så privilegierad över att jag har haft så många underbara upplevelser som medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. ■

SLUTNOT

1. Se Sarah Jane Weaver, "Building on a Firm Foundation for Young Women", *Church News*, 28 nov. 2009, s. 3.

PAPPA, DÖP MIG!

När jag kom in genom dörren en kväll satt Jessie, min sexåriga dotter, på en stol i köket. Hennes ansiktsuttryck gjorde mig orolig. Jag frågade vad som hade hänt.

"Pappa är det sant att jag är ett barn till djävulen?" frågade hon mycket allvarligt.

Hennes fråga kändes som en kall-dusch. Jessie sade att hennes väns tre månader gamla syster redan hade döpts. Jessie hade blivit förvånad och frågat sin vän varför hennes lillasyster hade döpts när hon var så liten. Hennes vän svarade att alla bebisar måste döpas.

"Har inte du blivit döpt?" frågade hennes vän. När Jessie sade nej envisades hennes vän med att säga att hon var ett barn till djävulen.

"Pappa, döp mig!" bad Jessie. "Jag vill inte vara ett barn till djävulen!"

Jag insåg att den här situationen behövde lösas omedelbart. Jag förklarade hur viktigt det var med dop och att barn inte behöver döpas förrän de är åtta år gamla (se Moroni 8:11–23). Eftersom Jessie bara var sex år sade jag att hon måste vänta lite längre innan hon kan döpas. Jag försäkrade henne om att hon var ett Guds barn och att han älskade henne. Hennes fråga ledde oss till Moroni 10:4–5 där Moroni

talat om hur vi kan få veta "sanningen om allting".

När vi hade läst de här verserna frågade jag om hon ville be till sin himmelske Fader och fråga om det vi hade pratat om var sant. Hon sade ja.

Vi knäböjde tillsammans och Jessie böjde huvudet och bad: "Himmelske Fader, jag vill veta om det som pappa har sagt till mig är sant. I Jesu Kristi namn, amen."

Jag insåg att jag hade lett min dotter till att be en av sina viktigaste böner i livet. Jag började vädja i mitt hjärta som aldrig förut och bad min himmelske Fader besvara hennes bön.

Efter några minuter sade hon: "Jag har inte

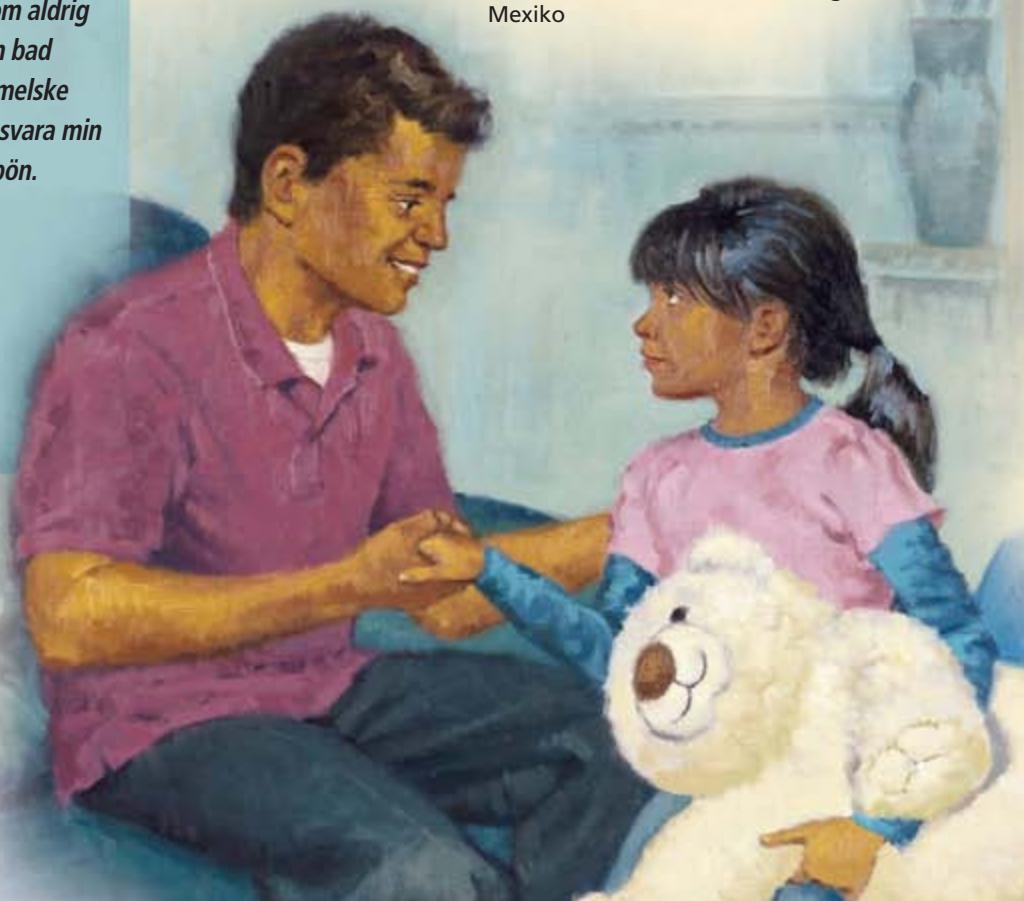
Jag började vädja i mitt hjärta som aldrig förut och bad min himmelske Fader besvara min dotters bön.

hört något." Jag lade armarna om henne och sade: "Vår himmelske Fader gav oss Hjälparen som svarar oss med ..." Jag lade handen över mitt hjärta. Hon avbröt mig och sade: "Med en varm känsla i hjärtat! Jag känner det, pappa!"

Jag kramade henne hårt och tackade min himmelske Fader för att han hade besvarat hennes bön. Jag hade också en varm känsla i hjärtat. Jag sade att det hon hade känt var ett svar på hennes bön och att hon nu visste att hon var en dotter till Gud och att hon skulle döpas när hon blev åtta. Hon sade att hon skulle vänta.

Många år har gått sedan den upplevelsen men den påminner mig fortfarande om att vår himmelske Fader håller sina löften. ■

José Armando González Mondragón,
Mexiko

RÄDSLAN ERSATTES AV KÄRLEK

Jag såg honom på bussen varje dag när jag var på väg hem från universitetet. Han hade alltid samma säckiga T-shirt, utslitna tennisskor och stora leende. Och han satt alltid för sig själv. Han var en speciell passagerare för han var mentalt handikappad.

Varje dag manade Anden mig att säga hej till honom. Men varje gång hindrades jag av mitt högmod. Jag var rädd att någon skulle se att jag umgicks med någon som skilde sig åt från alla andra. Jag hade trots allt ett rykte att uppehålla.

En vintereftermiddag när Anden var särskilt stark och jag hade lite större mod, gick jag på bussen, såg honom på sin vanliga plats och satte mig ner bredvid honom. Men inte alltför nära i fall jag skulle ångra mig. När jag nästan hade kommit fram till min hållplats blundade jag, bad en tyst bön och vände mig mot honom.

"Hej", sade jag med osäker men vänlig stämma, "jag heter Ashley."

När han log mot mig försvann min rädsla och mitt högmod genast.

"Jag heter Lenny", svarade han blygt. Med dessa få ord började vår vänskap.

Nästa dag satte jag mig bredvid Lenny igen. Men det var lättare nu för vi hade blivit vänner. När jag satte mig ner tog han fram ett handgjort alla hjärtansdags-kort ur sin ryggsäck. Det var adresserat till "Den söta flickan jag träffar på bussen varje dag".

Alla hjärtans dag var förbi sedan länge men Lenny hade gjort det här speciella kortet till mig och hade väntat tålmodigt på möjligheten att ge det till mig. Jag kunde inte hålla tillbaka tårarna som rann nerför kinderna. Jag var så tacksam för att Anden inte hade gett upp och att jag äntligen lade mitt

högmod åt sidan och mötte rädslan för att prata med Lenny.

Nu kommer han hem på söndagsmiddag varje vecka och har blivit som en ny medlem av familjen. Varje dag får Lenny mig att komma ihåg välsignelserna av att glömma sitt högmod och ha mod nog att göra det som är rätt. När jag ser honom varje dag påminns jag om 1 Johannesbrevet 4:18: "Rädsla finns inte i

kärleken, utan den fullkomliga kärleken driver ut rädslan." ■

Ashley Johnson Evanson, Utah, USA

MIN BRORS VALTHORN

Jag växte upp till ljudet av valthornet som min äldre bror övade på. Dag efter dag, år efter år strömmade ljudet av hans valthorn ut från vårt hus. Jag kunde till och med höra det flera kvarter bort när jag gick hem från skolan.

Om jag hade blivit tillfrågad skulle jag säkerligen ha hävdat att min bror var den bästa valthornsspelaren som fanns. Men hans ändlösa spelande generade mig ibland och en gång bad jag mamma att få honom att sluta. Han tog till och med sig valthornet på semestrarna!

Flera år senare var min bror och jag med i en musiktävling i norra Kalifornien på ett stort universitet där jag aldrig hade varit förut. Medan vi

var där fick madrigalkören som jag var med i höga poäng, vilket innebar att vi fick göra ytterligare ett framträdande den dagen. Vi fick direktiv om var och när vi skulle träffas och så gick vi. Snart stod jag ensam mitt på universitetsområdet och tittade på de höga byggnaderna. Jag kunde inte se någon jag kände men jag kom ihåg vad mamma hade sagt att jag skulle göra om jag gick vilse: "Stanna där du är."

Jag stannade kvar men var för blyg för att fråga efter vägen. Förresten visste jag inte vart jag skulle gå. Jag kom inte ihåg något av det vi hade fått veta om var och när vi skulle träffas. Men plötsligt kom tanken att jag skulle be min himmelske Fader om hjälp. Jag var inte medlem i kyrkan vid den här tiden, men jag hade gått till kyrkan regelbundet med mina vänner som var medlemmar och hade lärt mig att vår himmelske Fader besvarar böner.

Så jag stod där och bad en tyst bön. Innan jag ens hann säga amen hörde jag något. Långt borta hörde jag ett svagt välbekant ljud — ett ljud jag hade hört under större delen av mitt liv. När jag gick i riktning mot musiken blev den allt högre. Kunde det vara min brors valthorn? Jag var säker på att det var det.

Men sedan hörde jag andra valthorn som började spela. Jag tvekade. Trodde jag verkligen att jag skulle kunna urskilja vilket av valthornen som var min brors? Men varje gång jag tvekade hörde jag hans valthorn, som om det lockade på mig. När jag

kom in i byggnaden, gick uppför trapporna och kom närmare musiken blev jag rädd. Tanken på att öppna fel dörr och hitta någon annan där fick mig att rodna. När jag kom upp på tredje våningen lyssnade jag en gång till, fattade beslutet, tog ett djupt andetag och öppnade dörren. Där var han!

Vår himmelske Fader ger oss sin Ande för att undervisa oss, vittna för oss, skydda oss och vägleda oss till säkerhet när vi känner oss ensamma och övergivna. Vi lär oss hur hans röst låter genom att lyssna på den ofta och bli så bekanta med den att vi kan känna igen den mitt bland många andra röster som vill leda oss vilse.

Vi ska inte känna oss generade över hans röst eller tveka att följa den. Om vi ber vår himmelske Fader om hans hjälp och sedan lyssnar, redo att lyda, vet jag att vi hör honom. ■

Sandy Lauderdale Cane, Missouri, USA

LÄMNA FESTEN!

För ett antal år sedan fick jag möjlighet att representera staten Utah på ett landsomfattande konvent i Ohio för high school-simmare.

Under vistelsen där skulle flera fester hållas för idrottarna. När jag kom till festen den första kvällen trodde jag att den skulle vara som de roliga festerna vi hade hemma när vi drack läsk och spelade spel. Men så

fort jag kom in i rummet såg jag hur det egentligen skulle bli.

Jag insåg omedelbart vad artiklarna i kyrkans tidningar menar när det står: "Folk kommer att lägga märke till dig när du är den enda medlemmen i kyrkan." På något sätt hade de andra idrottarna redan kommit på att jag var en sista dagars helig. Det blev knäpptyst och alla stirrade på mig när jag satte handen i

chipsskålen.

"Du", sade någon, "du är mormon eller hur?"

När jag tog min väska och gick mot dörren sade en av killarna: "Hallå där, tänker du överge oss?"

Jag log stolt och sade: "Det är jag och jag är glad att vara det."

Festen fortsatte sedan men jag kände alla blickar som bevakade varje rörelse jag gjorde. Efter ett tag började det gå vilt till. Jag visste inte hur illa det skulle bli men ville inte vara med om det. Om jag hade stannat kvar är jag rädd att jag skulle ha gett dem fel uppfattning om mina normer. Dessutom manade Anden mig att gå därifrån. När jag tog min väska och gick mot dörren sade en av killarna: "Hallå där, tänker du överge oss?"

Jag bara log och sade: "Vi ses

i morgon." Sedan gick jag ut. Det kändes bra att jag hade kommit men att jag ändå hade försvarat Herrens normer.

Dagen därpå under ett delegatmöte ställde sig en av delegaterna upp och sade strängt: "Något hände i går kväll som aldrig får hända igen. Ni är här för att representera er stat, så gör det väl och uppför er ordentligt!"

Sedan tillade han: "Några av er lämnade festen och deltog inte i det som hände. Tack."

Resten av veckan fick jag mer respekt och fler vänliga ord än någonsin tidigare. Många tränare från hela USA uppmanade mig att ansöka om att bli idrottsrepresentant för västra staterna eftersom jag hade representerat Utah så bra.

Jag fick aldrig veta vad som hände på festen men jag är tacksam för att Anden manade mig att gå därifrån. ■

Sonrisa Oles Hasselbach, Kalifornien, USA

JAG ÄR STOLT ÖVER DIG

Som missionärer i Ghana tvättade vi våra kläder för hand på förberedelsedagen. Min kamrat äldste Moss som nyligen hade kommit från USA hade aldrig tvättat kläder på det sättet tidigare. Men eftersom jag är född i Ghana var jag van vid det.

Varje måndag började äldste Moss skrubba sina kläder men när han hade kommit halvvägs började hans knogar att blöda. Då

fick jag ta över hans arbete förutom att göra klart mitt eget.

En måndag när det var tvättdags verkade äldste Moss vara lite orolig. Jag hade gjort mig illa i handen dagen innan och visste att jag inte skulle kunna hjälpa honom med hans tvätt. Jag skulle inte ens kunna tvätta min egen tvätt. Han började tvätta, men som vanligt behövde han hjälp när han hade kommit halvvägs.

Eftersom jag inte kunde hjälpa min kamrat med själva tvätten uppmunttrade jag honom att hålla ut — att låta sina händer vila och sedan fortsätta. Han stannade upp ett tag och fortsatte sedan. Jag sade att han skulle klara det. Hans händer och knogar var fortfarande såriga men han fortsatte. När han hade tvättat klart sade han: "Jag är stolt över mig själv. Äldste Asante, är du stolt över mig?"

"Ja, naturligtvis är jag stolt över dig", svarade jag.

När jag tänker på den här händelsen inser jag att vår himmelske Fader känner till vår potential, men han prövar oss så att vi kan utveckla ihärdighet, tålamod och trofasthet. Han är nöjd med oss när vi gör rättfärdiga val och visar att vi kan bära våra svårigheter.

När vi arbetar hårt och uthärdar provningarna vi ställs inför kan vi säga: "Himmelske Fader, är du stolt över mig?" Jag vet att vår himmelske Fader och Jesus Kristus är nöjda med oss när vi uthärdar och att de kommer att säga det till oss en dag när de välkomnar oss hem. ■

Richard Domeng Asante, Ghana

DE SOM ÄR ANNORLUNDA

Må Gud välsigna oss så att vi inser att ett viktigt mått på våra framsteg när det gäller att komma till Kristus är hur väl vi behandlar andra, särskilt de som är annorlunda.

Äldste Marlin K. Jensen

i de sjuttios kворum

Två år innan jag föddes 1942 födde min mor min äldre bror Gary. Gary är en mycket speciell person. När han föddes hade hans hjärna skadats av brist på syre. Hans hjärnkapacitet stannade vid en sex- eller sjuårings nivå.

I över 60 år såg jag mina föräldrar ta hand om Gary. De hjälpte honom att borsta tänderna, kamma håret och knyta slipsen på söndagarna. Eftersom han älskade hästar och cowboyer tog de med honom på rodeor och westernfilmer. De visade honom kärlek och vänlighet på oräkneliga sätt.

Tråkigt nog är inte alla så vänliga mot dem som är annorlunda. Tyvärr var några barn — till och med barn från aktiva familjer i kyrkan — ovänliga mot min bror. De lät honom inte vara med och leka, kallade honom fula namn och retade honom obarmhärtigt.

Gary var som ett barn och alltid snabb att förlåta. Han älskade och accepterade alla. Jag tror att förutom mina föräldrar har min speciella bror gjort mer för mig under min barndom för att forma min syn på livet än någon annan. Ibland tänker jag på hur det blir efter uppståndelsen när, som Alma beskriver det, "allt skall återställas till sin rätta

och fullkomliga form" (Alma 40:23). Då får vi lära känna den riktige Gary, och jag tror att vi kommer att vara mycket tacksamma för allt det goda vi har gjort för honom och mycket ledsna över de gånger när vi kunde ha varit mer kärleksfulla och förstående inför hans speciella omständigheter.

Behovet av kärlek och förståelse

Det finns många andra människor som Gary i vår värld. Också inom kyrkan finns det vissa bröder och systrar som kan anses vara "annorlunda" och som har ett särskilt behov av vår kärlek och förståelse. Deras behov av kärlek och förståelse härrör delvis från en kultur som har utvecklats allteftersom vi har strävat efter att följa Guds plan för oss. Liksom alla kulturer består den kultur som utvecklats ur våra ansträngningar att leva enligt Jesu Kristi evangelium av vissa förväntningar och moraliskt bindande seder. Äktenskap och familj värderas högt, till exempel, och fäder och mödrar har gudomligt tilldelade roller att uppfylla. Barn och ungdomar uppmuntras att följa vissa normer och gå föreskrivna vägar för att uppnå vissa utbildningsmässiga och andliga mål.

De önskade resultaten av ett evangelieinriktat liv hålls upp som ideal som vi alla uppmuntras att sträva efter. Sådana ideal är doktrinärt baserade och representerar önskvärda mål i vår strävan mot evigt liv, men de kan ibland bli källor till besvikelse och smärta för dem vars liv kanske avviker från det idealet.

Obehag och ouppfyllda förväntningar kan till exempel finnas hos en fränskild medlem i kyrkan, hos en person som fortfarande är ensamstående fastän han eller hon är i rätt ålder, hos en person som kämpar med depressioner eller ätstörningar, eller hos föräldrar till ett barn på avvägar. Andra medlemmar i kyrkan som kan känna sig annorlunda kulturellt sett är personer som är i minoritet i fråga om ras, de som kämpar med attraktion till personer av samma kön, eller unga män som av någon anledning väljer att inte gå ut som missionär vid den åldern när man normalt gör det. Medlemmar som omvänder sig och vars överträdelser kräver formella, och därmed mer offentliga, disciplinåtgärder av kyrkan känner också att det sociala umgänget i kyrkan blir ganska besvärande.

Också medlemmar som är värdiga men vars liv inte passar idealet och därför anses som annorlunda känner sig ofta underlägsna och skyldiga. De här känslorna förvärras när vi som deras bröder och systrar misslyckas med att vara så omtänksamma och lyhörda gentemot dem som vi borde vara. Tänk till exempel på den oavsiktliga inverkan på ett barnlöst gift par när en medlem i församlingen frågar när de ska ha barn, och inte inser att de har velat ha barn länge utan att ha lyckats med det.

Medan vi arbetar på att lösa de här svåra situationerna är det viktigt att inse att lösningen inte ligger i att ta bort eller ens sänka nivån på idealet. Det har alltid varit profeternas och apostlarnas plikt att undervisa och uppmuntra oss att sträva efter idealet. Det var det Frälsaren gjorde. Hans uppmaning var:

På ett eller annat sätt är vi alla det bortsprungna fåret. Vi har alla brister och vårt liv avviker i någon mån från idealet. Vi är alla annorlunda!

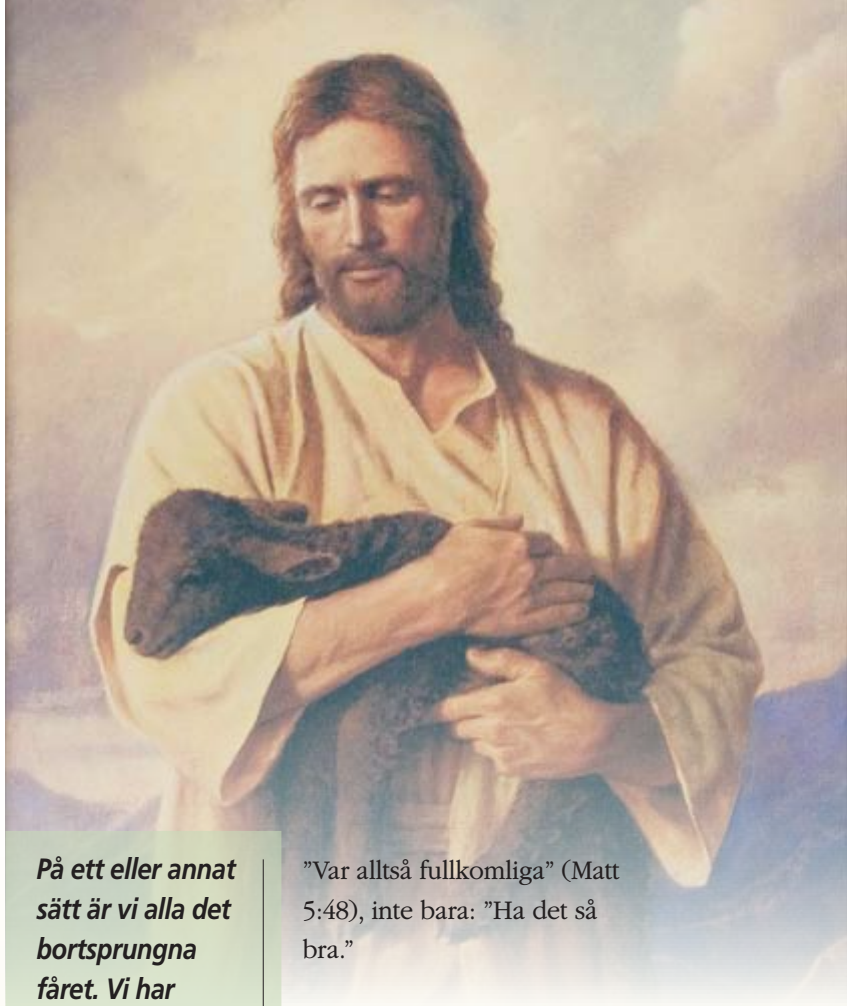
”Var alltså fullkomliga” (Matt 5:48), inte bara: ”Ha det så bra.”

Vi är alla annorlunda

Jag fick en insikt som varit till hjälp för mig för flera år sedan när jag läste Frälsarens lärdomar om mannen som hade ett får som sprang bort. Frälsaren frågar: ”Lämnar han då inte de nittionio i bergen och går ut och letar efter det som gått vilse?” (Matt 18:12).

Som prästadömsledare hade jag under många år alltid tänkt på mig själv som herden — den som var ute och letade efter det bortsprungna fåret. Men under en stund av begrundan insåg jag att vi alla på ett eller annat sätt är det bortsprungna fåret. Vi har alla våra brister, och vårt liv avviker i någon mån från idealet. Vi är alla annorlunda! Det är en ödmjukande och nyttig insikt.

Det är också bra att komma ihåg att när Frälsaren undervisade om idealet så sade han att idealet inte alltid kan uppnås omedelbart. När Frälsaren talade om andliga gåvor — den Helige Andens underbara gåvor — sade han: ”De är givna till nytta för dem som älskar mig och håller alla mina bud.” Att behöva hålla alla

buden för att kunna få andliga gåvor känns som en omöjligt hög norm, men lyckligtvis tillägger Frälsaren att andliga gåvor också ges till nytta ”för den som *strävar* efter att så göra” (L&F 46:9; kursivering tillagd). Att sträva efter att hålla buden — fastän vi ibland inte når upp till idealet — är något som vi alla kan göra och som vår himmelske Fader är nöjd med.

Eftersom vi alla vid dopet ingick förbund om ”att sörja med dem som sörjer, ja, och trösta dem som står i behov av tröst” (Mosiah 18:9) är en viktig aspekt av våra ansträngningar för att bli Kristi lärjungar att vi är medkännande och lyhörda gentemot dem som befinner sig i speciella omständigheter — de som är annorlunda. Nephi skrev om Jesus: ”Han gör ingenting utom det som är till nytta för världen” (2 Nephi 26:24). Det är otänkbart att Frälsaren skulle göra eller säga något som skulle förvärpa smärtan hos eller skada något av Guds barn. Faktum är att Alma lärde att som en del av försoningen tog Kristus frivilligt på sig våra smärtor, sjukdomar och skröpligheter ”så att han i köttet kan veta hur han skall bistå sitt folk” (Alma 7:12).

Vi kan finna stor tröst i Kristi förmåga att relatera till våra upplevelser — en egenskap

En viktig aspekt av våra ansträngningar för att bli Kristi lärjungar är att vi är medkännande och lyhörda gentemot dem som befinner sig i speciella omständigheter — de som är annorlunda.

vi kallar empati. Uppteckningarna om Kristi verksamhet är fyllda av exempel på hans empati och den vänlighet han visade dem som var annorlunda.

När den nuvarande *Barnens sångbok* sammanställdes 1989 behövdes en sång som talade till barnen — och således till oss alla — om dem som, på grund av att de är annorlunda, har ett särskilt behov av vår kärlek och förståelse. Den enkla sången, ”Jag går med dig”, sammanfattar på ett fint sätt hur vi kan visa varandra kärlek och förståelse:

*Om någon inte går såsom vi,
många går bara snabbt förbi,
men jag gör ej så!*

*Om någon inte pratar som vi,
kan han kanske retad bli,
men jag gör ej så!*

*Jag pratar och jag går med dig
och visar att jag älskar dig.*

*Jesus svek ej någon som
i nöd och sorg till honom kom.
Jag följer hans spår.*

*Jesus hjälper mig och dig
och säger sen: Kom följ mig.
Jag följer hans spår,
följer hans spår.*

*Jag pratar och jag ler mot dig
och visar att jag älskar dig.¹*

Må Gud välsigna oss så att vi inser att ett viktigt mått på våra framsteg när det gäller att komma till Kristus är hur väl vi behandlar andra, särskilt de som är annorlunda. Och må vi komma ihåg att vi alla är annorlunda på något sätt. ■

Från ett tal som hölls under en utsändning av en stavs-konferens i Utah County i Utah, USA den 7 september 2008.

SLUTNOT

1. ”Jag går med dig”, *Barnens sångbok*, s. 78.

EN I FAMILJEN

Rachel Neal

När jag umgås med andra ensamstående vuxna har jag märkt att det ibland kan vara lätt för oss att fokusera så mycket på att vi är ensamstående att vi inte lägger märke till dem som är omkring oss. När jag till exempel började gå till en familjeförsamling i stället för till en församling för unga vuxna tyckte jag att jag förtjänade lite extra uppmärksamhet, medlidande och omhändertagande eftersom jag var ensamstående. Jag har fortfarande inte hittat något tillfälle när den attityden ledde till något bra.

Under det första året i församlingen förvånades jag över att många av mina uppfattningar visade sig vara myter. Jag upptäckte att gifta personer kan vara vän med ensamstående personer och att jag kunde påverka andra människors liv. Några mödrar är överlyckliga över att ha en vän som kommer på besök när deras make är borta på grund av jobb eller kallelser i kyrkan. Föräldrar är ofta tacksamma när en vuxen ger lite uppmärksamhet åt deras barn, och de flesta är mycket villiga att "låna ut" sina barn till att gå på bio eller andra aktiviteter.

Jag insåg också att jag inte var

den enda som var ensamstående. Andra församlingsmedlemmar har utflugna barn, är frånskilda, änkor eller änklings och kämpar också för att ensamma hantera livets problem. Och trots att jag trodde att gifta personer är lyckligare träffade jag några som kämpade med depressioner, arbetslöshet eller handikappade eller vilsegångna barn. De som hade sådana prövningar uppskattade alltid ett lyssnande öra.

Men de här insikterna och vänskapsbanden kom inte med en gång. De tog tid och ansträngningar. Jag gick till kyrkan regelbundet, verkade i mina ämbeten och letade efter möjligheter att tjäna. När min biskop bad mig att undervisa sexåringarna kände jag mig otillräcklig. Men efter en månad kom flera föräldrar och tackade mig och berättade hur mycket deras barn tyckte om att komma på lektionerna. Än i dag är de där barnens familjemedlemmar några av mina närmaste vänner i församlingen.

Jag försöker alltid vara tillgänglig för att hjälpa andra i församlingen, men ibland har det varit jag som har behövt hjälp. En gång när jag

Jag trodde att jag kanske aldrig skulle accepteras av medlemmarna i min församling — men jag upptäckte att jag hade fel.

behövde måla ett rum hemma innan jag skulle flytta var jag mitt i examensveckan och behövde också åka bort på ett bröllop. När jag nämnde de här omständigheterna för en syster i församlingen sade hon att hon skulle samla ihop några systrar och måla rummet. Deras tjänande gjorde att jag kunde spara mycket tid och pengar.

Medlemmarna i min församling verkar inte identifiera mig efter mitt civilstånd eftersom inte jag gör det. I samtal pratar jag inte om att jag inte är gift. I stället berättar jag om mitt jobb, studier, hobbyer och min familj. Genom att fokusera på sådana ämnen ser andra ofta att jag har mer att erbjuda än det jag saknar.

En klok vän sade en gång att vänskap är dubbelriktad. Man kan inte ge något utan att få något tillbaka. Jag inser att alla mina vänner aldrig kan ge samma upplevelser som en make och barn kan, men jag vet också att vår himmelske Fader älskar alla sina barn.

Oavsett vilka omständigheter vi befinner oss i är det möjligt att känna sig älskad och accepterad. ■

"Hur ska jag reagera när jag retas för att jag är medlem i kyrkan och för att jag försöker följa mina normer?"

Tack vare Kristi ljus vet Guds barn vad som är rätt och fel men tråkigt nog väljer några att strunta i den kunskapen och hånar i stället dem som försöker välja det rätta. Försök så ofta du kan att bära ditt vittnesbörd för sådana personer och berätta vilka välsignelser du har fått genom att följa evangeliets normer.

Ditt sätt att hantera hån inverkar på hur andra ser på dig och på kyrkan. Bråka aldrig och reagera aldrig med ilska eller ovänlighet. Ibland behöver du helt enkelt strunta i vad andra säger och i stället följa Frälsarens råd att älska och be för dem (se 3 Nephi 12:44). Kom ihåg att du ska vara "ett föredöme för de troende i ord och gärning, i kärlek [och i] trohet" (1 Tim 4:12).

Slutligen, skäms inte för ditt vittnesbörd om evangeliet (se Rom 1:16). Ditt trofasta exempel är ett mäktigt vittnesbörd för personerna omkring dig om att evangeliet är sant. Genom att stå för din tro på ett kärleksfullt och tillitsfullt sätt kan du också stärka dem som saknar modet att göra det som är rätt. ■

Förklara vad du tror på

För en tid sedan var jag med i ett basketlag som brukade ha matcher på lördagar. Men när vi skulle spela på söndagar var jag inte med, och mina lagkamrater brukade reta mig för det. När de frågade varför jag inte spelar på söndagar svarade jag: "Jag är medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, och jag har fått lära mig att hålla sabbatsdagen helig och inte idrotta då. Jag följer evangeliets principer eftersom jag vet att Gud vill vårt bästa." Efter det respekterade lagkamraterna min tro och slutade reta mig.

Nicolás B., 19 år, Córdoba, Argentina

Be för dem

Det kan kännas hemskt när andra förlöjligar ens tro. Men jag försöker tänka på att de som gör så går miste om evangeliets välsignelser. Därför ber jag att min himmelske Fader ska förändra deras hjärta och hjälpa dem förstå hur viktigt evangeliet är. Jag vet att om jag lever ett gott, föredömligt liv kan mitt exempel hjälpa dem att förändras.

Itaobong O., 20 år, Rivers, Nigeria

Skäms inte

Om någon retar dig för att du är medlem i kyrkan så säg bara att du har ett vittnesbörd om kyrkan och att du tycker om att gå till kyrkan. Säg att du känner att din himmelske Fader är nära. Skäms inte och var inte rädd för att säga det rätta!

Laura A., 12 år, Hesse, Tyskland

Prata kärleksfullt

Jag läste äldste Robert D. Hales artikel om kristligt mod och hur vi inte ska svara de som är emot kyrkan på ett ilsket sätt utan på ett kärleksfullt sätt.¹ Om vi visar att vi bryr oss slutar de flesta att uppföra sig illa mot oss. Du ska alltid behandla andra med respekt och kärlek för då är det så du blir bemött till slut också. Om andra säger att du ska göra något som går emot dina normer tackar du bara lugnt nej och säger: "Jag är medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga och tycker inte att det är okej att göra sådant." Du kan till och med föreslå en annan aktivitet som inte går emot dina normer.

Lucas H., 15 år, Arizona, USA

Var en bra vän

Först och främst skulle jag tänka på Herrens exempel. När han gav sitt liv för mig hade han inga brister eller någon anledning att förtjäna det lidande han fick utstå. För det andra skulle jag tänka på Joseph Smith som visste hur han skulle vara stark och modig så att jag i dag kan vara stolt över att tillhöra Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. För det tredje skulle jag fortsätta följa mina principer genom att vara vänlig och tjäna andra. Jag

skulle visa min kärlek till dem genom att vara den bästa vän och det bästa exempel de kunde få. Jag skulle visa dem vilka välsignelser de kan få av att följa evangeliets principer. Trots allt är vi alla barn till en kärleksfull och nåderik Fader.

Auguste R., 15 år, Tahiti, Franska Polynesien

Låt ditt ljus lysa

Vi bör komma ihåg varför och för vems skull vi följer våra normer. Om vi alltid tänker på vår Frälsares exempel är vi redo att

uthärda sådana situationer med ödmjukhet, utan en anda av oenighet och utan att skämmas för de normer vi har valt att följa. När vi gör det låter vi vårt ljus lysa för människorna, och de ser våra goda gärningar och prisar vår Fader som är i himlen (se Matt 5:16).

Lara M., 21 år, Paraíba, Brasilien

Bär ditt vittnesbörd

På universitetet där jag studerade fanns det en ung man som trakasserade mig för att jag var medlem i kyrkan. Han ville alltid

bråka, så jag försökte undvika honom. Men en dag bar jag mitt vittnesbörd för honom och han slutade trakassera mig. Vi bör alltid vara starka och komma ihåg hur vi fick vårt vittnesbörd. Vi bör visa självkontroll så att den Helige Anden alltid kan vara med oss och stärka oss, oavsett vad andra säger eller tänker. Vi bör be för dem så att de kan ta emot Jesus Kristus en dag.

Brezka E., 21 år, Valparaíso, Chile

Prata med vänner i kyrkan

Jag har märkt att det verkligen hjälper att läsa min patriarkaliska välsignelse. Den hjälper mig att bättre förstå vem jag är

och vilka svagheter och starka sidor jag har så att jag kan hantera sådana prövningar bättre. Jag har bara två nära vänner i kyrkan men jag pratar ofta med dem om hur man hanterar prövningar. Jag tror att det definitivt skulle hjälpa dig. Ett annat bra sätt att hantera det här problemet på är att bara vara vänlig och vara ett exempel i allt du gör. Du kan definitivt inte tvinga människor att ändra sig, men att vara vänlig och inte bli arg så lätt är förmodligen det bästa sättet att visa dem hur viktig kyrkan är för dig.

William L., 17 år, Nevada, USA

SLUTNOT

1. Se Robert D. Hales, "Kristligt mod: Lärjungeskapets pris", *Liahona*, nov. 2008, s. 72; "That Is Christian Courage", *New Era*, juli 2009, s. 2.

GE INTE TILLBAKA

En av de stora prövningarna under jordelivet är när vår tro ifrågasätts eller kritiseras. Vid sådana tillfällen kanske vi vill agera aggressivt och ta till knytnävarna. Men det är viktigt att vid sådana tillfällen tänka efter, be och följa Frälsarens exempel ... När vi låter bli att ge igen — när vi vänder andra kinden till och står emot ilskan — följer också vi Frälsarens exempel. Vi visar prov på hans kärlek, som är den enda kraft som kan besegra motståndaren och bemöta våra anklagare utan att i gengäld anklaga dem. Det är inte svaghet. Det är kristligt mod."

Se äldste Robert D. Hales i de tolv apostlarnas kvorum, "Kristligt mod: Lärjungeskapets pris", *Liahona*, nov. 2008, s. 72.

NÄSTA FRÅGA

"Hur ska jag svara när mina vänner säger att ingen människa kan se Gud?"

Skicka ditt svar så att vi har det senast den 15 september 2010, till:

Liahona, Questions & Answers 9/10
50 E. North Temple St., Rm. 2420
Salt Lake City, UT 84150-0024, USA
Eller skicka det med e-post till:
liahona@ldschurch.org

Svaren kan komma att förkortas eller förtydligas.

Följande information och tillstånd måste finnas med i ditt e-postmeddelande eller brev: (1) Fullständigt namn, (2) födelsedatum, (3) församling eller gren, (4) stav eller distrikt, (5) ditt skriftliga tillstånd, och, om du är under 18 år, dina föräldrars skriftliga tillstånd (e-postmeddelande går bra) att trycka ditt svar och fotografi.

GOD MORGON

**"När vi är vid gott mod kan vi vända alla våra
solnedgångar till soluppgångar."**

Se äldste Marvin J. Ashton (1915-1994)

i de tolv apostlarnas kvorum,

"Varen vid gott mod",

Nordstjärnan, nr. 6 1986, s. 70.

Läran och förbunden 1:38

Vi bör ge akt på alla Herrens ord som ges genom hans profeter.

Vad jag, Herren, har talat

Här är några exempel på sådant som skrifterna lär oss om uppenbarelser från Gud:

- Människan lever av varje ord som utgår från Herrens mun (se 5 Mos 8:3; Matt 4:4; L&F 98:11).
- "Utan uppenbarelse går folk vilse" (Ords 29:18).
- Herren gör inget utan att uppenbara sin hemlighet för profeterna (se Amos 3:7).
- Gud ger till sina barn rad på rad, bud på bud (se 2 Nephi 28:30; L&F 98:12).

dem skall alla fullbordas.

38 Vad jag, Herren, har talat, det har jag talat, och jag ursäktar mig inte. Och även om himlarna och jorden förgås, skall mina ord inte förgås utan skall alla uppfyllas, antingen genom min egen röst eller genom mina tjänares röst, ty det är detsamma.

39 Ty se och ge akt, Herren är Gud, och Anden här vitnar och vittnesbördet är sant och

- Vad Guds tjänare talar, manade av den Helige Anden, ska vara Herrens röst (se L&F 68:4).

Mina ord skall inte förgås

Profetior och välsignelser som uttalats av Herrens profeter uppfylls inte alltid i den tid eller på det sätt som människor förväntar sig. Tänk på några exempel på profetior och välsignelser som uppfylldes vid ett oväntat tillfälle eller på ett oväntat sätt och skriv i din dagbok hur den här principen kan tillämpas i ditt liv.

Genom min egen röst eller genom mina tjänares röst

"Det är ingen liten sak, mina bröder och systrar, att ha en Guds profet mitt ibland oss. Stora och underbara är de välsignelser som berikar våra liv när vi lyssnar till Herrens ord som vi får genom profeten ... När vi hör Herrens råd uttalas genom kyrkans presidents ord, bör vi reagera positivt och omedelbart.

Historien har visat att det innebär trygghet, frid, framgång och lycka att ta emot profetiska råd såsom Nephi fordom gjorde: 'Jag skall gå och göra det som Herren har befallt' (1 Nephi 3:7)."

Se äldste M. Russell Ballard i de tolv apostlarnas kворum, "Hans ord skolen i taga emot", *Liahona*, juli 2001, s. 80.

Jag ursäktar mig inte

"När kritiker hånar, när fienderna förlöjligar, när cynikerna förringar detta verk, tänker jag på detta

fantastiska uttalande från den Allsmäktige. Herren ursäktar sig inte för vad han har sagt eller gjort. Varje löfte kommer att hållas, varje profetia uppfyllas."

President Gordon B. Hinckley (1910–2008), "Guds ordning och vilja", *Nordstjärnan*, aug. 1989, s. 3.

Redaktionens anmärkning: Den här sidan är inte avsedd att vara en omfattande förklaring av en utvald vers i skrifterna, bara en inledning till egna studier.

Herren satte honom i

Vi behöver dela med oss av evangeliet till dem vi kommer i kontakt med för vi vet aldrig vem som är redo att höra vårt budskap.

Joni Larsen Marshall

Det var en varm, solig dag i Shilin i Taipei, i Taiwan, och min kamrat syster Verhagen och jag cyklade för att besöka en medlem. Det var som vanligt trafikstockningar och livlig trafik. Bilar, skotrar och cyklar som färdades i olika riktningar fyllde gatorna.

Jag cyklade som alltid nära vägrenen så att alla fordon kunde åka förbi. Plötsligt cyklade jag på något och kastades ner på marken. När jag tittade upp såg jag en man som bad om förlåtelse upprepade gånger. Uppenbarligen hade han suttit i sin parkerade bil vid sidan av vägen. När han öppnade dörren för att gå ut cyklade jag på den. Jag såg honom inte, och han såg inte mig.

När jag tittade ner på det högra benet såg jag var jag hade slagit i. Det var ett stort hack i benet och det var svullet och blått. En ambulans som var nära bakom oss stannade. Jag blev undersökt och togs direkt till sjukhuset. Sjukhuspersonalen

undersökte benet och röntgade det för att se om det var brutet. Mannen som hade varit inblandad i olyckan kom också till sjukhuset för att se om jag var okej.

Medan syster Verhagen och jag väntade på röntgenbilderna pratade vi med mannen, Chung Wei. Han frågade upprepade gånger hur jag mädde och bad om ursäkt för det som hade hänt. Jag bad också om ursäkt och sade att jag var glad att det bara var benet som hade skadats.

Vi fick veta att Chung Wei gick på college där han spelade fiol. När vi hade pratat med honom en stund sade vi: "Vi vill inte sätta press på dig, men om du vill höra vårt budskap skulle vi gärna vilja bestämma en tid när du kan träffa äldsterna." Han var tyst en stund och tackade sedan ja. Vi utbytte information och bestämde en tid när han kunde träffa äldsterna.

Röntgenbilderna kom. Benet var inte brutet som väl var. Det bara gjorde ont och såg fult ut.

Senare samma vecka berättade äldste Criddle för mig att han och hans kamrat hade träffat Chung Wei. Lektionen hade gått bra. Några veckor senare fick jag veta att han hade kommit till kyrkan två gånger och planerade att döpas. Jag blev så glad och ivrig.

Den 27 april 2002 döptes Chung Wei. Han var då den nyaste medlemmen i Tien Mu församling. Jag kunde inte komma på hans dop eftersom jag hade förflyttats men jag hörde att det gick bra.

Senare träffade jag äldste Packer, missionären som hade hållit dopintervjun med Chung Wei. Äldste Packer frågade varför han hade börjat lyssna på lektionerna och bestämt sig för att döpas. Chung Wei hade sagt att han hade blivit imponerad av syster Verhagens och min inställning gentemot honom. Eftersom vi var vänliga mot honom och inte arga för olyckan så insåg han att det här måste vara den sanna kyrkan.

vår väg

*När han öppnade
dörren för att gå ut
cyklade jag på den.
Jag såg honom inte,
och han såg inte
mig.*

Senare under lektionerna kunde han känna Anden och bygga upp sitt vittnesbörd.

Jag är så tacksam för att Chung Wei var förberedd. Jag är glad att han följde Andens maningar, döptes och

att han nu har Jesu Kristi evangelium.

Jag insåg inte att vår himmelske Fader hade satt Chung Wei i min väg den där dagen. Jag insåg inte att han var förberedd för att höra evangeliet. Men jag vet att vi alltid behöver

vara lärjungar till Kristus och försöka göra det han skulle göra. Vi behöver dela med oss av evangeliet till dem vi kommer i kontakt med för vi vet aldrig vem som är redo att höra vårt budskap. ■

SEMINARIET ELLER IDROTTHEN?

Jag kände inte längre att jag hade balans. Jag kunde inte fortsätta med kyrkan, studierna och sporten.

Carolina Tenorio Picado

När jag började gymnasiet var jag med i skolans idrottslag. Löpning var min passion. Jag hade varit löpare sedan jag var nio år och jag tränade hårt. Jag tränade minst tre gånger i veckan på kvällarna. Jag fick till och med möjlighet att representera min stad vid Costa Ricas nationella mästerskap.

Vi tränade ofta till sent på kvällen. Det gjorde att det blev extra svårt att gå upp och vara med på seminariet som började klockan 5, men jag fortsatte göra den uppoffringen.

Men halvvägs genom gymnasiet, när jag var 16 år, insåg jag att jag inte deltog i seminariet helhjärtat. Jag gick dit, men jag var inte så utvilad, förberedd eller uppmärksam som jag kunde ha varit. Jag insåg också att min fysiska förmåga påverkades av de sena och mycket tidiga timmarna och det var inte rättvist mot mitt lag.

Fastän jag alltid hade tyckt om att delta i många aktiviteter och hunnit med kyrkan, skolan och idrotten dittills kände jag inte längre att jag hade någon balans. Jag började undra om jag behövde sluta med något av

det. Löpning var en sund, hälsosam aktivitet och jag var bra på det. Den gav mig möjlighet att använda mina talanger och införa ett disciplinmönster. Och i skolan var det prestigefyllt att vara idrottare. Jag hade goda vänner i laget och om jag slutade skulle jag gå miste om det umgänget.

Å andra sidan hade jag ett mål att ta examen från seminariet, och jag visste att om jag stannade kvar i laget så skulle jag inte kunna göra det.

Medan jag vägde för och emot tänkte jag på vad som skulle vara till störst nytta för alla områden i livet, både på gymnasiet och under resten av livet. Jag tänkte på mina långsiktiga mål. Jag insåg att min inställning till seminariet skulle påverka resten av livet — och evigheten också. Jag förstod vad jag behövde göra.

I slutet av mitt andra år på gymnasiet talade jag om för min tränare och mina lagkamrater att jag inte skulle vara med i laget längre. De blev chockade. Ingen förstod

ILLUSTRATION SCOTT GREER

varför jag gav upp min passion för tävlingslöpning — något jag hade gjort i nästan halva mitt liv — ”för att gå till kyrkan klockan fem på morgonen”. Jag förklarade för dem att det var mitt ansvar och min prioritering och att jag skulle bli en lyckligare person av att välja det rätta.

Som väl var respekterade de flesta av mina vänner mitt beslut, trots att de inte förstod det.

Under de två följande åren i skolan hade jag mer tid till att läsa och begrunda skrifterna. Eftersom jag inte hade så bråttom hela tiden märkte jag att jag fick inspiration oftare. Det gav mitt liv en balans, frid och lycka som jag aldrig hade upplevt förut.

I slutet av gymnasiet tog jag examen från seminariet. Den bedriften betydde en hel del för mig. Jag började älska skrifterna och berättelserna och

lärdomarna de innehöll. Jag fick större disciplin av att gå upp tidigt och jag välsignades med fina vänskapsband som stärktes av den tidiga morgontimmen vi tillbringade tillsammans varje dag. Men framför allt lärde jag mig genom seminariet att se till att jag alltid satte Herren först.

Det mönstret fortsätter att välsigna mig nu när jag studerar vid ett universitet. Kurserna är svårare än vad de var i gymnasiet. Jag har fler ansvarsuppgifter i kyrkan. Men eftersom jag skapade vanan att sätta Herren först har det varit lätt att fortsätta göra rätta prioriteringar, och jag hoppas att jag kan fortsätta med det mönstret i hela mitt liv. ■

PRIORITERA

”**N**är vi väljer hur vi ska tillbringa tiden ... bör vi tänka efter så att vi inte bara använder vår tillgängliga tid till att göra sådant som är bra och glömmer att använda en del av tiden till det som är bättre eller bäst.”

Äldste Dallin H. Oaks i de tolv apostlarnas kvorum, ”Bra, bättre, bäst”, *Liahona*, nov. 2007, s. 105.

FÖR EN OCH FÖR ALLA

Ungdomarna i Frankfurts stav i Tyskland vet hur man står enade tillsammans och, när så är nödvändigt, hur man är stark ensam.

David A. Edwards

Kyrkans tidningar

När Charlotte Baumann ställde sig upp och bar sitt vittnesbörd i slutet av Frankfurts stavs ungdomskonferens berättade hon om en upplevelse som många av de andra tonåringarna kunde relatera till.

”På min biologikurs diskuterade vi hur alkohol påverkar kroppen”, sade hon. ”Jag sade att alkohol är ett gift, ett nervgift, och att folk dricker det bara för att de tycker det är roligt. Klassen kunde inte förstå det, och sedan sade jag vad jag ansåg om det, och det ledde till frågan varför. En kille frågade mig om mina åsikter var som mormonernas, och då sade jag: ’Jag är mormon.’ Först trodde han inte på mig, och jag tyckte det var ganska kul.”

Frågorna fortsatte ute i korridoren efter klassen och då kom Charlotte att tänka på något. ”Jag kom plötsligt

ihåg att jag hade den förkortade versionen av *Vägledning för de unga*, och jag lät den gå runt och de läste den. Jag tror att några av dem förstod mig då, och kanske kommer det att påverka en och annan av dem.”

Liksom Charlotte ser andra ungdomar i Frankfurts stav alltid fram emot ungdomskonferenserna och andra aktiviteter som ger dem möjlighet att berätta om upplevelser som den här. Det är här de kan träffas, ha roligt och stärka varandra andligt, för annars måste de flesta av dem vara starka ensamma.

Starka tillsammans

På ungdomskonferensen, som hölls nära templet i Frankfurt, sade alla att konferensens höjdpunkt var den andliga uppbyggelsen de upplevde när de undervisades om evangeliet, besökte templet och bar sitt vittnesbörd.

Benjamin Uhlig känner att ungdomarna behöver träffas på det här sättet. ”Vi håller ihop och vi kämpar tillsammans under en tid som är mycket svår. Vi går i skolan, och vi slits åt alla håll. Onskefulla inflytanden finns överallt. Men ungdomarna

Charlotte: ”Jag kom plötsligt ihåg att jag hade ... Vägledning för de unga, och jag lät den gå runt och andra läste den.”

Benjamin U.: "Vi kämpar tillsammans här som ungdomar för Herrens verk, och för mig är det något mycket fint."

Ida: "Jag tycker att när man väljer sina vänner behöver man välja riktiga vänner som också är ett exempel för en. Vänner går till templet tillsammans med en och vi har andliga upplevelser tillsammans där."

ungdomskonferenserna eftersom allting pekar mot det."

Stark ensam

Styrkan de här ungdomarna får av varandra bygger upp deras vittnesbörd om evangeliet, och det provas, ibland dagligen, i skolan och vid andra tillfällen. Det är vanligt att de får försvara kyrkans normer.

"Jag är den enda medlemmen i kyrkan i min årskurs", säger Jonatan Fingerle. "Och nu är jag alltid 'mormonen' vart jag än går. Jag fick prata om det och bära mitt vittnesbörd i skolan framför min etikklass där absolut ingen tror på något evangelium. Det som var bra var att efteråt, till och med under rasten, kom personer fram och ställde frågor, och jag kunde verkligen visa dem att jag har ett vittnesbörd."

Ibland kan ungdomarna vara ensamma om att uppehålla kyrkans normer. Vincent Newsome måste ofta ensam hålla kyskhetslagen. "Mina vänner i skolan tycker det är konstigt att jag håller kyskhetslagen, för det är inget som de gör, och de får lära sig

är vårt stöd. Vi kämpar tillsammans här som ungdomar för Herrens verk, och för mig är det något mycket fint."

När Ida Uhlig tänker på sina vänner i kyrkan tänker hon också på templet. Från hennes församling är det inte långt till templet, så de utför dop där regelbundet. "Jag tycker att när man väljer sina vänner behöver man välja riktiga vänner som också är ett exempel för en. Vänner går till templet tillsammans med en och vi har andliga upplevelser tillsammans där."

"Det är alltid fint att utföra dop för de döda", säger Michael Fiedler, "eftersom man förstår hjälper alla de där människorna. Templet är alltid höjdpunkten på

Michael: "Templet är alltid höjdpunkten på ungdomskonferenserna eftersom allting pekar mot det."

Jonatan; "Jag är den enda medlemmen i kyrkan i min årskurs. Och nu är jag alltid 'mormonen' vart jag än går. Jag fick prata om det och bära mitt vittnesbörd i skolan framför min etikklass där absolut ingen tror på något evangelium."

något annat om kyskhetslagen av sina föräldrar mycket tidigt. Vissa mödrar tar helt enkelt med sina flickor till gynekologen när de är 14 år och ordnar preventivmedel åt dem."

Men Vincent vet vilken kraft som kommer av att hålla Herrens bud. "Jag blir starkare av att följa kyskhetslagen. Man kan bara ge efter, men det hjälper inte alls för om man skulle ge efter och göra som andra människor vanligtvis gör i världen så skulle man bara följa mängden och inte tänka på vad man gör. Jag vet att det är bättre att leva avhållsamt för annars skulle man gå under."

Ibland när man står för kyrkans

Vincent: "Mina vänner i skolan tycker det är konstigt att jag håller kyskhetslagen, för det är inget som de gör, och de får lära sig något annat om kyskhetslagen av sina föräldrar mycket tidigt."

normer är det möjligt att göra motståndare till bundsförvanter. När Carina Schultes började på sin skola fanns det personer som trakasserade och retade henne. "De kunde inte acceptera att jag hade min religion och mina normer, att jag inte rökte och inte drack alkohol. Först kunde de inte hantera det, men efter fyra år hade de som väl var accepterat det, och de tyckte att det var coolt och stödde mig verkligen och fick andra att lämna mig ifred."

Hämta styrka

Vi kan få styrka på många olika sätt. Benjamin Rumbach stärks av sitt favoritskriftställe, 1 Nephi 3:7. "Det bara visar Nephis beslutsamhet och modet han var villig att ha för evangeliets skull. Det hjälper mig när jag behöver styrka för att följa buden och stå emot frestelser bättre. Jag vet att jag kan hålla buden om jag verkligen vill."

Charlotte Baumann fick styrka i form av *Vägledning för de unga* i fickformat: "Ibland vet man inte hur man ska förklara något, men där står det något om alla ämnen som ungdomar har att göra med. Och det är till stor hjälp. Jag har definitivt märkt att det

är viktigt att jag alltid står för mina principer, även när andra tycker det är konstigt eller inte förstår, och det gör mig starkare."

Styrkan Ida Uhlig får under ungdomskonferenserna och i templet uppbygger henne. "Jag känner den Helige Anden ofta. Också under den här konferensen är Anden med mig, och jag kan känna den i templet. Jag är tacksam för Jesus, och jag kommer att vara lycklig när jag får vara hos honom igen", säger hon.

Och för Carina Schultes är det ihärdighet och bön som har hållit

En vy av Friedrichsdorf i Tyskland, nära Frankfurt.

Carina: "Jag har lärt mig att även om det finns frestelser överallt omkring en så kan man bara inte ge upp."

henne stark: "Jag har lärt mig att även om det finns frestelser överallt omkring en så kan man bara inte ge upp. Man måste vara orubblig och hålla fast vid Guds ord så att man inte faller. I Läran och förbunden 88:126 står det att vi alltid ska be. När vi har problem eller behöver hjälp får vi svar."

Vare sig ungdomarna i Frankfurts stav är tillsammans eller ensamma får de styrka av Jesu Kristi evangelium. Och den styrkan kommer att vara till nytta för dem under resten av livet. ■

JAG SÅG ETT LJUS, AV JON MCNAUGHTON

FÖRBEREDELSE FÖR EN MISSION

De unga männen i Frankfurt tänker på sin kommande missionstid och hur de ska förbereda sig för den. Pasquele Picket säger: "Jag ska gå ut som missionär när jag är klar med min utbildning. Man vet inte vart man kommer, eller till vilket land, men att kontakta människor och se om de är intresserade av kyrkan är något jag behöver förbereda mig för. Det viktigaste för mig är bön och tro."

Pasquele

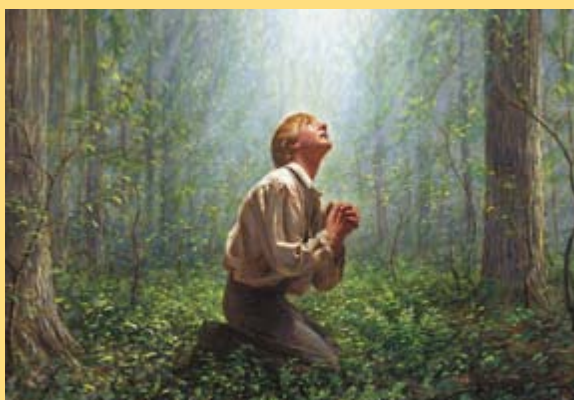
Benjamin Rumbach förbereder sig också på flera olika sätt: "Ibland när mina klasskamrater har en fråga vet de redan att jag tillhör kyrkan. Jag bär inte alltid mitt vittnesbörd direkt, men ibland gör jag det. Jag har också upplevt en del på gatuutställningar med missionärerna. Jag tyckte om det."

Han säger att de andliga förberedelserna är viktiga. "Man behöver ha ett starkt vittnesbörd och bära vittnesbörd och känna glädje i evangeliet så att man också kan visa det för andra människor, för då säger de: 'Han är glad. Jag vill vara som honom. Han har något.'"

I sina förberedelser har Benjamin haft en del upplevelser som har med missionsarbete att göra. Han minns: "När jag satt på ett tåg på vägen hem inledde jag en konversation med en annan passagerare. Medan jag berättade för henne om evangeliet kom jag att tänka på att Joseph Smith — Historien 1:15–24 kunde vara ett sätt att förklara för henne hur kyrkan återställdes. När jag läste skrifttället för henne fick jag tårar i ögonen och kände att det jag pratade om var något mycket speciellt. Jag tror hon kände det också, och vi ville definitivt prata med varandra om det senare. I mitt fall var det en upplevelse som stärkte mitt vittnesbörd, särskilt om återställelsen."

Benjamin R.

Genom att läsa om den första synen i Joseph Smith — Historien 1:15–24 kunde Benjamin förklara återställelsen för en vän.

Sarah Cutler och
Ryan Johnson

Baserad på en sann berättelse

Vi är alla skor

"Herren Gud ger förståndet ljus eftersom han talar till människorna på deras språk så att de förstår" (2 Nephi 31:3).

Barnen i Ryans nya bostadsområde var från hela världen: Australien, Kanada, Egypten, England, Indien, Kuwait, Mexiko, Saudiarabien, Skottland, USA och Vietnam.

Ryan tyckte det var spännande att träffa personer från så många platser, men han märkte att ibland lekte barnen i parken bara med de

barn som pratade samma språk. Ryan kunde inte förstå varför inte alla ville leka med varandra, fastän de kom från olika platser och pratade olika språk. Ibland brukade barnen från ett land vara dumma mot barnen från ett annat land. Det gjorde Ryan ledsen.

Ryan undrade vad han kunde göra, men det var svårt att komma på något. Han kunde ju inte bara säga till alla att de skulle vara vänner. Eftersom de pratade så många olika språk skulle de inte förstå.

En dag gick Ryans familj på en promenad nerför gatan. Några av pojkarna som hade varit dumma var ute. En av dem höll i en fotboll.

Ryan tyckte också om att spela fotboll. Ryan tog mod till sig och gick fram till pojkarna. Han kunde några ord på deras språk, och de kunde några ord på hans. Ryan och pojkarna log och skrattade medan de försökte prata på det andra språket. Sedan pekade Ryan på fotbollen. "Vill ni spela fotboll med mig?" frågade han sakta och hoppades de skulle förstå. Han log extra brett.

Pojkarna tittade på honom och sedan på varandra. De pratade en stund men Ryan kunde inte förstå orden. Sedan tittade de tillbaka på Ryan och nickade. Ryan log och så sprang de till en park i närheten.

Ryan vinkade till sina vänner som pratade engelska och de gick dit lite tveksamt. En pojke lade ner fotbollen och så började matchen.

En stund senare tog Ryan en kort paus för att springa hem och dricka vatten.

"Hur går det där ute?" frågade mamma.

"Jättebra!" sade Ryan. "Det är så här, mamma. Vi är alla skor!"

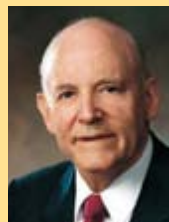
"Skor?" frågade mamma.

"Javisst. Vi är alla olika, men vi har alla två skor — och det är allt man behöver för att spela fotboll."

"Det var en bra upptäckt", sade mamma. "Ni är alla barn till vår

himmelske Fader och ni är mer lika än ni tror."

Ryan vinkade medan han sprang ut genom dörren för att

"Vi behöver sträcka ut vänskapens hand. Vi behöver vara vänligare."

Se president Howard W. Hunter (1907–1995), "En bättre väg", *Nordstjärnan*, juli 1992, s. 59.

leka med sina nya vänner.

Efter den dagen gick barnen i området till parken varje torsdag för att spela fotboll tillsammans. Det hade ingen betydelse vilket språk de pratade eller varifrån de kom. De var alla skor, och det räckte. ■

EN TIOÅRIG LÄRARE

"Jag [skall] göra er till ett redskap i mina händer till många själars frälsning" (Alma 17:11).

Chance sprang in till sin moster efter en lång bilresa. Han och hans mamma och lillebror tyckte det var roligt att besöka henne. "Hej, moster Barbie", ropade Chance och kramade henne. "Har du några kitor och sax?"

Moster Barbie log och ordnade så att Chance kunde sitta vid köksbordet med allt material.

Medan moster Barbie lagade middag tittade hon på Chances projekt. "Vad är det du ritar, Chance?" frågade hon.

"Jag färglägger en bild jag fick i Primär", sade Chance. Han färglade noga de svartvita figurerna med starka färger. "Kan vi ha hemafton när vi har ätit?" frågade Chance. "Jag har en lektion som jag skulle vilja hålla."

"Det skulle vara jättetrevligt", sade moster Barbie. "Tack, Chance!"

Efter middagen frågade moster Barbie sin rumskamrat om hon ville vara med på hemaftonen. Rumskamraten var inte medlem i kyrkan så hon var nyfiken på familjeaktiviteten.

Chance inledde lektionen med att fråga: "Var kommer vi ifrån?"

Sedan höll han upp en bild där han hade färglagt andevärlden. Han ställde fler frågor och visade färgglada bilder på vår himmelske Faders plan. Som avslutning frågade Chance: "Vet någon vad planen heter?"

Moster Barbies rumskamrat sade: "Inte jag. Vad heter den?"

"Den heter frälsningsplanen", sade Chance och log. "Tack vare den kan vi vara tillsammans med vår familj för evigt."

Efter lektionen tog moster Barbie Chance åt sidan. "Chance, du hjälpte just min rumskamrat att lära sig om vår himmelske Faders plan. Tack", sade hon.

Chance sade inget på en stund. Sedan frågade han: "Varför känns det så konstigt? Jag känner mig varm och glad."

"Det är den Helige Anden som vittnar för dig att det du har undervisat om är sant", sade moster Barbie. "Jag är säker på att vår himmelske Fader är mycket nöjd med dig."

Chance log stort. Han var glad att han kunde undervisa någon om vår himmelske Faders plan för lycka. ■

Frälsningsplanen

I berättelsen "En tioårig lärare" undervisade Chance om frälsningsplanen. Titta på bilderna på den här sidan och rita dina egna på ett annat pappersark. Klipp ut dina teckningar, slå upp skriftställen och prata om frälsningsplanen med en familjemedlem eller vän. Eller fråga dina föräldrar om du kan prata om det på hemaftonen.

Vad är frälsningsplanen?

Innan vi föddes bodde vi hos vår himmelske Fader som hans andebarn. Vi tackade ja till hans plan för att vi skulle kunna födas på jorden, få en kropp och prövas. Vår himmelske Fader skulle sända sin Son, vår Frälsare Jesus Kristus, som skulle övervinna döden och sona våra synder. Genom att trofast följa vår himmelske Faders plan kan vi komma tillbaka till honom. (Se Abraham 3:23–28.)

Var kom jag ifrån?

Vi bodde hos våra himmelska föräldrar i förutttillvaron. Tråkigt nog var det en tredjedel av vår himmelske Faders andebarn som inte accepterade hans plan. De valde att följa Satan, som då kallades för Lucifer. Lucifer ville inte att vi skulle ha möjlighet att göra våra egna val. En strid över olika åsikter utkämpades i himlen och Lucifer och hans efterföljare kastades ut. Du finns på jorden därför att du valde vår himmelske Faders plan. (Se Upp 12:7–9.)

Föruttilvaron

L&F 138:55–56

Varför är jag här?

När vi kommer till jorden får vi en kropp, lever i en familj och upplever glädje när vi följer vår himmelske Faders plan för oss. Medan vi är här behöver vi ta emot förrättningar som hjälper oss att komma tillbaka till vår himmelske Fader: dop, konfirmation, prästadömsordinationer för unga män och tempelförrättningar, bland annat vigsel för evigheten. Den Helige Anden vägleder oss till att göra det som är rätt medan vi är borta från vårt himmelska hem. (Se 2 Nephi 32:5.)

Jordelivet

L&F 59:23

Vart kommer vi när vi dör?

När kroppen dör fortsätter anden att leva och kommer till andevärlden. Andevärlden är en underbar plats där du återförenas med dina familjemedlemmar som också har dött. Profeten Alma beskrev andevärlden som "ett vilotillstånd, ett fridsstillstånd" för de rättfärdiga (Alma 40:12).

Andevärlden

L&F 138:5–15

Tack vare Jesu Kristi försoning kommer alla människor att uppstå. Uppståndelsen är när din kropp och din ande återförenas. Efter en tid av frid som kallas tusenårsriket dömer Herren alla människor och de flesta kommer till ett av de tre härlighetsrikerna: det telestia, terrestria eller celestia riket. Ondskefulla människor som kämpade mot Jesus Kristus och förnekade den Helige

Anden kommer till en plats som kallas det yttersta mörkret. (Se 2 Nephi 9:15; Alma 40:11–12.) ■

Uppståndelsen

L&F 88:14–17

Yttersta domen

2 Nephi 9:15–17

Telestia riket

L&F 76:98–102

Terrestria riket

L&F 76:77–79

Celestia riket

L&F 76:50–53

Förenade hjärtan

Herrens profeter har alltid uppmanat oss vara eniga.

När jag var gäst hos en familj blev jag inbjuden att knäböja tillsammans med dem vid sängdags. Det yngsta barnet fick i uppgift att be. Han bad för var och en i familjen, och sade deras namn. Jag öppnade ögonen en sekund för att se på de andra barnens och på föräldrarnas ansikte. Jag såg att de var förenade i tro och kärlek i den lille pojkens bön.

Vi får uppleva enighetens underverk när vi ber och arbetar för det. Våra hjärtan förenas i enighet.

I Mosiah står det: "Och han befallde dem att det inte skulle finnas några stridigheter bland dem, utan de skulle se framåt med en och samma blick, med en tro och ett dop, med sina hjärtan förenade i enighet och i kärlek till varandra" (Mosiah 18:21).

Guds barn har alltid mer gemensamt än vad som skiljer dem åt. Säg bra saker om varandra. Du kanske har hört din mamma säga, som min mor gjorde: "Har du inget gott att säga om någon annan så säg ingenting alls." Jag lovar dig att du får känna frid och glädje när du ofta säger snälla saker om andra.

Jag vittnar högtidligt för dig

President Henry B. Eyring
förste rådgivare
i första
presidentskapet

om att Gud Fadern lever. Han hör och besvarar våra böner. Frälsaren Jesus Kristus lever och sträcker ut sin hand till oss i barmhärtighet. Det här är hans sanna kyrka. President Thomas S. Monson är Guds levande profet. Om vi tillsammans stödjer Gud av hela vårt hjärta och är villiga att göra det som han ber oss om, blir vi alltmer eniga och kan med Guds kraft gå vart han än kallar oss och bli det som han vill att vi ska bli. ■

Från ett tal under generalkonferensen i oktober 2008.

FAMILJELABYRINT

Familjen i labyrinten vill vara eniga. Hjälp varje familjemedlem så att alla kommer på samma väg. Rita sedan en bild av din egen familj i huset.

JESUS KRISTUS

är Guds Son, och han är
en Gud som gör underverk

Sandra Tanner och
Cristina Franco

Många konstnärer använder sin kunskap om och tro på Jesus Kristus och sina färdigheter och sin fantasi för att göra målningar av honom. Deras målningar kan hjälpa vår tro och kunskap om Jesus att växa. När vi läser skrifterna kan vi använda vår fantasi, som konstnärerna gör, för att förstå vad Jesus undervisade om.

I Nya testamentet finns det berättelser om underverken som Jesus gjorde när han levde på jorden. En av dem finns i Markus 4:35–39. Läs berättelsen. Tänk dig sedan att du var i båten med Jesus och hans lärjungar på Galileiska sjön. Tänk dig en hemsk storm. Båten åker hit och dit, vindarna viner och vattnet forsar omkring dig. Föreställ dig vad du skulle tänka och hur du skulle känna dig. Föreställ dig nu att du ser lärjungarna när de väcker Jesus. Tänk på hur Herrens röst lät när han ställde sig

upp och sade: "Tig! Var tyst!" Föreställ dig hur sjön såg ut när vinden slutade blåsa och hur förundrade lärjungarna blev när vinden och sjön lydde Jesus.

Hur får du större tro på Jesus Kristus genom att läsa och tänka på den här berättelsen?

Vi kan också vara konstnärer och visa vår tro på och kunskap om Jesus genom att rita bilder av underverken som han utförde och genom att använda våra bilder till att berätta för andra vad vi har lärt oss.

Skriftdagbok för augusti 2010

Läs 2 Nephi 27:23.

Be till din himmelske Fader för att få veta att Jesus Kristus är "en underens Gud".

Lär dig 2 Nephi 27:23 utantill.

Välj en av följande aktiviteter eller hitta på en egen:

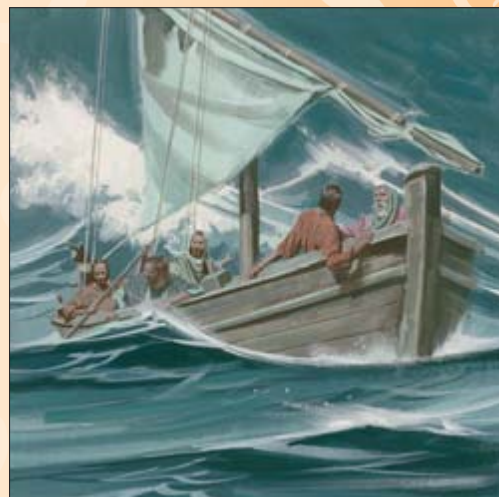
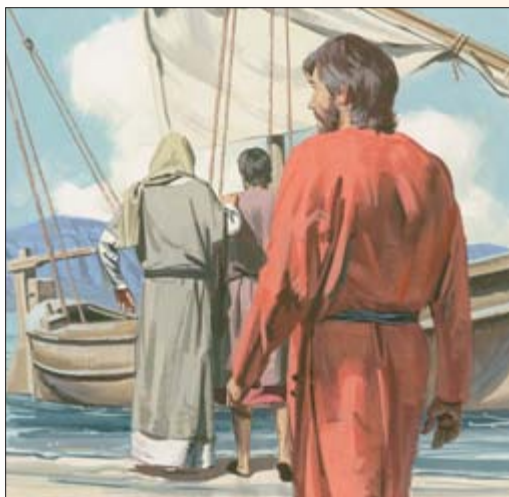
- Hjälp någon annan att lära sig 2 Nephi 27:23 utantill.

• Tänk på en berättelse i skrifterna om ett annat underverk som Kristus utförde. Föreställ dig hur det kunde ha sett ut och rita sedan bilder av vad som hände. Återge berättelsen och visa dina bilder på en hemafton.

- Bär ditt vittnesbörd om Jesus Kristus genom att lära dig månadens skriftställe utantill och säga det till någon.
- Bilderna på sidan 63 visar hur en artist tänkte sig underverket när Jesus stillade stormen. Klipp ut bilderna och sätt fast dem på tjockare papper. Använd bilderna till att återge berättelsen på en hemafton eller för en vän.

Hur får du hjälp att förstå 2 Nephi 27:23 genom det du har gjort?

Skriv i din dagbok om vad du har gjort. ■

Drottning Ester räddar Jehovas folk

Diane L. Mangum

GAMLA TESTAMENTETS GUD

Gud, vår himmelske Fader, är vår andes Fader. Han älskar och vakar alltid över oss. Vi dyrkar honom och ber till honom.

Jehova är ett annat namn för Jesus

Kristus. Han är vår himmelske Faders äldste son. Vår himmelske Fader uppmanade honom att skapa världen och att hjälpa folket återvända till vår himmelske Faders närhet. När Jehova talar

till folket säger han det som vår himmelske Fader vill att han ska säga.

I Gamla testamentet kallar man ofta Jehova för "Herren". När han hade fötts i Betlehem blev han känd som Jesus Kristus.

Berättelsen om Ester finns i Ester 2–9.

Ester gick nervöst in i det stora palatset i Susan. Vackra baner hängde ner från höga pelare. Marmorgolven var röda, blå, svarta och vita. Till och med muggarna var gjorda av guld. Sedan såg hon kungen som satt på sin stora tron.

Kung Ahasveros regerade över hela Persien. Han hade befallt att de vackraste unga kvinnorna i riket skulle föras till palatset så att han kunde välja en ny drottning. Ester var en av de vackra unga kvinnorna.

Ester hade uppfostrats av sin kusin Mordokaj efter det att hennes föräldrar hade dött. Mordokaj sade till Ester att hon

inte skulle tala om för någon i palatset att hon var jude. Judarna trodde på Jehova, men det gjorde inte kungen.

När kung Ahasveros såg Ester valde han henne framför alla de andra unga kvinnorna.

Han gjorde henne till den nya drottningen. Nu skulle Ester få ha dyra kläder och en drottningkrona. Men hon kunde inte åka tillbaka hem eller dyrka Gud öppet.

Varje dag kom Mordokaj till palatsets port för att få veta om allt var bra med Ester. En dag blev han sedd av Haman, kungens främste tjänare. Haman krävde att Mordokaj skulle buga sig för honom. Men Mordokaj vägrade. Han bugade sig bara för Gud.

Haman blev rasande. Han sade till kungen att judarna inte lydde lagarna och skulle dödas. Kungen sände ut ett påbud att alla judar i riket skulle dödas.

När drottning Ester hörde talas om det hemska påbudet skickade hon bud om det till Mordokaj. Vad skulle de göra?

Mordokaj sade att Ester måste prata med kungen så att det judiska folket inte dödades. Han sade att Ester hade en särskild

TIPS TILL FÖRÄLDRAR

Gamla testamentet — Resursmaterial på DVD har över 300 multimediahjälpmedel för undervisning av Gamla testamentet.

De tre DVD-skivorna (artikelnummer 00492 180) innehåller musik, filmer, översikter, citat från kyrkans ledare och *Berättelser ur*

Gamla testamentet för barn. De finns nu att köpa på engelska, portugisiska och spanska från distributionscentret och kommer snart också att finnas på många andra språk.

uppgift att utföra. Kanske hade hon utvalts att vara drottning så att hon kunde rädda folket som trodde på Jehova.

Ester var rädd. Alla som gick för att träffa kungen utan att ha blivit inbjudna kunde dödas — till och med drottningen. Ester använde sitt mod och sin tro. Hon sade till Mordokaj att han skulle be alla judar att fasta med henne i tre dagar.

När de tre dagarna hade gått klädde sig Ester i sina drottningkläder och gick till dörren

som gick till tronrummet. Kung Ahasveros såg henne och gjorde tecken att hon kunde komma in och prata med honom. Ester inbjöd kungen och hans minister Haman till en middag.

Under middagen berättade Ester för kungen hur Haman hade planerat att judarna skulle dödas. Hon sade att hon också var jude. Kung Ahasveros blev mycket arg. Han kunde inte ta

tillbaka påbudet men skickade snabbt ut ryttare på åsnor och kameler med ett nytt påbud. Det sade att judarna fick försvara sig mot alla som försökte döda dem. Många judar räddades från döden.

I hela landet firade det judiska folket drottning Esters mod med en stor fest som hette Purim. ■

"Var vid gott mod" (Matt 9:22).

"Vår himmelske Fader besvarar alla uppriktiga böner."

Biskop Keith B. McMullin, andre rådgivare i presidentbiskopsrådet, "Gud älskar och hjälper alla sina barn", *Liahona*, nov. 2008, s. 76.

En kram till Jennifer

Jennifer Ricks

Baserad på en sann berättelse

Jennifer stängde dörren till sitt rum och kastade sig på sängen. Hon torkade de varma våta tårarna från kinderna och försökte sluta gråta.

Hon hade just bråkade med sin storebror och storasyster. Mamma och pappa hade åkt till mataffären och det kändes som om de aldrig skulle komma tillbaka.

Jennifer hade en hemsk känsla i magen. Hon försökte få läpparna att sluta darra men kände sig ändå jätteledsen. "Om mamma och pappa var hemma skulle det kännas mycket bättre", tänkte hon.

Sedan kom Jennifer ihåg något hon hade hört i Primär om bön. "Man kan be när som helst", hade hennes primärlärare sagt. "Man kan be när man är glad och när man är ledsen."

Jennifer knäböjde bredvid sängen. Hon lade filten över huvudet så att hon inte skulle bli avbruten om någon öppnade dörren. Hon torkade tårarna igen, knäppte händerna och började be.

"Himmelske Fader", sade hon, "förlåt för att jag bråkade med min bror och min syster i dag. Och hjälp mig att må bättre. I Jesu Kristi namn, amen."

Nu kände inte Jennifer för att gråta längre. Sakta ersattes den ledsna känslan med en varm, fridfull känsla. Det kändes så bra och hon kände sig lika älskad som om någon gav henne en kram.

När hennes föräldrar kom hem senare hade Jennifer bett om förlåtelse och lekte med sin bror och syster igen. När mamma kom in genom dörren sprang Jennifer fram och gav henne en välkomstkram. En kram av mamma kändes jättebra, men Jennifer hade lärt sig att hon kunde känna vår himmelske Faders tröstande kärlek också när mamma inte var hemma. ■

Alma F., 11 år, Costa Rica

En söndag efter kyrkan satt mamma, mina bröder och jag i bilen och skulle åka hem. Men vi kunde inte hitta bilnyckeln. Pappa

hade satt alla våra väskor i bilen och gått hem med min lillasyster i sulkyn. Vi letade överallt efter nyckeln men kunde inte hitta den. I Primär och på hemaftnarna har jag lärt mig att vi alltid ska be när vi behöver hjälp. Jag sade till mamma att vi skulle be så att vår himmelske Fader kunde hjälpa oss. Mamma blev mycket glad och vi bad tillsammans. Plötsligt kom mormor körande och gav oss nyckeln. Pappa hade tagit nyckeln av misstag och sedan skickat tillbaka den med mormor. Jag vet att vår himmelske Fader hjälpte oss genom att skicka mormor. Han hjälper oss alltid, också genom andra personer.

Samuel K., 5 år, Tyskland

Neo C., 4 år, Filippinerna

President Monson bad alla barnen hjälpa någon som behöver hjälp. Min mamma har sju barn, och jag hjälper henne städa köket varje morgon och det blir hon jätteglad för. Jag är glad och jag känner att hon också är glad när jag hjälper henne. Jag tror att president Monson och även Jesus Kristus skulle vara glada över att jag hjälper mamma och lyder mina föräldrar.

Mylena L., 11 år, São Paulo, Brasilien

Jag vet att profeten Joseph Smith över-satte Mormons bok. Jag tycker om berättelserna om Jesus som jag läser om i skrift-erna. Jag vet att Jesus älskar mig

och alla små barn väldigt mycket. Jag vill lära mig mer om Jesus i Primär. Jag är glad över att få gå till kyrkan med min familj varje söndag. Jag älskar min familj.

Adrial T., 5 år, Malaysia

Om du vill skicka in en teckning, ett foto, en upplevelse, ett vittnesbörd eller ett brev till Vår sida, skicka den då med e-post till liahona@ldschurch.org och skriv "Our Page" på ämnesraden.

Varje bidrag **måste** innehålla

barnets fullständiga namn och ålder samt föräldrarnas namn, församling eller gren och stav eller distrikt samt ett skriftligt tillstånd från föräldrarna (e-postmeddelande går bra) att publicera fotot. Brev kan komma att förtydligas eller förkortas.

Nya **vänner**, gamla **vänner**

*"En väns kärlek består alltid"
(Ords 17:17).*

Jane McBride Choate

Baserad på en sann berättelse

1. Det var söndagsmorgon och Lissa var nervös. Hennes församlingsgränser hade ändrats. Det betydde att hon skulle gå till en ny församling i dag. Pappa och mamma såg att Lissa var orolig.

3. I kyrkan gick Lissa in i Primärs rum. Hon såg några vänner från sin gamla församling men det fanns många nya ansikten också. I klassen lekte Lissa och de andra barnen en lek som hjälpte dem lära sig varandras namn. De nya barnen verkade vara snälla.

4. Efter lektionen letade Lissa upp sina föräldrar och sin lillebror som väntade på henne i korridoren.

Mamma, tror du att jag kan bjuda hem de nya barnen till min födelsedag också?

Det är en jättebra idé.

5. Den veckan gjorde Lissa och mamma inbjudningar till barnen i den gamla församlingen och till barnen i den nya församlingen.

6. Alla barnen kom på Lissas födelsedag. De lekte leken de hade lekt i Primär så att alla skulle lära sig varandras namn.

7.

Hade ni roligt?

Ja! Nu har jag gamla vänner och nya vänner!

FÅ NYA VÄNNER

Lissa hade så roligt när hon lärde känna sina nya vänner att hon vill bli vän med så många barn hon kan. Hjälp Lissa hitta nya vänner genom att ringa in alla barnen som gömmer sig på bilden.

TIPS TILL FÖRÄLDRAR

Var en vän så får du en vän", sade president Gordon B. Hinckley (1910–2008).¹ Du kan använda aktiviteterna i den här delen för att hjälpa barnen förstå hur de kan få vänner.

När ni har läst berättelsen "Nya vänner, gamla vänner" (sidorna 68–69) kan du hjälpa ditt barn göra aktiviteten på den här sidan. Fråga ditt barn hur han eller hon kan få nya vänner. Berätta om ett tillfälle när du arbetade på att få en ny vän.

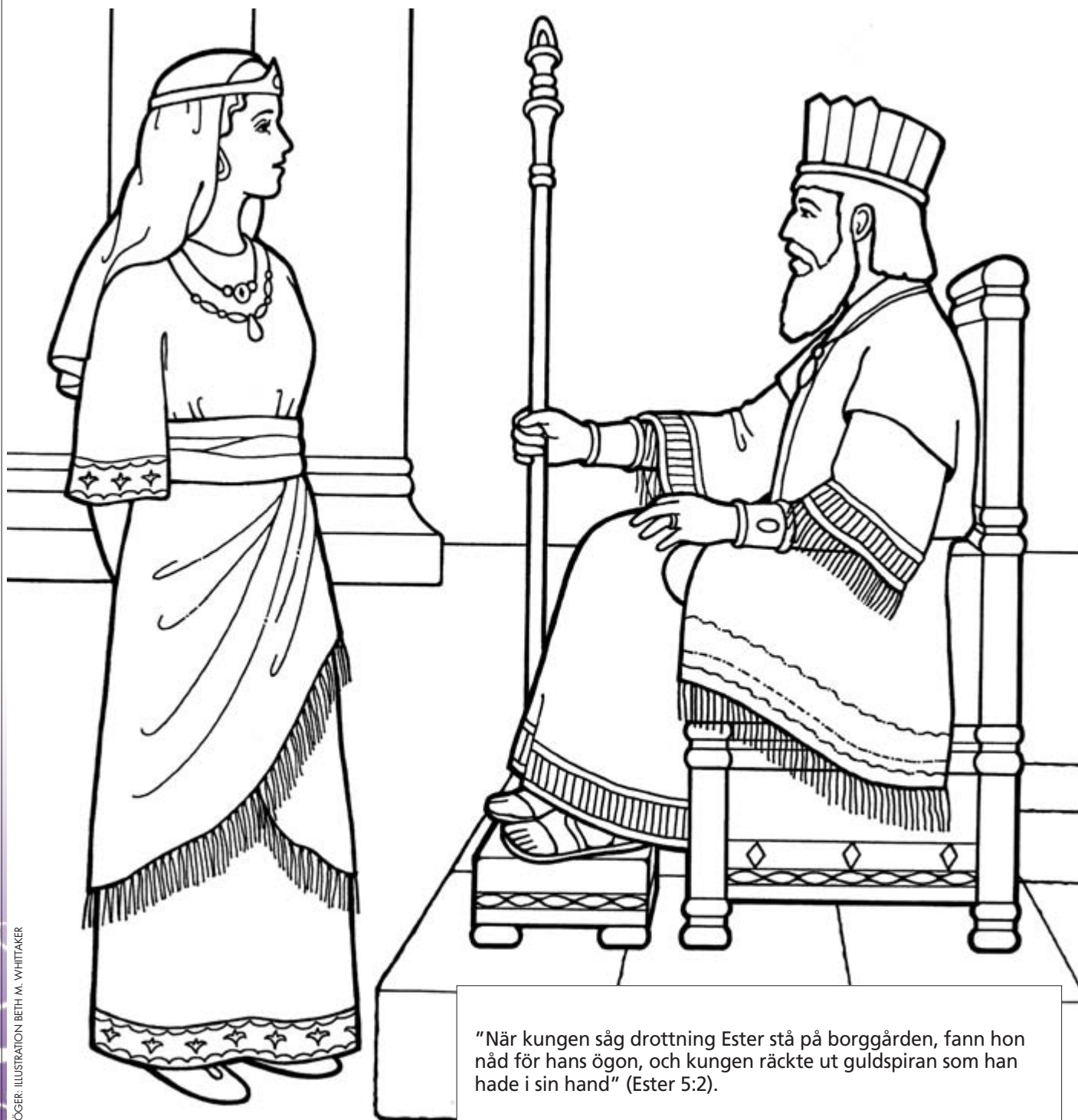
I vissa fall kan ditt barn behöva lite extra hjälp med att få

vänner. Du kan prata med andra föräldrar och bjuda hem barn så att de kan leka med ditt barn. En rolig lek är kurragömma. I den här leken ska ett barn blunda och räkna till tjugo medan de andra barnen gömmer sig på olika platser i närheten. När barnet har räknat klart försöker han eller hon hitta barnen som har gömt sig.

SLUTNOT

1. Se Gordon B. Hinckley, "Styrk varandra", *Nordstjärnan*, juni 1985, s. 2.

Ester vädjar till kungen

"När kungen såg drottning Ester stå på borggården, fann hon nåd för hans ögon, och kungen räckte ut guldspiran som han hade i sin hand" (Ester 5:2).

Vår plikt som föräldrar mot Gud och mot den uppväxande generationen

Herren har gett oss uppmaningen att "fostra [våra] barn i ljus och sanning". Må vi följa denna uppmaning med tro och beslutsamhet och fullfölja vår plikt mot den uppväxande generationen.

Äldste Robert D Hales

i de tolv apostlarnas kворum

En av föräldrarnas viktigaste ansvarsuppgifter är att undervisa. Som det står i "Familjen: Ett tillkännagivande för världen" har föräldrar "ett heligt ansvar ... att lära [sina barn — söner och döttrar] älska och tjäna varandra, att hålla Guds bud och vara laglydiga medborgare var än de bor."¹

Jag kan fortfarande minnas en mäktig lärdom som jag fick av min mor i Brooklyn i New York i USA för 70 år sedan. När min far hade döpt mig och jag fortfarande hade på mig mina våta dopkläder satte mor ner mig på en rostig metallstol framför dopbassängen. Hon pratade om hur viktigt det var att döpas genom prästadörets myndighet, syftet med mitt dopförbund; att ta på mig Jesu Kristi namn, och lagen om lydnad. Sedan frågade hon hur jag kände mig. Jag minns att jag sade att jag kände mig varm i hela kroppen och att jag ville känna så i resten av mitt liv.

Mor tittade mig i ögonen och sade att om en stund skulle min far lägga händerna på

mitt huvud och konfirmera mig som medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Han skulle ge mig den Helige Andens gåva, sade hon, och om jag förblev värdig, sann och trofast mot buden skulle den Helige Anden vara med mig och ge mig vägledning hela livet. Trots att det här skedde för många år sedan har jag aldrig glömt det viktiga *undervisningstillfället*.

Inser vi som föräldrar vilken kraft som finns i att undervisa våra barn vid liknande tillfällen? Inser vi hur brådskande

vår plikt är att hjälpa våra barn förstå och efterleva evangeliets principer? En grundval av tro och vittnesbörd hjälper våra barn att inte bara uthärda livets svårigheter utan också att glädjas åt vår himmelske Faders rika välsignelser.

Sätt ditt hus i ordning

Ändamålet med Herrens verk är att "åstadkomma odödlighet och evigt liv för människan" (Mose 1:39). Föräldrar kan hjälpa till att åstadkomma detta verk genom att undervisa sina barn om "läran om omvändelse, tro på Kristus, den levande Gudens Son, och om dopet och den Helige Andens gåva genom

handpåläggning” (L&F 68:25).

I en uppenbarelse som gavs genom profeten Joseph Smith tillrättavisade Herren Frederick G. Williams (1787–1842), en medlem i första presidentskapet, för att han inte hade undervisat sina barn som han borde:

”Du har inte undervisat dina barn om ljus och sanning i enlighet med befallningarna, och den onde har ännu makt över dig, och detta är orsaken till din bedrövelse.

Och nu ger jag dig en befallning: Om du vill bli befriad skall du sätta ditt eget hus i ordning, ty det finns mycket i ditt hus som inte är rätt” (L&F 93:42–43).

Har vi modet att undervisa om ljus och sanning i vårt hem? Eller upplever vi svårigheter inom familjen på grund av att vi har försummat denna plikt? När vi begrundar och ber får vi andlig styrka och vägledning som hjälper oss sätta vårt hus i ordning.

Ett hus för lärdom

Skripterna uppmanar oss att ”upprätta ... ett hus för lärdom” (L&F 88:119). Låt mig föreslå flera sätt varpå vi som föräldrar kan utföra denna plikt mot Gud och mot våra barn.

Inriktat barnens sinne och hjärta på Frälsaren. Jesus Kristus och hans försoningsoffer måste vara det centrala i tron och vittnesbördet. Vi bör uttrycka våra egna känslor för Frälsaren för våra barn och återge skriftställen eller upplevelser som har stärkt vårt vittnesbörd om honom. Vi bör hjälpa dem förstå

För mer information om ändringarna i Personlig tillväxt-programmet,

gå till PersonalProgress.lds.org och se Elaine S. Dalton, "What's New in Personal Progress?" New Era, jan 2010, s. 32–35 och Heather Whittle, "Världen förändras en dygdig kvinna åt gången", Liahona, jan. 2010, s. 74–75.

vikten av försoningen och hur den dagligen kan vara till välsignelse för dem.

Enos hade kunskap om Jesus Kristus och hans evangelium eftersom han "ofta hade hört [sin] far tala om evigt liv" (Enos 1:3). De unga krigarna "hade av sina mödrar lärt att om de inte tvivlade skulle Gud rädda dem" (Alma 56:47). Vi blir inspirerade av nephiternas ord: "Vi talar om Kristus, vi gläds i Kristus, vi predikar om Kristus, vi profeterar om Kristus, och vi skriver i enlighet med våra profetior så att våra barn skall kunna veta till vilken källa de kan se för att få förlåtelse för sina synder" (2 Nephi 25:26; kursivering tillagd).

Led och undervisa genom exempel. På många sätt säger våra handlingar mer än våra ord. President Brigham Young (1801–1877) sade: "Vi bör vara ett sådant exempel [för våra barn] som vi vill att de ska följa. Förstår vi detta? Hur ofta ser vi inte föräldrar kräva lydnad, gott uppförande, vänliga ord, ett glatt anlete, och en mild stämning från sitt barn eller sina barn då de själva är fulla av bitterhet och trötthet! Så inkonsekvent och absurt detta är!"² Våra barn ser denna inkonsekvens hos oss och finner kanske ursäkter för att handla på liknande sätt.

Vi kan mycket väl ställa oss sådana frågor som: Ser våra barn oss trofast uppfylla våra kallelser i kyrkan, att vi går till templet regelbundet när så är möjligt och att vi tjänar andra med kristuslik omsorg och medkänsla? Visar våra handlingar att det inte är en börda utan en glädje att följa evangeliet? Låt oss se till att

vårt exempel hjälper våra barn förstå vad det innebär att bygga sitt liv på en grundval av tro och vittnesbörd.

Etablera rättfärdiga mönster i hemmet. Vi behöver ta varje tillfälle i akt att inbjuda Herrens Ande till vårt hem. Ett sätt att göra det på är att regelbundet göra ”små saker” — familjebön, familjeskriftstudier och hemaftnar. När vi gör detta till en del av vårt livs mönster så har det stor betydelse för hur våra barns vittnesbörd utvecklas. Låt oss komma ihåg de ord Herren gav genom profeten Joseph Smith: ”Bli därför inte trötta av att göra gott, ty ni lägger grundvalen till ett stort verk. Och av det ringa kommer det som är stort” (L&F 64:33).

Ett annat viktigt mönster i hemmet är att följa Herrens normer angående media. Med tillkomsten av digital media har vi fått ökad tillgång till fördärvligt material, men vi har också ökad tillgång till sådant som är vackert och uppbyggande. Låt oss uppmuntra våra barn genom ord och exempel att söka efter det som är ”dygdigt, älskligt eller hedrande eller berömvärt” (TA 1:13).

Uppmuntra till meningsfulla personliga böner och skriftstudier. Så mycket av våra barns tillväxt när det gäller tro och vittnesbörd beror på deras personliga religiösa vanor. Vi kan hjälpa dem sätta upp mål som kan göra bön och skriftstudier till en regelbunden vana i deras liv.

Vi lyckas bättre med att göra skrifterna till en del av våra barns liv om skrifterna också är en del av vårt liv. När vi umgås med våra barn kan vi ofta nämna skrifterna i olika sammanhang. Undervisningstillfällen kan

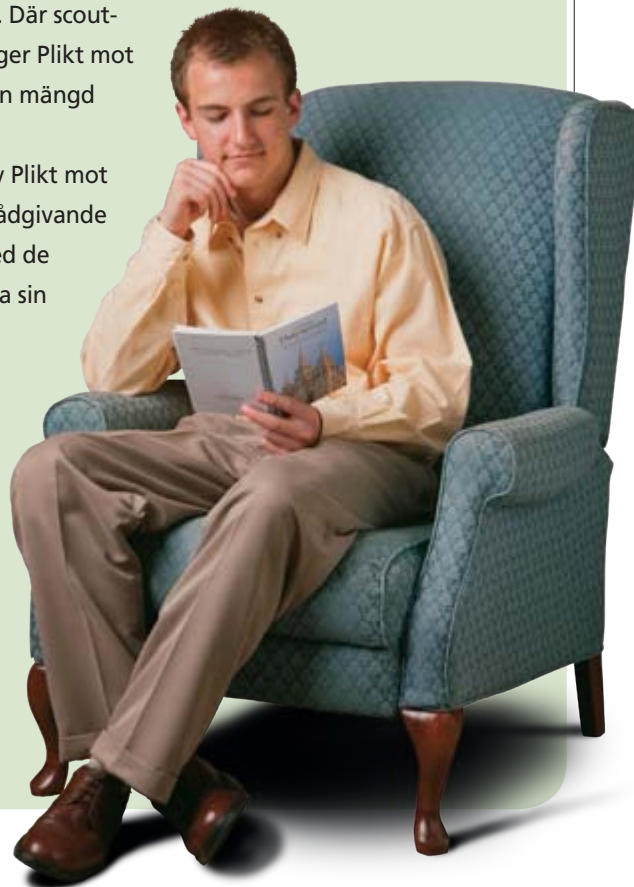
Revision av *Min plikt mot Gud: För aronska prästadömsbärare*

det pågående arbetet att stärka kyrkans unga män har första presidentskapet tillkännagett en revision av Plikt mot Gud-programmet.

För unga män är det en livslång resa att fullfölja sin plikt mot Gud — en som handlar mer om att bli värdiga fäder och prästadömsbärare än att uppmärksammas för en viss aktivitet eller bedrift. Den reviderade versionen av Plikt mot Gud fokuserar på att hjälpa de unga männen stärka sitt vittnesbörd och sin relation till Gud, fullfölja sina prästadömsplikter och följa normerna i *Vägledning för de unga*.

Den här versionen av Plikt mot Gud är baserad på Läran och förbunden 107:99: ”Låt nu därför var och en lära sin plikt och med all flit verka i det ämbete vartill han är utsedd.” Den inbjuder de unga männen att engagera sig i inlärningsaktiviteter, göra upp planer för att tillämpa det de har lärt sig och sedan berätta om sina upplevelser för sina föräldrar, andra kvorummedlemmar och ledare. Den reviderade versionen av Plikt mot Gud har också aktiviteter som gäller den fysiska, utbildningsmässiga och sociala utvecklingen. De här aktiviteterna är komplement. De tävlar inte med scoutaktiviteterna där scoutprogrammet finns. Där scoutprogrammet inte finns ger Plikt mot Gud de unga männen en mängd olika upplevelser.

Den nya versionen av Plikt mot Gud ger föräldrar och rådgivande möjlighet att arbeta med de unga männen och stärka sin relation till dem. ■

inträffa nästan var som helst så länge som vi är redo att utnyttja dem.

Måltider, till exempel, kan vara ett underbart tillfälle för föräldrar och barn att berätta om tankar och känslor. Vi kan fråga våra barn vad de har lärt sig när de har studerat skrifterna. Vilka frågor har de om det de har läst? Vilka är några av deras favoritskriftställen? Vi kan återge några av våra favoriter och berätta varför dessa skriftställen betyder så mycket för oss. Vi bör ta upp de levande profeternas ord i våra samtal och uppmuntra våra barn att läsa dessa ord som finns i kyrkans tidningar.

Använd redskapen som kyrkan gett till föräldrarna. Varje god byggmästare vet hur värdefulla bra verktyg är — de kan göra en till synes överväldigande uppgift mycket mer hanterbar. Kyrkan har många bra redskap som föräldrar kan använda för att hjälpa sina barn bygga en grundval av tro och vittnesbörd.

Ett redskap vi fått nyligen är den nya versionen av Plikt mot Gud-programmet för unga män. Personlig tillväxt-programmet, som också reviderades nyligen, är ett underbart och mäktigt redskap för unga kvinnor. Förmånerna som våra ungdomar får av Plikt mot Gud- och Personlig tillväxt-programmen blir ännu större om föräldrarna deltar och stöder dem i deras ansträngningar.

De nya inslagen i Plikt mot Gud- och Personlig tillväxt-programmen uppmuntrar ungdomarna att berätta för familjen om målen, upplevelserna och känslorna de får när de

För mer information om Plikt mot Gud-programmet, se "Nytt Plikt mot Gud-program till-kännagivet", Liahona, maj 2010, s. 136 och gå till DutyToGod.lds.org. Den här webbsidan innehåller en interaktiv version av häftet och resurser som hjälper de unga männen att bättre förstå hur de kan uppfylla sin plikt mot Gud.

gör upp planer och tillämpar det de har lärt sig. Föräldrar, det här är ett gyllene tillfälle för er att ha samtal om evangeliet med era barn som kan berika er relation till dem. Sådana samtal behöver inte vara formella. Några av de bästa möjligheterna för att stärka era barn kan inträffa under informella "samtal längs vägen".³

Ta er tid till att bekanta er med revisionerna av Plikt mot Gud- och Personlig tillväxt-programmen och att stödja era söner och döttrar i deras mål. Berätta om era

upplevelser för era söner och döttrar och fråga dem regelbundet vad de lär sig och upplever medan ni arbetar tillsammans med dem. Utnyttja dessa redskap väl för att stärka era barns grundval av tro och vittnesbörd.

Jag hoppas att vi, genom att följa de här råden, som föräldrar i kyrkan kan hjälpa våra barn lägga en grundval av tro och vittnesbörd som står emot vilka stormar som än kommer i livet.

Samtidigt kommer vår egen andlighet att stärkas och vi utvecklar band av kärlek till våra barn som räcker in i evigheten. Herren har gett oss uppmaningen att "fostra [våra] barn i ljus och sanning" (D&C 93:40). Må vi följa denna uppmaning med tro och beslutsamhet och fullfölja vår plikt mot den uppväxande generationen. ■

SLUTNOTER

1. Se "Familjen: Ett tillkännagivande för världen", *Liahona*, okt. 2004, s. 49.
2. *Kyrkans presidenters lärdomar: Brigham Young* (1997), s. 173.
3. *Min Plikt mot Gud: För aronska prästadömsbärare* (häfte, 2010), s. 98.

Hjälpen kom innan den behövdes

Jag hade satt upp ett mål att läsa *hela* tidningen fastän jag inte trodde jag behövde någon viss artikel. Därför läste jag "Postpartumdepression: Ett evangelieperspektiv", i augustinumret 2009.

Men när min dotter föddes i oktober samma år kände jag omedelbart igen symptomen jag upplevde och kunde snabbt få den hjälp jag behövde, som artikeln föreslog. Jag återhämtade mig på bara några månader.

Liahona är mer än bara en tidning. Det är ett recept, en karta, en vägledning, en kompass.

Bertha Viola Rétiz Espino, Mexiko

Vad vi tror på

Jag tycker om *Liahonas* nya utformning. Min favoritdel är Vad vi tror på. Nya medlemmar och de som inte är medlemmar har här en utmärkt källa till kunskap och styrka. Tack för den nya tidningen.

Jonatan De Oliveira

Skicka dina kommentarer eller förslag till liahona@ldschurch.org. Breven kan komma att förkortas eller förtydligas. ■

Det här numret innehåller artiklar och aktiviteter som kan användas under hemaftnarna. Här följer några exempel.

"Värdig att besöka templet", sidan 12:

Som en del av lektionen kan ni samtala om ämnena som tas upp i artikeln som rör tempelrekommendationer. Be familjen fundera på de här ämnena medan ni läser om dem. Uppmuntra alla att vara värdiga att komma till templet.

"Hitta dig själv i Lehis dröm",

sidan 26: Gå igenom artikeln med din familj. I slutet uppmanas vi av president Boyd K. Packer, president för de tolv apostlarnas kvorum, att läsa 1 Nephi 8 och andra verser i Mormons bok som undervisar om frälsningsplanen. Ni kan läsa skriftställena och begrunda löftet som ges av president Packer.

"Herren satte honom i vår väg",

sidan 48: Medan ni läser berättelsen kan du be familjen lyssna efter och sedan samtala om varför mannen i bilen bestämde sig för att lyssna på missionsläktionerna. Ni kan göra ett rollspel eller samtala om hur man kan göra det som Frälsaren skulle göra i olika situationer.

"En tioårig lärare",

sidan 58: När du har återgett berättelsen kan du be familjemedlemmarna fundera över när de kan vara lärare och vilka evangelieämnen de vill undervisa om. För att ge dem möjlighet att öva på att undervisa kan ni göra upp ett schema som gör att familjemedlemmarna får undervisa på hemaftnarna eller i andra situationer.

Växande vittnesbörd — och missionärspengar

När vi hade hört kyrkans ledare uppmuntra ungdomarna att spara till en heltidsmission hade vi en hemafton om det med våra barn, tioåriga Allana och sjuåriga Ulric. Vi samtalade om hur viktigt det är att spara till en heltidsmission och gav dem sedan varsin spargris för att hjälpa dem att börja spara.

Sedan den kvällen är det otroligt hur mycket pengarna har ökat. Ulric samlar

och sparar alla mynt han kan hitta. Båda barnen sparar pengarna de får från släktingar. På tre månader har Ulric sparat tillräckligt mycket för den första månaden av sin mission, och Allana har nästan nått dit. Barnen ser också till att betala tionde på pengarna de får, och vår familj har fått stora välsignelser medan deras vittnesbörd om tjänande och uppoffringar har slagit rot och vuxit.

Luiz och Andreia Pereira, São Paulo, Brasilien

Er bästa hemafton

Skicka in en beskrivning av er bästa hemafton till liahona@ldschurch.org. ■

Nya uppdrag inom områdespresidentskap

Första presidentskapet har tillkännaggett förändringar i ledaruppdrag som gäller från och med den 1 augusti 2010. Alla medlemmar i områdespresidentskapen är medlemmar i de sjuttios första eller andra kvorum, såvida inget annat anges. ■

Presidentskapet för de sjuttios kvorum

Ronald A. Rasband
Hjälper till med alla områden

Claudio R. M. Costa
1. Nordamerika Sydväst

Steven E. Snow
2. Utah Nord
3. Utah Salt Lake City
4. Utah Syd

Walter F. González
5. Nordamerika Sydöst

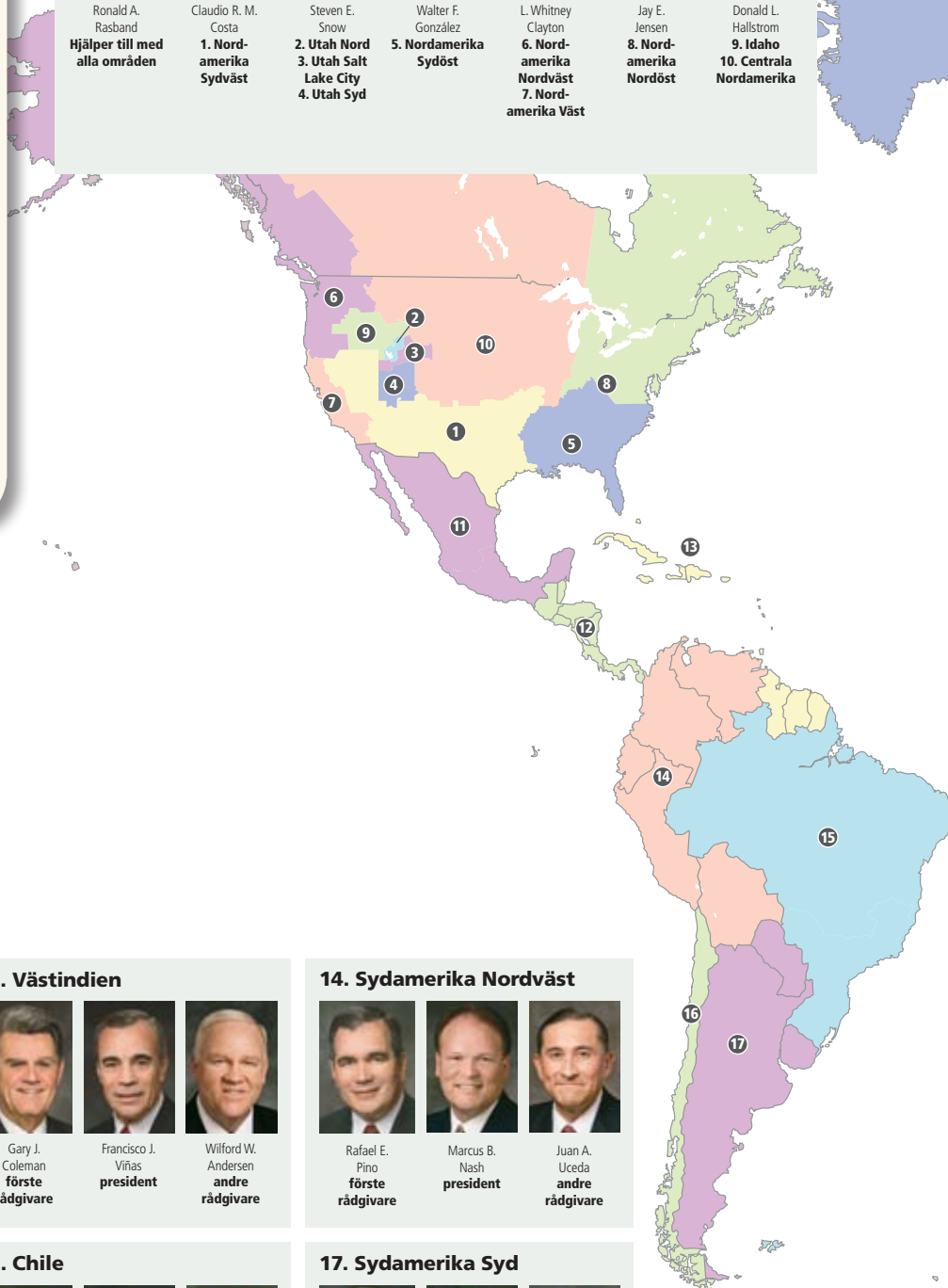
L. Whitney Clayton
6. Nordamerika Nordväst
7. Nordamerika Väst

Jay E. Jensen
8. Nordamerika Nordöst

Donald L. Hallstrom
9. Idaho
10. Centrala Nordamerika

11. Mexiko

Benjamin De Hoyos
förste rådgivare

Daniel L. Johnson
president

Octaviano Tenorio
andre rådgivare

12. Centralamerika

Enrique R. Falabella
förste rådgivare

Don R. Clarke
president

James B. Martino
andre rådgivare

13. Västindien

Gary J. Coleman
förste rådgivare

Francisco J. Viñas
president

Wilford W. Andersen
andre rådgivare

14. Sydamerika Nordväst

Rafael E. Pino
förste rådgivare

Marcus B. Nash
president

Juan A. Uceda
andre rådgivare

15. Brasilien

Carlos A. Godoy
förste rådgivare

Ulisses Soares
president

Jairo Mazzagardi
andre rådgivare

16. Chile

Lawrence E. Corbridge
förste rådgivare

Carlos H. Amado
president

Jorge F. Zeballos
andre rådgivare

17. Sydamerika Syd

Marcos A. Aidukaitis
förste rådgivare

Mervyn B. Arnold
president

Bradley D. Foster
andre rådgivare

18. Europa

Gérald Causse
**förste
rådgivare**

Erich W. Kopischke
president

José A. Teixeira
**andre
rådgivare**

19. Europa Öst

Larry R. Lawrence
**förste
rådgivare**

Gregory A. Schwitzer
president

Aleksandr N. Manzhos*
**andre
rådgivare**

20. Mellanöstern/Afrika Nord

Bruce D. Porter
Administreras från huvudkontoret

Paul B. Pieper

21. Afrika Väst

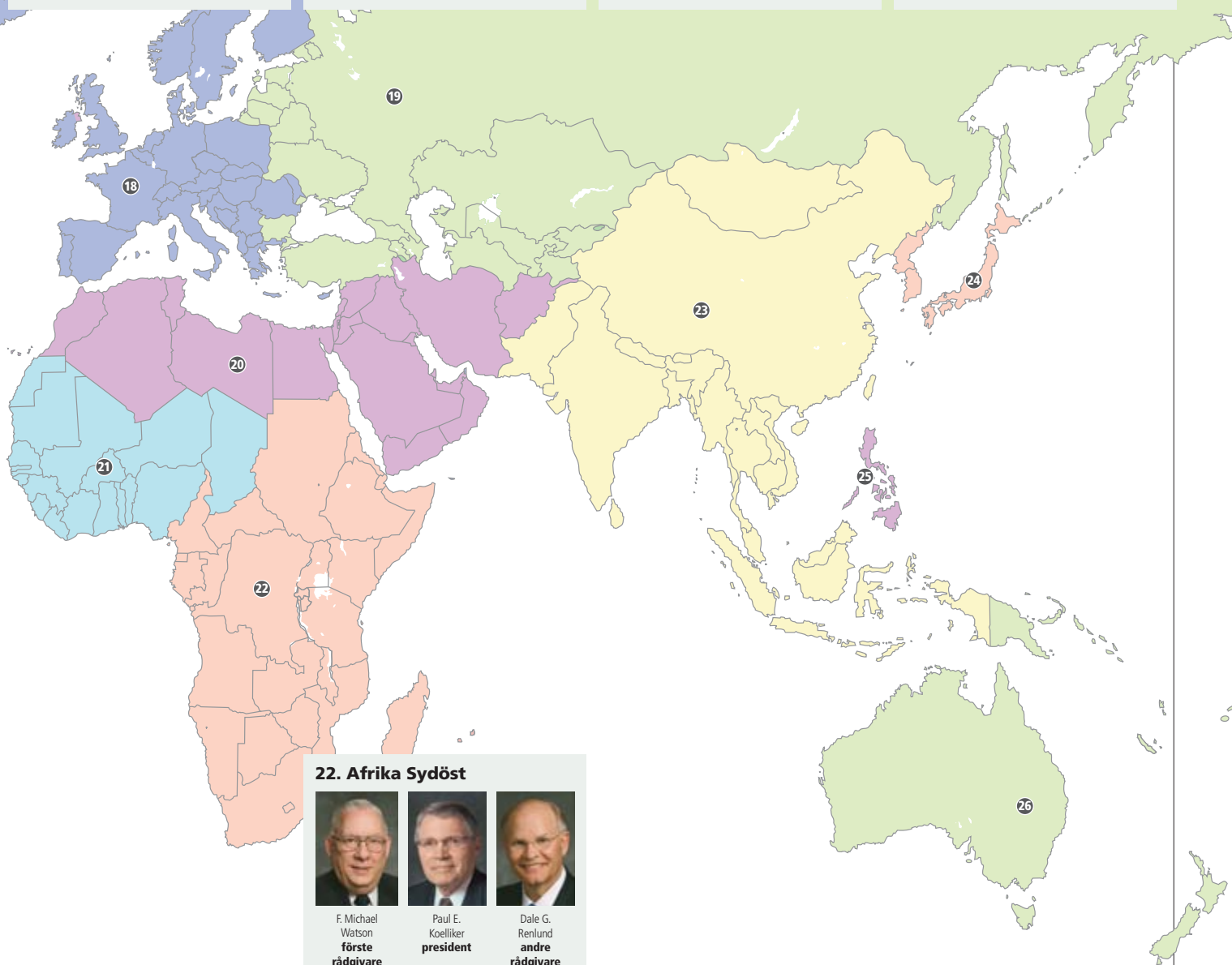
John B. Dickson
**förste
rådgivare**

Craig A. Cardon
president

Joseph W. Sitati
**andre
rådgivare**

22. Afrika Sydöst

F. Michael Watson
**förste
rådgivare**

Paul E. Koelliker
president

Dale G. Renlund
**andre
rådgivare**

23. Asien

Kent D. Watson
**förste
rådgivare**

Anthony D. Perkins
president

Carl B. Pratt
**andre
rådgivare**

24. Asien Nord

Yoon Hwan Choi
**förste
rådgivare**

Gary E. Stevenson
president

Koichi Aoyagi
**andre
rådgivare**

25. Filippinerna

Won Yong Ko
**förste
rådgivare**

Keith R. Edwards
president

Michael John U. Teh
**andre
rådgivare**

26. Stilla-havsområdet

James J. Hamula
**förste
rådgivare**

Tad R. Callister
president

Brent H. Nielson
**andre
rådgivare**

KNYT EN KNUT OCH HÅLL FAST I DEN

Karen Paul

Jag växte upp i en litet samhälle i Kanada. När jag var 13 år förlorade pappa sitt jobb och familjen flyttade till Edmonton för att överleva. Några månader efter det att vi hade flyttat till staden hade mamma och pappa ett våldsamt gräl som resulterade i att mamma fick ligga på sjukhus i sex månader. Efter en tid lät hon pappa komma tillbaka hem. Det gjorde mig helt förkrossad och jag vände mig till alkohol och droger för att fly från ilskan som vällde upp inom mig.

Just vid den här tiden hittade missionärerna mig. När jag träffade familjer i den lokala församlingen blev jag imponerad över respekten makarna hade för varandra och ömheten som föräldrarna visade sina barn. Jag döptes när jag var 16 år.

Mitt första år som medlem visade att jag skulle behöva utstå en del växtvärk. Jag hade lämnat vännerna och livsstilen bakom mig som hade varit min tillflykt från våldet hemma. Tyvärr verkade det inte som om min nya församling erbjöd tryggheten i nya vänskapsband för att fylla i hålen. Jag kände mig inte välkommen och var redo att gå tillbaka till mina gamla vanor när en missionär uppmanade mig att hålla fast vid mina dopförbund. Motvilligt gick jag med på det men det kändes som om jag hängde i ett rep som höll på att halka mig ur händerna.

En kort tid efter det kallades jag att bli president för Laurel-klassen. Jag kände mig ytterst otillräcklig. Det fanns flera andra laurelflickor i församlingen som var mycket mer kvalificerade. När mitt nya ämbete tillkännagavs uttryckte en av flickorna i församlingen sitt missnöje. "Hur kunde de kalla dig?" sade hon. "Du kommer ju knappt till kyrkan. Vad vet du?"

Hon hade rätt. Jag visste ingenting. Jag var säker på att mitt ämbete skulle göra många laurelflickor inaktiva — även mig. Hela situationen verkade vara för svår att hantera. Om det fanns någon som inte visste vad hon skulle ta sig till så var det jag.

När jag pratade med min rådgivande i klassen, Marlene Evans, sade jag att någon hade gjort ett stort misstag. Men hon försäkrade mig om att jag hade kallats av en anledning. Hon arbetade outtröttligt med mig och jag gick hem till henne regelbundet för att lära mig mina ansvarsuppgifter. Med hennes uppmuntran kunde jag så småningom leda ett möte utan att knäna darrade.

En gång fick jag ett kort av syster Evans som lød: "När du kommer till änden av repet, knyt en knut och håll fast i den." Hon sade att repet representerade livet, och om vi inte gör det som är rättfärdigt låter vi livet glida oss ur händerna. Knuten representerade beslutet att hålla fast vid evangeliet och den trygghet det ger.

Jag tänkte på den lärdomen under månaderna som följde. Jag gick heltid på high school förutom att jag tog korrespondenskurser. Jag arbetade på kvällar och lördagar. Jag betalade själv för anmälningsavgift, andra utgifter, böcker, kläder, bostad och mat. Det kändes många gånger som jag hade kommit till "ändan av repet". Var jag en supertjej som gjorde allt själv? Nej, men jag hade knutit en knut och höll fast i den.

I dag har jag tagit examen från universitetet och jobbar som socialarbetare. Jag gifte mig i templet och har fyra barn. De har varit i templet och verkat som missionärer. Och jag har verkat i ledarpositioner i Unga kvinnors organisation. Varje gång jag gör det tar jag varje tillfälle i akt att återge syster Evans budskap för ungdomarna. Hennes omsorg och budskap förändrade mitt liv.

Jag skulle inte ha haft alla välsignelser jag har i dag om jag inte hade lärt mig att knyta en knut och hålla fast i den. ■

KRISTI ORD

Det bortsprungna lammet, av N. C. Wyeth

"Om någon av er har hundra får och förlorar ett, lämnar han då inte de nittionio i öknen och går och söker efter det förlorade tills han hittar det?

Och när han har funnit det, blir han glad och lägger det på sina axlar.

När han sedan kommer hem, samlar han sina

vänner och grannar och säger till dem: Gläd er med mig! Jag har funnit mitt får som jag hade förlorat.

Jag säger er: På samma sätt blir det glädje i himlen över en enda syndare som omvänder sig — inte över nittionio rättfärdiga som ingen omvändelse behöver" (Luk 15:4–7).

Du kanske tror att Lehis dröm eller syn inte har någon särskild betydelse för dig, men det har den", skriver president Boyd K. Packer, president för de tolv apostlarnas kvorum. "Du finns med i den. Vi finns alla med i den." Se "Hitta dig själv i Lehis dröm", sidan 26.

BUDSKAP FRÅN OMRÅDESLEDARNA

Vårt bidrag till att bygga Sion

Äldste J Michel Paya, Frankrike

Områdessjuttio

Vi lever i anmärkningsvärda tider. Profetior uppfylls.

Kyrkan växer fort och vi ser en stor ökning av antalet medlemmar över hela världen. Med tanke på de allt viktigare ansvarsuppgifterna som vilar på medlemmarna i första presidentskapet och de tolvsvorum har Herren uppenbarat för sina profeter att tiden har kommit för att till fullo följa uppmaningen som ges i kapitel 107 i Läran och förbunden.

De sjuttiosvorum har varit organiserade i ett antal år, och bröderna i

de här kvorumen reser runt i de olika kontinenterna där de fått i uppdrag att hjälpa de tolv med uppgiften att bygga upp kyrkan i hela världen.

”De tolv utgör ett resande presiderande högråd som skall verka i Herrens namn under kyrkans presidentskapsledning och i överensstämmelse med himlens ordning, för att bygga upp kyrkan och ordna med alla dess angelägenheter i alla nationer... De sjuttio skall

Äldste J Michel Paya

handla i Herrens namn under de tolvsvorum eller det resande högrådets ledning för att bygga upp kyrkan och ordna med alla dess angelägenheter...

Det är det resande högrådets plikt att vända sig till de sjuttio i stället för till några andra, när de behöver hjälp att utföra sina olika kallelser att predika och betjäna i evangeliet.” (L&F 107:33–34, 38).

I området Europa känner vi samma entusiasm för verket. Vi har alla en uppgift att utföra i det här arbetet. Ibland känner vi oss inte redo för uppgiften,

men låt oss minnas Herrens råd till Enok som upplevde något liknande: ”Varför har jag som bara är en gosse funnit nåd inför dina ögon, och allt folket hatar mig, ty jag är trög att tala? Varför är jag din tjänare?” (Mose 6:31).

Herrens svar var otvetydigt och fullt av visdom: ”Och Herren sade till Enok: Gå och gör som jag har befallt dig och ingen skall genomborra dig. Öppna din mun och den skall bli fylld, och jag skall ge dig talförmåga, ty allt kött är i mina händer, och jag gör vad som synes mig gott ... Se, min

Ande är över dig, därför skall jag rättfärdiga alla dina ord, och bergen skall fly för dig och floderna ändra sitt lopp, och du skall förbli i mig och jag i dig, vandra därför med mig” (Mose 6:32, 34).

Och vi ser vad Enok kunde göra när han satte sin lit till Herren: ”Och Herren kallade sitt folk Sion, eftersom de var av ett hjärta och ett sinne och levde i rättfärdighet, och det fanns inga fattiga bland dem.

Och Enok fortsatte att predika i rättfärdighet för Guds folk. Och det hände sig i hans dagar att han byggde en stad som kallades Helighetens stad, ja, Sion.” (Mose 7:18–19).

I början av den här tidsutdelningen frågade flera bröder profeten Joseph Smith vad de kunde göra för att vara effektiva. Profetens svar var detsamma: Håll buden och sträva efter att upprätta Sions sak (se L&F 6:6; 11:6; 12:6; 14:6).

Situationen är inte så annorlunda i dag. Våra ledare uppmanar oss att dela med oss av vår tro till andra. Nutida profeter har lovat att Herren har satt människor i vår närhet som är redo att ta emot evangeliet. Låt oss vara medlet varigenom de kan ta emot den här stora välsignelsen och låt oss inte vara rädda för att öppna munnen. Låt oss stärka vår andlighet, eller, med andra ord, låt oss stärka vår relation till vår himmelske Fader genom bön, skriftstudier och fasta, och låt oss sedan vända oss till vår granne och ge bevis på vår kärlek till honom. Låt oss bära vårt vittnesbörd och uttrycka vår övertygelse med enkla ord, så kommer den Helige Anden att beröra dem som är redo. Låt oss ta till oss formeln som Enok tillämpade: Andlighet + kärlek = enighet, eller med andra ord, Sion (L&F 105:4–5). ■

Äldste Per G Malm — den förste generalauktoriteten från Sverige

Eivor Hagman

Vid generalkonferensen den 3 april 2010 inröstades äldste Per G Malm som medlem i de sjuttios andra kvorum. Därmed blir äldste Malm den förste svenske generalauktoriteten.

Äldste Malm har de senaste två åren verkat som områdessjuttio inom området Europa och har fått sina uppdrag från presidenten för de tolv apostlarna och från områdespresidentskapet. 2006 kom äldste Malm och hans hustru Agneta hem till Göteborg och Västra Frölunda församling efter tre år som missionspresidentpar i Norge. Han har även tjänat som bl.a. chef för kyrkans informationstjänst i Sverige, stavspresident för Göteborgs stav, högråd i Göteborgs stav och grenspresident i Jönköpings gren.

När äldste Malm var 16 år tjänade han under 18 månader som byggnadsmissionär och hjälpte till att bygga kapell i Tyskland, Finland, Nederländerna och Sverige. Han fortsatte senare som heltidsmissionär i Sverigemissionen Stockholm.

Efter avslutad mission gifte han sig med Agneta Karlsson i templet i Schweiz och de har 8 barn tillsammans.

Äldste Malm är född och uppvuxen i Jönköping och säger att hans föräldrars, Gösta och Anna-Greta Malm, undervisning har följt honom i livet. Hans far dog endast 48 år gammal och lämnade sitt vittnesbörd till sina barn: ”Håll fast vid evangeliet.”

Att vara medlem av de sjuttios andra kvorum

Äldste Per G Malm har kallats som medlem i de sjuttios andra kvorum.

FOTO WWW.LDS.ORG

innebär att verka för kyrkan på heltid. Under det första året kommer han att tjäna i Salt Lake City.

Äldste Malm är tacksam för förtroendet han kallats till och säger att det känns lite nervöst men ändå tryggt. "Vi har haft en del omställningar tidigare i livet där vi bott utomlands i omgångar, vi tar med oss en del erfarenheter från det perspektivet. Själva tjänandet som generalauktoritet blir naturligtvis en helt ny erfarenhet."

Den 1 augusti gick flyttlasset för äldste Malm och hans hustru Agneta till Salt Lake City. Vi önskar dem lycka till i deras nya uppgifter. ■

Ingvar Olsson ny områdessjuttio

Anne-Sofie Wihlman

På generalkonferensen i april kunde vi med glädje konstatera att Ingvar Olsson kallats som ny områdessjuttio. Ingvar Olsson kommer att ingå i de sjuttios tredje kvorum med 35 sjuttio från 22 länder med verksamhetsområdet Europa och Afrika. Äldste Olsson kommer att ha ett speciellt ansvar för Sverige, Norge och Danmark, samt ansvar för Informationstjänsten i Sverige och Unga vuxna.

En områdessjuttio "är en resande tjänare", som äldste Olsson beskriver det. Han kommer att delta i stavs- och distriktskonferenser, sitta i råd med stavs-, distrikts- och missionspresidenter inom ansvarsområdet samt göra speciella resor med missionspresidenten. Ytterligare uppdrag kan komma att tilldelas honom från områdespresidentskapet och de tolv rådgivare.

Äldste Olsson kallades av president Kopischke i början av 2010. Tillsammans med övriga sjuttio fick han två dagars mycket inspirerande undervisning av första presidentskapet och de tolv i Salt Lake City i samband med generalkonferensen. Han ordinerades och avskildes av äldste Russell M Nelson i de tolv rådgivare. Detta var en stor kraftkälla och en upplevelse

han och hans hustru Barbro alltid kommer att bära med sig. Det känns överväldigande och omvälvande med den nya uppgiften, berättar han. Han har en fast förvisning om att "Herren dugliggör oss för våra uppgifter", även om han känner att "överrocken är för stor" än så länge.

Äldste Olsson är från Göteborg. Gifte sig 1971 med Barbro Kjell och har välsignats med 11 barn och 12 barnbarn. Han är utbildad lärare. Arbetade som det och sedan som rektor under de 20 år de bodde i Jönköping (en tid då familjen växte andligt och fysiskt, berättar han). De kände sedan att Herren ville att de skulle flytta, och svaret på fasta och böner blev Stockholm. De flyttade till Nacka 1997, där han fortsatte som rektor. Från slutet av 2002 är han tempelskrivare i templet i Stockholm, ett arbete han kommer att fortsätta med.

Familjen är viktig för dem. Nio av barnen bor i Stockholmsområdet och de brukar äta gemensam söndagslunch hos Ingvar och Barbro. Viktigt för sammanhållningen i familjen, och att få tillfälle att tala om evangeliet med varandra också, tycker de.

Arbetet i templet är en stor välsignelse — inte minst då han lärt känna många medlemmar i Sverige och Norge. Som regionrepresentant lärde han också känna medlemmarna i Danmark. Äldste Olsson har verkat som biskop, distriktsråd, högråd, stavspresident, regionrepresentant, rådgivare till stavspresidenten och som ansvarig för områdets släktforskning och tempelarbete utöver många ämbeten inom församlingen.

Äldste Olsson har en stark tro, lång erfarenhet i evangeliet och stor kunskap. Herren förbereder sina tjänare inför stora uppgifter under lång tid, konstaterar jag.

Äldste Olsson säger att han ser sin nya kallelse som ett stort privilegium och att han vet att vi får det vi behöver i varje stund från Herren. ■

Äldste Ingvar Olsson, ny områdessjuttio, tillsammans med sin hustru Barbro.

FOTO: PHILIP OLSSON

Nyhet: Dela med dig av evangeliet — på nätet

Eivor Hagman

Nu finns det ett nytt sätt där den moderna tekniken hjälper oss att nå ut med evangeliet till fler människor.

Gör så här:

1) Gå in på kyrkans hemsida www.jesukristikyrka.se och vidare till/eller direkt till YouTube www.youtube.com/jesukristikyrkase.

2) Se och hör svenska medlemmar berätta om sin tro och sina värderingar.

3) Klicka på de blå bokstäverna "Dela" under filmbilden på YouTube.

4) Klicka på adressen på raden: "Klistra in länken i ett e-post — eller snabbmeddelande."

5) Sedan skriver du din personliga missionärshälsning i det e-brev som kommer upp.

6) Sänd iväg din missionärshälsning.

I den första filmen som lades ut på nätet berättar Sandra Larsson om hur hon genom uppriktig bön blev en hel människa. Erik Thisell berättar i den andra filmen om hur ljuset kom in i hans liv och hur han fann meningen med livet. Efter cirka två och en halv månad hade ungefär 4 000 besök registrerats för de två första filmerna.

Sverige är först i Europa med filmer på nätet där lokala medlemmar berättar om sin tro.

På uppdrag av områdespresidentskapet leder äldste Per Malm tillsammans med stavspresidenterna och missionspresidenten detta pilotprojekt.

En nätfilmsgrupp med Leif Mattsson, Håkan Palm, Kjell Fougelberg, Rolf Hägglund, Harry Mårdby, Ulf Karlsson och Frida Keane bildades. Frida Keane gjorde en förstudie för att få fram vad och hur ungdomar 18–30 år utanför kyrkan funderar kring framtiden och livets frågor. 36 kvinnor och män intervjuades och de områden som engagerade och berörde mest var finanskrisen, familjen,

FOTO HÅKAN PALM

Cecilia Strandman från Täby församling delar med sig av sin berättelse om långvariga äktenskapsrelationer. Harry Mårdby och Kjell Fougelberg har varit ett aktivt team under alla inspelningar.

klimatförändringar och att vara lycklig.

Från resultatet av förstudien bestämdes de olika ämnesområden som skulle täckas i filmerna, som familjebildning och långvariga äktenskap, Jesus Kristus, Joseph Smith och Mormons bok samt tjänande.

Håkan Palm, rådgivare till missionspresidenten, leder projektgruppen. Han berättar att det totalt är tio filmer som ska läggas ut på nätet. Målet är att var tredje vecka komma med en ny film. De medverkande har inget manus utan berättar från hjärtat för att det ska bli så naturligt som möjligt.

Förutom Sandra Larsson och Erik Thisell medverkar Ruth Kissi, Henrik Emanuelsson, Martin Karlberg, Cecilia Strandman, Alice Palm, Patrik Hanke, Dorotea Petersson, Elin Damgård och Miriam Blanchette. ■

Stavskonferens i Göteborg

Eivor Hagman

Svenska Mässan i Göteborg var som vanligt platsen där medlemmarna i Göteborgs stav samlades söndagen den 11 april för att delta i stavskonferensens sista möte. Under lördagen hölls möten i Västra Frölunda kapell. Stavskonferensens tema var hämtat från Läran och Förbunden 97:8–9: "Likt en outsläckt låga."

På uppdrag av första presidentskapet framlade stavspresidenten, Ulf Strömbom, en förändring i stavspresidentskapet för stavens medlemmar. Förste rådgivaren Daniel Jansson och andre rådgivaren Sture Nilsson avlöstes och som förste rådgivare inröstades Sture Nilsson och som ny andre rådgivare Kent Perciwall från Alingsås församling.

Daniel Jansson har verkat 4,5 år som rådgivare i stavspresidentskapet och arbetat tillsammans med två stavspresidenter. Han uttryckte sin tacksamhet för stavens medlemmars uppmuntran och böner under denna tid och lovade att han skulle fortsätta att be för stavens ledare. Han berättade att han under sin tid som rådgivare hållit många tal på söndagsmöten och då ofta talat om evangeliet i vardagen: "Detta är ingen söndagsreligion utan en vardagsreligion", sa president Jansson.

Kent Perciwall har verkat som biskop i Alingsås församling i två omgångar, han har 4 barn tillsammans med sin hustru Erica och 6 barnbarn. Han talade om sin farmors mor som var den första i hans släkt som tog emot evangeliet och president Perciwall är den 4:e generationen i kyrkan. Han uttryckte sin kärlek till staven och dess medlemmar och sa: "Jag vill vara i er tjänst, jag vill tjäna medlemmarna i Göteborgs stav, jag vill hjälpa medlemmarna att finna vägen till vår himmelske Fader."

Närvarande gäster vid konferensen var missionspresident Larry Anderson och hans hustru syster Sally Anderson från Sverigemissionen, tempelpresidenten Paul Oscarson och hans hustru syster Bonnie Oscarson från templet i Stockholm.

President *Larry Anderson* talade om vikten av profetens ord, att president Thomas S Monson och första presidentskapet är de som uttalar Guds ord till oss i dag. Att vi dagligen behöver vägledning från Gud är ett av missionärernas budskap till människor. Det är viktigt att medlemmarna hjälper till med att sprida

detta. "Var ett exempel på vänlighet, inbjud till aktiviteter i kyrkan, ge *Liahona* till någon, lyssna och följ profetens ord", var president Andersons uppmaning.

Syster *Bonnie Oscarson* berättade om ett tillfälle när hon kom till templet och hade glömt sin tempelrekommendation. Hon visste inte riktigt var hon hade lagt den och hon fick tanken "du borde inte ta så lätt på din rekommendation". Att ha en tempelrekommendation är något speciellt och ett stort privilegium. "Ta inte för lätt på att komma till templet", sa syster Oscarson och talade om templet som den plats där man kan få frid, tröst och personlig uppenbarelse i en orolig värld.

President *Paul Oscarson* var med på den första stavskonferensen i Göteborgs stav 1977. Han och hans hustru tjänade då som missionspresidentpar i Göteborg. De lämnade Sverige 1979 och är tacksamma att få komma

tillbaka till Sverige. President Oscarson berättade om hur han mindes sin far som sa: "Vad är himlen om inte ett hem?", och att templet är en symbol för vårt himmelska hem. Han beskrev hur han ser för sig hur vår himmelske Fader väntar på sina barn att de ska komma hem, precis som hans far vid ett tillfälle hade suttit vid fönstret en sen natt och väntat på att hans son skulle komma hem. I templet får vi den kunskap vi behöver för att hitta till vårt eviga hem, i templet förbereder vi oss för att vara hos vår himmelske Fader. President Oscarson uttryckte sin önskan att alla ska känna sig välkomna och dragna till templet och att templet är till för alla åldrar.

Stavspresidenten *Ulf Strömbom* avslutade konferensen med att vittna om Mormons bok. Varje vers, varje kapitel finns med av någon anledning och han gav exempel på vad vi kan lära oss. "Allt står och faller med Mormons bok" sa president Strömbom och uppmanade och bad alla att förnya vittnesbördet om Mormons bok. Vi behöver ha ett levande färskt

Stavspresidentskapet i Göteborgs stav, stavspresidenten Ulf Strömbom med sina rådgivare t.v. förste rådgivaren Sture Nilsson och den nye andre rådgivaren Kent Perciwall.

vittnesbörd och behöver påbörja processen på nytt för att få veta att Mormons bok är sann.

Övriga talare denna konferenssession var Unga kvinnors president i staven *Malena Ternström*, som talade om att "ha ett sikte mot templet" som ungdom, genom att bl.a. sätta upp mål och att arbeta med Personlig tillväxt. "Att sätta upp mål och göra så gott vi kan i allt vi gör, hjälper oss att bli ödmjuka och se framgång", sa syster Ternström. *Josefin Stode*, Västra Frölunda församling, talade om att vara verksam i

evangeliet och vittnade om att genom tro på Jesus Kristus kan man hålla fast vid allt som är gott.

En kör av Unga vuxna kvinnor sjöng "Jag är Guds lilla barn" i ett specialarrangemang, som leddes av Madeleine Viktorstam, Janrik Kindestam ackompanjerade.

Många budskap och uppmaningar har getts under denna stavskonferenshelg, som medlemmarna tog med sig som tröst, stöd och hjälp att kunna förbättra sina liv i vardagen. ■

Indexering är ett kärleksarbete

Renée Augustsson, Jakobsbergs församling

En utbildning för att skapa ett enkelt, sökbart och avgiftsfritt släktforskningsregister hölls lördagen den 27 februari 2010 i Jakobsbergs kapell.

Hur det går till att skapa register (index) av kyrkoböckernas uppgifter och vitsen med detta fick vi lära oss. För dagens program stod Marianne och Torbjörn Manell tillsammans med Jenny Kempler. De som samlades var de första att utbildas i indexering, som för Sveriges del påbörjades förra året.

Liksom släktforskning är detta ett kärleksarbete, som Bo Wihlman poängterade, högråd i Stockholms stav och med ansvaret att se till att indexeringen kommer i gång. Målet är templet och det arbete som utförs där och på så sätt blir vi frälsare för dem på andra sidan om de accepterar det som utförs för dem.

Man kan jämföra indexering inom släktforskning med

det register som kan finnas i böcker. Genom att leta upp det ord man är intresserad av får man de sidhänvisningar i boken där sökordet återfinns. När kyrkoböckerna blivit indexerade kan man på liknande sätt söka på till exempel Anders Andersson och på ett enkelt och tidsbesparande sätt hitta personen och få mer information om honom.

Hur gör man då? Man loggar in sig på www.familysearch.indexing.org och går sedan till My Work där man får upp ett nedladdningsfönster. Där klickar man på Download Batch och väljer det man vill indexera, till exempel "Döde i Bro 1838", som jag försökte mig på. Sedan är det bara att ta namn för namn och den information som finns och tyda och skriva in så det är tydligt och läsbart. På datorskärmen ser man då kyrkboken på övre hälften och på undre hälften

skriver man in uppgifterna och kan även se och ta hjälp av den inbyggda handledningen.

Det här med att tyda vad som står i kyrkboken kan ha sina sidor för prästerna kunde skriva mer eller mindre läsbart. Därför är det bra att allt som indexerats kontrolleras av någon annan och man kan också kontakta varandra för att få hjälp med att se om man uppfattat det prästen skrivit korrekt.

Under dagen tog vi upp olika frågor som hur man gör med äldre stavning av ortnamn, modernisering av personnamn och datumskrivning bland annat. I äldre kyrkböcker tyckte prästerna

Indexering i full gång i Jakobsbergs kapell, där utbildning hölls för att skapa ett enkelt, sökbart och avgiftsfritt släktforskningsregister.

FOTO: MARIANNE MANELL

om att använda sig av latin, även när de skrev datum och månad, något som är bra att känna till.

LeRoy Billberg är den som ska få det här programmet att

fungera och var inbjuden till dagen liksom högråden för Stockholms båda stavar. Marianne Manell är administratör för Stockholms stav och är den

som, kort sagt, håller ordning på oss. En av hennes uppgifter är att skaffa nya indexerare och efter den här dagen har hon förhoppningsvis det. ■

SISTA DAGARS HELIGA I SVERIGE BERÄTTAR

Hjälp till en medmänniska ger glädje

Annelie Nordlöf, Katrineholms gren

På mitt arbete, som sjuk-sköterska på en vård-central, kommer ofta asylsökande människor som är sjuka. Häromdagen kom en familj som bara varit i Sverige några veckor och de kunde inte ett ord svenska. Jag fick prata med dem med hjälp av en telefontolk och det kom fram att deras yngsta barn, som var 1 1/2 år, haft feber och hosta i tio dagar. En doktor lyssnade på lungorna och konstaterade lunginflammation.

Jag tog med mig föräldrarna och barnet för att väga det, så att doktorn kunde skriva ut rätt dosering på penicillinet. När jag sedan förklarade att de kunde gå till apoteket för att köpa medicinen, blev mamman tyst och drog sig undan. Jag förstod att något var fel. Med hjälp av tolken berättade de att de köpt vinterkläder till barnen och sedan mat och nu hade de inga pengar kvar. De skulle inte få mer pengar förrän om två veckor. Jag försökte

hjälpa till genom att ringa migrationsverket och socialen, men de kunde inte hjälpa till. Jag tänkte att jag kunde gå till apoteket och betala medicinen i efterhand, för jag kunde inte låta dem gå hem utan hjälp. Lunginflammation är alltid allvarligt och på ett så litet barn är det extra farligt.

Medan jag höll på att ringa dessa samtal, hade mina kollegor uppfattat vad som sagts och startat en insamling. Vi kunde ge pengarna så att det räckte till medicin till barnet och föräldrarna var så tacksamma. Gladast var nog ändå vi, som kunnat hjälpa en medmänniska. Det blev pengar över som vi nu lagt i en "nödkassa", ifall detta händer igen. Jag kände mig så stolt över mina arbetskamrater och jag tänkte inom mig att det här är vår "fasteofferfond", fast att de inte vet om det.

En annan sak som slog mig är skriftstället i Matteus 25:35-40: "... Allt vad ni har gjort för en av dessa mina minsta bröder,

Annelie Nordlöf

det har ni gjort mot mig." Jag tänker också på att när vi ger av oss själva på ett eller annat sätt och glömmar våra egna behov för en stund, så blir vi verkligen välsignade med goda känslor och glädje. Och detta är ju meningen med livet, att vi ska känna glädje. ■

.....
Vill du dela med dig av en andlig upplevelse eller om hur en evangelieprincip hjälpt dig? Skriv cirka 300-500 ord och skicka till eivorhagman@hotmail.com.

Mitt vittnesbörd

Catharina Kleback, Täby församling

Jag var 24 år när jag fick evangeliet i mitt liv.

Missionärerna knackade på min dörr. Jag trodde först det var Jehovas vittnen, men såg sedan skylten de bar och jag förstod de var missionärer. Jag blev så ivrig! Jag var en "Goldi" så att säga; så fort jag fick

Mormons bok i min hand så sa det "klick". Jag läste den från pärm till pärm. Jag döptes efter fyra veckor, och det har jag aldrig ångrat.

Jag har lärt mig så mycket på vägen, evangeliets ljus är underbart. Har kommit närmare min himmelske Fader och Jesus Kristus. Varje dag är en gåva som man måste vårda mycket ömt.

Mina första "missionärer" var bröderna Osmond — ett stort exempel för mig.

Jag har släktforskat ända sedan jag var 16 år, och det har betytt mycket för mig att jag vet vem jag är. Jag har finska rötter, men kommer från Smedjebacken i Dalarna. Bodde där i många år; min släkt på min fars sida kommer därifrån. Jag är släkt med Reid Johnson (tidigare missionspresident och tempelpresident i Sverige). Jag är släkt med Frances Monson (gift med president Thomas S Monson). Andra jag är släkt med är Steve och Liz Rosevear (bodde i Göteborg förra året), familjerna Brändh och Norberg (på farfars sida, Ludvika), långväga släkt med familjen Rosén (Gävle), Ketil Kindestam (som också är släkt med Reid Johnson). Är dessutom släkt med den store diktaren Dan Andersson på både min farmors och farfars sida! Vet ni, kära vänner, att jag känner mig privilegierad och välsignad! ■

.....
Hur fick du ditt vittnesbörd och hur har det påverkat ditt liv? Skriv 200-400 ord och skicka till eivorhagman@hotmail.com.

Catharina Kleback

FÖRSÖKER LIKNA JESUS

Lyssnar på den Helige Anden

**Rut O, 6 år,
Västerås gren**

Jag kramar min syster Paula och hjälper mamma med disken, går till kyrkan och försöker lyssna på den Helige Anden och lär mig om Jesus Kristus. Jag kramar mina

FOTO MARIA HAGMAN

Rut O

föräldrar och försöker göra det som är rätt. ■

Förlåter alla

**Paula O, 8 år,
Västerås gren**

Jag försöker likna Jesus genom att läsa skrifterna, vara snäll, betala tiondet, hjälpa mamma och lyda mina föräldrar. Jag förlåter alla som är dumma mot mig, ber bön, är med på hemafton, går ut med vår hund, går till kyrkan, delar med mig och vill vara snäll mot min lilla syster. ■

FOTO MARIA HAGMAN

Paula O

Har ditt barn/barnbarn en berättelse eller erfarenhet om hur han/hon gör för att försöka likna Jesus? Skicka in cirka 100-150 ord eller mindre till eivorhagman@hotmail.com.

Redaktionen för Liahonas lokala sidor

Eivor Hagman, redaktör
eivorhagman@hotmail.com

Medusagatan 2 A,
553 38 Jönköping
Tel. 036-719663

Anne-Sofie Wahlman, ass. redaktör
(för Stockholms stavar)
asw@bredband.net

Färnebogatan 2 A,
723 42 Västerås
Tel. 021-127321 ■